

КОНИ МЕЙСЪН ГОСПОДАРТ НА МРАКА

Превод от английски: Славянка Мундрова-Неделчева, 2007

chitanka.info

ПРОЛОГ

Лондон, юли 1403

Застанал горд и строен, той не пожела да приеме черната качулка, предложена му от палача, и храбро се изправи с лице към огромната тълпа от кряскащи и присмиващи се зяпачи, които се биеха, за да заемат по-добро място, от което да гледат как ще бъде обесен един от поддръжниците на сваления крал Ричард. Мнозина мислеха, че това е уместен край за водач на краткотрайното въстание в Уелс. Подстрекател на бунта беше Оуен Глендоуър, провъзгласил се за принц на Уелс през 1400 година.

След неуспешния опит да отнемат трона от крал Хенри IV уелските поддръжници на Оуен Глендоуър бяха пленени и отведени в Лондон за екзекуция. Имуществата и земите им бяха отнети, а мъжете от семействата бяха пратени в изгнание или убити. Макар уелският лорд Кларънс Мортимър, произхождащ от рода на извънбрачните наследници на Ричард II от дома Мортимър, не беше замесен във въстанието, съседът му лорд Грей Рътин и неговият син Ивън го бяха обвинили, че заговорничи с Оуен Глендоуър и рода Нортъмбърленд.

Оживена от отказа на осъдения да надене качулката, тълпата изрева одобрително и се втурна към бесилката, за да види за последен път графа, обвинен в измяна. Мортимър упорито беше твърдял, че е невинен, но доказателствата бяха прекалено убедителни, за да бъдат пренебрегнати от крал Хенри IV, който беше действал извънредно енергично, за да потуши въстанието. Заради верността му Хенри беше възнаградил Ивън Грей с именията на Мортимър, едни от най-големите и най-богатите в Уелс.

Две усамотени фигури стояха отзад в тълпата: беден възстар селянин с наметало с качулка и младо момче, облечено в груби вълнени дрехи.

— Хайде, Хайме, тук днес не е място за тебе. Не трябваше да ти позволявам да ме убедиш да правим такива глупости. Ако те открият, ще стане лошо.

Момъкът, на не повече от четиринадесет или петнадесет години, обърна очи, черни като нощта, към другаря си.

— Ще остана до края, Гейлърд. Баща ми би го очаквал от мене.

Гейлърд изпъшка уплашен. Не искаше момчето да става свидетел на ужасната мъст на краля. Кралят беше издал заповед след екзекуцията трупът на предателя да бъде разсечен на части и изложен като предупреждение за онези, които замислят предателство. Страхуваше се, че жестокото правосъдие на краля ще нанесе непоправима вреда на впечатлителното момче.

Могъщ рев се надигна сред тълпата, когато палачът сложи въжето на врата на предателя. Очевидно Кларънс Мортимър не беше страхливец, защото изглеждаше спокоен, взрян над главите на стълпилите се хора. Тъмните му очи се спряха на фигурите на скромния селянин и момчето, застанали сами в края на тълпата. Тогава, сякаш доволен от нещо, което беше видял, се усмихна с крайчеца на устата си и гласът му се разнесе високо и ясно над смълчалата се тълпа.

— Бог ми е свидетел, че съм невинен. Моля се един ден да бъда отмъстен и доброто ми име да бъде възстановено.

Зяпачите зашумяха одобрително, възхвалявайки смелостта на осъдения. След миг капакът се отвори и тялото му пропадна в бездната на вечността.

Момчето, застанало в края на тълпата, трепна конвулсивно, гледайки как въжето се опъва и се разтърсва няколко пъти, а после замира. Но най-лошото идваше сега. След като мъжът беше обявен за мъртъв, тялото му беше разсечено на парчета и понесено на пики над главите на хората. С лице, потъмняло повече и от дълбините на ада, с невероятно свирепо изражение момчето остана на място, без да се отвърща от ужасното зрелище. Черните му очи блеснаха, докато паметта му винаги скътваше гледката и думите на осъдения.

— Идваш ли, господарю Хайме? — запита Гейлърд, подръпвайки ръкава му.

— Да, Гейлърд, готов съм да тръгна. Но запомни добре, кълна се във всичко свято, че ще отмъстя за смъртта на баща си. Лорд Грей и синът му ще страдат заради това, което причиниха днес на баща ми.

Думите му бяха произнесени с такова свирепо обещание Гейлърд видимо пребледня. Никога досега не беше срещал такава палеца

омраза у толкова млад човек.

Крисищ Северен Уелс, 1416

Ледена суграшица, носена от вятъра, напираше откъм морето, обсипвайки лицата на мълчаливите мъже, заети с някаква работа на брега, със сол и пяна. Те работеха бързо и сръчно, разтоварвайки бъчви от лодките, които образуваха подвижна пътека от люлеещия се кораб, закотвен в уединеното заливче под скалата. След като разтовариха всички бъчви и ги наредиха на брега, ги натовариха на фургони и ги подкараха нагоре по тясната, виеща се пътека под разрушената крепост, чиято тъмна сянка се простираше като зловец призрак в мрачния безлуен пейзаж.

На върха на скалата една забулена фигура, възседнала черен като нощта жребец, наблюдаваше безмълвно. Подплатеното с хермелинова кожа наметало се развяваше в диво безредие, придавайки ѝ вид на крилат отмъстител.

Един от мъжете долу на брега го забеляза и го посочи на другарите си. Макар че мнозина селяни бяха чували за него, нямаше нито един измежду тях, който би го предал.

Наричаха го Господаря на мрака.

Пазач на старата кула, разграбена и опожарена много отдавна от Оуен Глендоуър. Само високата двойна кула беше останала от великолепия някога замък, кацнал на скалист полуостров високо над залива Тремадог. Зад него се издигаха живописните планини на Сноудония.

Господар контрабандист.

Само благодарение на Господаря на мрака селяните живееха сносно във времената на невероятни изпитания, причинени от войните и глада. Той водеше делата си предимно чрез Гейлърд, възстар мъж, на когото Господарят на мрака се доверяваше безусловно.

Когато бъчвите бяха натоварени във фургоните и изпратени по тясната пътека към замъка, конят и ездачът рязко се извърнаха и изчезнаха в мъглявата завеса от дъжд и мрак.

— Плати ли на хората, Гейлърд?

Хайме Мортимър стоеше пред пламтящия огън в кулата на замъка, единствената все още обитаема част от старинната постройка. Лицето му беше полуизвърнато от светлината, която обагреше в бронзово красивите му черти. Профилът му говореше за сила и извечна власт, твърдост и непреклонност. Но въпреки огромните размери на мускулестото му тяло и страшния му вид силните му черти носеха отпечатъка на известна чувственост, за което много от селските девизи биха могли да свидетелстват.

С коса, черна като нощта, и също такива очи, Хайме Мортимър беше мъж, когото рядко се осмеляваха да предизвикват. Но през 1416 г. той беше тайна за всички с изключение на селяните, сред които беше живял от петнадесетгодишен, когато Гейлърд го беше довел в тази изолирана крепост край морето, прекалено разрушена и маловажна за крал Хенри V. Замъкът Крисит беше притежание на рода на майка му от векове насам, но възрастта му и окаяното му състояние го бяха направили безполезен за краля.

Когато Гейлърд го беше довел тук след въстанието и смъртта на баща му, бяха намерили замъка почти необитаем и с годините Хайме беше развил известни чувства към обявяваната от ветровете купчина скали и камъни. Знаеше от клюките, че крал Хенри, родът Грей, лорд Съмърсет и помощниците им са го смятали за мъртъв през всичките тези години. Но противно на всички очаквания и с помощта на Гейлърд той беше оцелял и всяка година го довеждаше все по-близо до осъществяването на съкровено му желание. Много скоро, беше се заклекл той, Ивън Грей, граф Флинт, щеше да си плати за смъртта на Кларънс Мортимър и титлата щеше да бъде върната на законния ѝ притежател.

— Брендито е прибрано на сигурно място в мазето, хората си получиха парите и си тръгнаха — каза Гейлърд, топлейки се на огъня. — Хубава нощ за работа, момчето ми. Ще прибави доста към богатството ти.

Замисленото изражение на Хайме не се проясни, докато очите му се вглеждаха унило в пламъците.

— Време е, Гейлърд — изрече той разсеяно. — Време е да се заема със съдбата си. Тринадесет години минаха от смъртта на баща

ми, а враговете му се радват на престъпно спечелените блага, докато аз живях в неизвестност всичките тези години, подслонен в разпадаща се купчина камъни.

— Поне си жив — изтъкна Гейлърд. — Което е повече, отколкото щеше да бъде, ако Грей и помагачите му знаеха къде да те намерят.

— Хенри IV е мъртъв. Последните пет години кралството се управляваше от наследника му Хенри V. Доколкото знаем, младият Хенри няма интерес да иска смъртта ми.

— Така е, но и Ивън Грей, и лорд Съмърсет ще се заинтересуват, ако узнаят, че още си жив. Ти си законният наследник на Кларънс Мортимър; Грей ще загуби твърде много, ако се появиш и се опиташ да си върнеш наследството. Не ти спасих живота, за да се отказваш от него, млади господарю.

Хайме отправи една от искрените си усмивки към стареца.

— Да, Гейлърд, дължа ти живота си. Ако не беше твоята изобретателност, щях да загина, когато хората на краля дойдоха да вземат имението, или щях да бъда пратен в изгнание във Франция, за да ме възпитат чужди хора.

— Като сенешал на имението Мортимър бях длъжен пред баща ти да опазя сина му — каза Гейлърд, изправяйки тесните си рамене. — Докато съм жив, господарю Хайме, ще правя всичко, което ми е по силите, за да те пазя от злото... или от глупави постъпки.

— Мислиш ли, че постъпвам неблагоприятно, като не се отказвам от претенциите си? — запита намръщено Хайме.

— Да, така мисля. Вземи богатството си, момче, и иди да живееш другаде. Намери си съпруга, построи си собствен замък и си изгради нов живот.

— А, за какво ми е съпруга. Жените са суетни създания, причиняват повече неприятности, отколкото струват те самите. Използвам ги, за да облекча слабините си, когато страстта бушува у мене, но не намирам за особено полезно такива безмозъчни създания да се въртят непрекъснато наоколо ми.

— Ами красивата Роуина? — запита Гейлърд, извивайки очи към затворената врата, която водеше към горния етаж.

— Роуина може да остане, докато ми харесва. Но както много добре знаеш, приятелю, тя скоро ще ми омръзне.

Гейлърд издаде задавен звук дълбоко от гърлото си.

— Колко жалко, че не помниш майка си. Беше нежно, обичливо създание, баща ти много я уважаваше. Ако беше жива, щеше да имаш съвършено различно мнение за жените. А ако баща ти беше жив, отдавна да си оженен за дъщерята на лорд Съмърсет. Беше сгоден за Алета Съмърсет, когато тя беше на пет години, а ти на единадесет. Всичко беше направено както трябва, със законни документи, подписани от двете страни.

— Дамата вероятно е порядъчно омъжена и сигурно няколко деца ѝ висят на полите. Сега сигурно е на осемнадесет години, а знаеш не по-зле от мене, че тринадесет или четиринадесет години се смятат подходяща възраст за омъжване. Лорд Съмърсет няма да чака синът на един предател да дойде да поиска обещаната си годеница.

— Има и други жени за женене — подхвърли Гейлърд.

— Да не би да очакваш да доведе булка тук, в тази рушаща се купчина камъни? — засмя се сурово Хайме. — Не, Гейлърд, остави тази работа. Няма да се женя, не и докато имението Мортимър и имуществата ми не се върнат в мои ръце.

Гейлърд като че ли обмисляше думите на Хайме, преди най-накрая да вземе решение.

— Не бях сигурен дали да ти го казвам, момче, но чух една клюка тази вечер и може да се заинтересуваш.

Хайме се усмихна мрачно.

— Знаем, че няма да се умириш, докато не ме угостиш с клюката си, Гейлърд, така че започвай.

Старецът облиза нервно устни и изрече:

— Лейди Алета Съмърсет е била дадена на Ивън Грей. Тъй като нищо не се е чувало за тебе от много години насам, годежът ви е бил обявен за невалиден. Говори се, че сватбата трябва да се състои в замъка Уиндзор след две седмици. Крал Хенри наскоро се върна от война във Франция и е дал разрешението си за този съюз.

— Лорд Съмърсет трябва да е във възторг — отбеляза сухо Хайме. — Ако дъщеря му е останала неомъжена досега, сигурно отчаяно ѝ е търсел съпруг. Може би не е толкова грозна, че никой мъж да не я иска.

— Чувам съм, че изглежда добре — отвърна Гейлърд.

— Наклонността ти към клюките е забележителна — забеляза Хайме и добави замислено: — Имам намерение да осуемя сватбените

планове на Ивън Грей, стари приятелю.

Гейлърд изпусна остро дъх.

— Какво предлагаш, Хайме?

— Време е Хайме Мортимър да покаже на света, че е жив.

Тялото му беше напрегнато, юмруците свити, а очите горяха с адски пламък.

Гейлърд се изплаши за дъщерята на лорд Съмърсет.

— Момичето няма нищо общо с това, Хайме.

— Тя е Съмърсет. — Гласът на младежа не предвещаваше нищо добро за Алета Съмърсет. — Баща ѝ е замесен в смъртта на баща ми също като Ивън Грей. Той подели имуществата на татко с рода Грей — това са имущества, които ми принадлежат по право. Цялото семейство е замесено.

Той се обърна рязко и се взря отново в пламъците. Възцари се напрегната тишина, прекъсвана само от пукането на цепениците и пращането на пламъците. Когато Хайме заговори отново, гласът му беше суров, а лицето обтегнато в решителни линии.

— Намери селски дрехи, Гейлърд. Утре заминаваме за замъка Уиндзор. Ще се изправя пред краля като бедняк и ще поискам годеницата си. Какво имам да губя?

— Главата си, момче — изръмжа Гейлърд, излизайки с тътрене на крака от стаята.

Вече познаваше Хайме Мортимър достатъчно добре, за да разбира, че нищо няма да го разубеди, щом веднъж вземе решение.

Замъкът Уиндзор

— О, милейди, изглеждате прекрасно — въздъхна възрастната камериерка, докато нагласяваше коничната шапка на господарката си, каквато обикновено носеха дамите от добро потекло. — Лорд Ивън наистина има късмет да получи такава красива булка.

Алета Съмърсет се завъртя пред огледалото, удовлетворена от вида си в дена на сватбата. Прилепналата ѝ рокля беше изцяло изработена от богат ален брокат. Широка лента от хермелинова кожа обточваше подгъва и дълбокото остро деколте, раменете и китките. Шапчицата беше покрита с коприна и драпирана с воал от чист златен шифон, който не скриваше изцяло пищната сребристо руса коса, падаща на меки, лъскави вълни до кръста ѝ.

Неособено висока на ръст, Алета Съмърсет имаше телосложението на китайска кукла, с лице на ангел. Очите ѝ бяха сини като камбанки, а устните сочни като диви ягоди. В допълнение към физическата красота тя се държеше с надменното достойнство на богата благородна дама. Понеже беше чакала толкова дълго, за да се омъжи, нямаше търпение да приеме много богатия Ивън Грей като свой съпруг и господар. Беше неприятно да си толкова стара и още неомъжена. Ако не беше онзи глупав годеж със сина на един предател, вече щеше да е господарка на голямо имение и майка на няколко деца.

— О, надявам се лорд Ивън да е щастлив от този съюз, Нан — каза Алета ентузиазирано. — Той е по-възрастен и много по-опитен от мене.

— Мъжът трябва да е по-възрастен и по-опитен от съпругата си — изрече Нан с високомерно подсмъркване, подражавайки на господарката си. — Пък той е само на четиридесет и три години. И защо да не е щастлив? Донасяте му имуществата и земи в Уелс, на които всеки мъж ще завиди. Слава на добрия бог, че баща ви най-накрая успя да развали годежа със сина на Мортимър. Никой не е чул нищо за Хайме Мортимър след смъртта на баща му.

— Няма да го позная, дори в този момент да влезе в стаята — изрече замислено Алета.

— Ако е като баща си, сигурно е красив мъж — припомни си Нан, оправяйки воала на Алета. — Но нали знаете какво казват, какъвто бащата, такъв и синът. Сигурно ще е фанатичен бунтовник като баща си. Много по-добре ще бъдете с лорд Ивън.

— Има... има ли нещо, което трябва да знам преди сватбата? — запита Алета, цялата изчервена.

Тъй като нямаше майка, тя търсеше от Нан сведения какво да очаква в сватбената си нощ. Много се страхуваше от церемонията на съвкуплението, но знаеше, че това е ритуал, който не може да избегне.

Кръглото лице на Нан доби замислено изражение; тя се питаше дали да ѝ каже, че повечето мъже са животни, когато стане дума да легнат с жена. Стига на тях да им е приятно, не се интересуват от удоволствието на жената... ако изобщо в това имаше някакво удоволствие. Тъй като не се беше омъжвала, Нан нямаше представа какво удоволствие може да има между мъж и жена. А и жената трябваше да се съобразява с любовниците на съпруга си. Ако женен

мъж не си вземеше любовница, се задоволяваше с прислужничките или със селянките.

— Тъй като никога не съм се омъжвала, не съм добър източник на информация, милейди — изрече полека Нан. — Мога само да кажа това, което съм чувала от клюките. Съпругът ви ще ви каже какво да правите и какво очаква от вас. Най-вече ще трябва да лежите и да го оставите да прави каквото иска. Първия път ще ви заболи, но щом забременеете, той ще ви остави на мира и ще се забавлява с прислужничките или със селянките. Дано да не доведе любовница в дома ви, защото това ще бъде много уничително за вас. Но това не е изключено и трябва да знаете какво да очаквате, ако лорд Ивън доведе друга жена.

Лорд Ивън няма да си вземе любовница! — изрече Алета с такъв плам и яд, че Нан се уплаши да не би младата ѝ господарка да изпадне в шок, когато се случи неизбежното.

Тя беше чувала много клюки за ненаситния апетит на лорд Грей към жените, които нямаше намерение да повтаря пред Алета.

— Това няма да случи в скоро време, милейди — заутешава я Нан. — Вероятно ще мине повече време, преди бракът да се изхаби, а лорд Ивън, изглежда, много ви харесва.

Алета вдигна упорито брадичка, заклевайки се безмълвно, че ще направи всичко, което ѝ е по силите, за да попречи на лорд Ивън да се отклони от брачното ложе. Дълго беше чакала да се омъжи и много се радваше на изгодния съюз, който баща ѝ беше уредил. След като се погледна за последен път, тя се обърна рязко и се запъти към вратата.

— Никога не съм била по-готова, Нан. Да не караме лорд Ивън и краля да ни чакат.

Сватбата трябваше да се състои в частния параклис на краля, в присъствието на роднини и приятели. Хенри V, неженен и на тридесет и една години, току-що се беше върнал от Франция след продължителна война с Шарл VI с цел да го признаят за наследник на Шарл. Десетте хиляди стрелци на великолепия крал воин бяха разбили френските рицари през 1415 г. и след като беше признат за наследник на Шарл, Хенри се беше завърнал триумфално в Англия. Щом се погрижеше за нуждите на страната си, той смяташе да отиде отново във Франция и да се ожени за дъщерята на Шарл — Катрин.

Ивън Грей наблюдаваше с жадно очакване, докато Алета влизаше в параклиса. Тя беше дребничка и фина, според него беше идеална съпруга на граф. Беше малко стара, наистина, но още имаше много години, през които да ражда деца. И той, и Съмърсет години наред се бяха опитвали да отменят годежа ѝ с Хайме Мортимър, за да може той да се ожени за богатата наследница и да увеличи богатството си. Но той още повече желаше да притежава невестата на Мортимър точно така, както сега притежаваше неговите имения и богатства.

Алета се усмихна срамежливо на Ивън Грей, мислейки го за доста красив в късия му горско зелен жакет с подплатени с жълта коприна ръкави и подръкавници от тънка златиста материя. Дълги прилепнали панталони обгръщаха мускулестите му крака; единият беше в крачол от яркожълта коприна, а другият в сиво. Меки кожени обувки и колан завършваха изящния костюм. Русата му коса беше подстригана по модата, прилягаща по главата, тилът беше обръснат чак до линията на ушите.

Крал Хенри беше облечен в кралски пурпурни тонове. Някои от присъстващите мъже бяха облекли широки роби с дълги влачеци се ръкави вместо панталони и жакет, но всички бяха облечени специално за случая в коприна, бродат и кадифе, докато жените се опитваха да се затъмняват взаимно с богатството на облеклото и сложността на прическите.

Ивън Грей бързо пристъпи напред, за да поведе бъдещата си булка към олтара, където ги чакаха кралят и старият свещеник.

— Изглеждате прелестно, скъпа — приветства я той любезно. После се наведе, за да прошепне на ухото ѝ: — Но мисля, че ще изглеждате още по-красива без изящните си дрехи.

Алета се изчерви до корените на златните си плитки. Само като помислеше какво става в брачното легло, главата ѝ се замаиваше.

— Готови сме, сир — изрече Ивън, като се приближи до олтара заедно с Алета.

Старият свещеник погледна очаквателно към Хенри и по даден от краля знак се прокашля, за да започне литургията.

Внезапно вратата на параклиса се отвори и двама селяни, облечени в груби туники, гамаша и дървени обувки, минаха покрай стражите и влязоха в частния параклис на краля. Падайки на едно

коляно пред монарха, Хайме Мортимър вдигна поглед към Хенри и каза достатъчно високо, за да го чуят всички:

— Простете ми, сир, но този брак не може да се състои.

— Кой си ти и какво означава това? — изфуча гневно Хенри. — Не виждаш ли, че това е сватба? Как влезе в замъка?

Алета се обърна рязко и очите ѝ се разшириха, когато видя мъжа, който беше нахлул на сватбата ѝ. Селянин или благородник, но тя никога не беше виждала мъж като него.

Издигайки се във великолепието на целия си ръст, Хайме изгледа събралите се гости с отегчено изражение.

— Простете ми, че не съм се облякъл подходящо за случая, сир, но бях принуден да живея в бедност след смъртта на баща си. — Черният му поглед се спря на Ивън Грей, карайки графа да пристъпи смутено от крак на крак. — Но ако ме изслушате, мисля, ще се съгласите, че тази сватба не може да се състои.

— Слушай, селяко! — каза Ивън, поглеждайки застрашително към Хайме, — махай се оттук. Какво може да каже един селянин, че да спре тази сватба?

Занемяла, Алета се вгледа втренчено в натрапника, по-сърдита, отколкото някога беше се чувствала. Как смее този грубиян да пречи на сватбата ѝ! Нима не знае колко време е чакала да стане булка? Изглеждаше като рошав кафяв врабец сред разноцветни птици. Тя набръчка вирнатото си носле, сякаш оскърбена от селската му миризма.

Лорд Съмърсет пристъпи напред, добавяйки със забележителната си едра фигура подкрепа за думите на Грей.

— Махай се, селяко!

И даде знак на стражите.

— Селяк ли, лорд Съмърсет? — каза Хайме с тихо достойнство. — Обзалагам се, че потеклото ми е по-благородно от вашето, милорд. — Той се обърна към краля, който изглеждаше по-скоро любопитен, отколкото сърдит. — Аз съм Хайме Мортимър, законен граф на Флинт и годеник на лейди Алета Съмърсет.

Ивън Грей издаде задавен звук дълбоко в гърлото си.

Лорд Съмърсет се задъха и се хвана за гърдите.

Алета се олюля, мъчейки се да не припадне. Как този гигант с изсечено лице може да бъде Хайме Мортимър? И ако наистина е той,

защо е чакал досега, за да предяви претенциите си към нея? Боже господи, трябваше ли да ѝ бъде отказано удоволствието на приличния брак, след като беше чакала години наред да бъде поискана от някого?

Възвръщайки си дар слово, Съмърсет заговори пръв.

— Невъзможно! Хайме Мортимър е мъртъв. Какво доказателство имаш, че си Хайме Мортимър?

— Сир, милордове — обади се Гейлърд, пристъпвайки напред. — Ако ми позволите, имам доказателството.

— Кой си ти? — запита Хенри, вече започнал да се забавлява. Не беше имал много развлечения, откакто се беше върнал от война.

— Името ми е Гейлърд. Бях сенешал на имението Мортимър, преди законният владетел да бъде погрешно обвинен в измяна и екзекутиран. Имам документи, за да докажа самоличността на господаря си и оригиналните документи за годежа между Хайме Мортимър и Алета Съмърсет. Както добре знаете, сир, годежът е законен и обвързващ.

— Този човек очевидно е измамник! — изсмя се Ивън Грей, хвърляйки мрачен поглед към Хайме.

— И документите също — заяви разгорещено Съмърсет.

— Бих искал да видя документите, селяко — каза Хенри, протягайки ръка.

Гейлърд бръкна във вътрешността на огромната си наметка, извади два навити пергаментата и ги постави в ръката на краля.

— Запазих свидетелството за раждане на моя господар и документите за годежа, сир, и ви ги давам сега, като знам, че ще се погрижите за справедливостта да възтържествува.

Хенри разви крехките свитъци един по един, прочете ги внимателно и погледна към Хайме.

— Къде бяхте през всичките тези години, Мортимър?

— В замъка Крисит, в Уелс, сир, живеех в бедност в имението на майка си, докато враговете ми завзеха моите земи и титли — изрече смело Хайме. — Но сега е време да поискам годеницата си.

— Документът не може да е истински! — изфуча Съмърсет и на лицето му се изписа страх.

Беше смятал, че наследникът на Мортимър отдавна е умрял. След смъртта на бащата той и родът Грей бяха пратили хора да търсят момчето, но не бяха открили никаква следа от него. Трябваше на всяка

цена да направят така, че наследникът да не се появи в най-неподходящ момент.

— Както можете да видите, сир, всичко е редовно — наблегна Хайме, хвърляйки поглед към Алета, която беше останала необичайно тиха до този момент.

Не беше я виждал, откакто беше малко вироглаво момиченце, и красотата ѝ го порази.

Внезапно Алета вдигна глава, хвърли му открит и извънредно свиреп поглед и омразата, извираща от лазурните дълбини на очите ѝ, го порази. Той бързо отвърна очи, питайки се защо трябва да се безпокои от това, че разглезеното момиченце го ненавижда. Щом стане негова съпруга, ще трябва да му се подчинява, независимо дали ѝ харесва или не.

— Тези документи може да са подправени — каза Хенри, потърквайки замислено брадичката си.

— Да — съгласи се с готовност Грей. — Без съмнение са фалшиви, сир. Предлагам ви да изхвърлите този измамник и да продължим със сватбата.

Хенри не беше напълно убеден. Вгледа се в лицето на Хайме, търсейки да зърне истината. Макар че кралят беше млад на години, краткото му царуване беше обогатено с величие и голяма част от него се дължеше на вроденото му внимание и проникателност.

— Ако правилно си спомням, защото бях само на осемнадесет години по онова време, баща ви беше езекутиран заради участието си във въстанието в Уелс и имотите и титлата му бяха дадени на рода Грей заради помощта им в изобличаването на предателя.

— Баща ми беше невинен — заяви Хайме с тиха убеденост. — Той не е участвал във въстанието и не е сътрудничил с участниците. Враговете му, които завиждаха на богатствата и положението му, влязоха в заговор против него и го обвиниха лъжливо.

— Имате ли доказателство за това? — запита остро Хенри.

— Не, никакви доказателства, сир, но достатъчно вярвам на думата на баща си, за да знам, че не би ме измамил. Преди да го отведат, ми се закле, че не е взел участие във въстанието, а е останал неутрален въпреки близките си връзки с крал Ричард.

— Родът Мортимър бяха изменници — изсъска разгорещено Грей. — Да не би да ме наричаш лъжец?

— Да, милорд, лъжец и крадец. Откраднахте първородното ми право и сега искате годеницата ми за себе си. Но този път няма да стане, милорд, защото пред бога и моя крал предявявам претенциите си към Алета Съмърсет.

Лицето на Алета изгуби цвят.

— Не! Не искам! Няма да се омъжа за този беден селянин без пукнат шилинг. Не искам мъж, който може да е предател като баща си.

Лорд Съмърсет потупа неловко ръката ѝ.

— Не се тревожете, скъпа, кралят ще сложи край на този абсурд.

— Ако нямате друго доказателство, че документът за годежа е законен, Мортимър, не виждам причина да отменяме този съюз — заяви Хенри.

Хайме отвори уста, за да протестира енергично, но беше възпрепятстван, когато старият свещеник, който до момента беше останал безмълвен встрани, пристъпи напред.

— Ако разрешите, сир, може би съм в състояние да разплета тази мистерия.

Кралят изглеждаше озадачен, но Гейлърд, след като се вгледа в лицето на стареца, се усмихна радостно.

— Мисля, сир, че отец Лайънъл наистина може би държи ключа към валидността на годещия документ.

Предавайки пергамента на свещеника, кралят загледа внимателно как старецът пробягва с очи по документа. Когато свърши, го вдигна високо, за да види и кралят, и показа подписа, надраскан най-долу на страницата.

— Аз съм свещеникът, който извърши церемонията на годежа, сир. Вижте, това е моят подпис. В очите на бога и църквата годещът е законен и толкова задължителен, сякаш бракът между двете страни вече е осъществен. Днес не може да се осъществи брак между лорд Грей и лейди Алета Съмърсет.

Широка усмивка озари красивите черти на Хайме, смекчавайки строгата линия на квадратната му челюст, и му придаде почти момчешки израз. Щеше да се засмее на глас, ако Ивън Грей не го беше изгледал свирепо и ако Алета не потръпваше в очевидно отвращение.

— Не ме интересува какво ще каже някой — заяви тя ядосано. — Няма да ме накарат да се омъжа за безпаричен син на изменник.

Хайме обърна черния си поглед към Алета и изплашена от мрачния мъж, чийто пронизителен поглед като че ли проникваше в дълбините на душата ѝ, тя притисна ръка към сърцето си в пристъп на паника. Но странно, тя се почувства и привлечена към него по начин, който не можеше да обясни, нито пък да разбере. Инстинктът обаче я предупреждаваше, че животът с Хайме Мортимър щеше да бъде лош и от ад.

— Нямате избор, милейди — каза Хайме. Очите му проблеснаха мрачно, когато се обърна към краля. — Какво ще кажете, сир? На кого ще дадете ръката на лейди Алета?

— Сир, може ли да ви напомня, че родът Грей винаги е стоял твърдо зад вас и баща ви във времена, когато други търсеха да възстановят Ричард II на трона — изрече гладко Грей.

— И аз, сир, искам лорд Грей за зет — добави Съмърсет.

— Сир — обади се с треперещ глас Алета, — не искам да се омъжвам за Хайме Мортимър. Искам лорд Грей за съпруг.

Стрелна убийствен поглед към Хайме, оставяйки го да разбере точно какво си мисли за намесата му. Ивън Грей притежаваше богатства и положение, достойни за нея, и Алета нямаше желание да се омъжи за човек, който няма нито земи, нито имущества.

Дълбоко замислен, крал Хенри барабанеше с пръсти по брадичката си. В действителност той се възхищаваше на Хайме Мортимър, че смее да пречи на силния граф Ивън Грей. Дори само фигурата и масивността на Хайме бяха достатъчни да изплашат повечето мъже. И ако това не беше достатъчно, човек трябваше да се вгледа дълбоко в пламтящите бездни на черните му очи, за да разбере, че Хайме Мортимър е мъж, който постига своето. Хенри не беше глупав. Разбираше, че няма да навреди да има такъв ревностен млад мъж като Хайме Мортимър в лагера си, и затърси начин да разреши деликатната ситуация, без да отблъсне родовете Грей и Съмърсет. Накрая отец Лайънъл разреши дилемата.

— Сир — каза старецът, говорейки от висотата на положението си в църковната йерархия, — има само едно разрешение. Добре си спомням Гейлърд, той беше верен слуга на лорд Мортимър. Щом той казва, че човекът, стоящ пред нас, е Хайме Мортимър и има документи за раждането му, за да го докаже, значи това е истината. Освен това — продължи той, — тъй като лично аз извърших церемонията на годежа

на лейди Алета и Хайме, заявявам, че той е законен и обвързващ. Не може да има брак между лорд Ивън Грей и лейди Алета Съмърсет, освен ако Хайме Мортимър лично не отмени годежа и не освободи лейди Алета.

Лорд Съмърсет изфуча негодуващо, но Ивън Грей изказа неодобрението си много по-явно.

— Ще позволите ли на този треперещ стар глупак да ви заповядва, сир? Всеки може да види, че паметта не му служи.

Крехкият стар свещеник се изправи в литургичните си одежди и фиксира Ивън с убийствен поглед.

— Паметта ми е по-остра от вашата, милорд. За разлика от вас аз много добре си спомням какво се случи с лорд Мортимър... и какво доведе до гибелта му.

— Ще ми бъде интересно да чуя какво имате да кажете, отче — изрече любопитно Хенри. — Колкото до брака, църквата си каза думата и аз трябва да се подчиня на повелите на светата църква. Следователно обявявам първоначалния годеж между лейди Алета Съмърсет и Хайме Мортимър за законен.

Алета ахна оскърбено.

— Не! Не може да искате да кажете, че ще ме дадете на този... този селянин с вмирисани на кравешки тор дрехи!

Досега не беше преживявала такова унижение. Хайме се усмихваше мрачно, докато бъдещата му невеста вилнееше, но накрая това му дойде много.

— Спри, жено! Съпругата ми няма да се държи като продавачка на риба в мое присъствие.

— О, вие... вие... животно такова!

— Сир — продължи Хайме, обръщайки се към Хенри, — отдавна чаках невестата си, а тя остарява и годините, в които може да ражда деца, намаляват. Ако ви се харесва, и тъй като свещеникът и гостите вече са тук, моля сватбата между мене и годеницата ми да се състои незабавно.

2

— Не! Моля ви, сир, не ме карайте да се омъжвам за този мъж.

Изразителното лице на Алета издаваше страха, който усещаше тя в сърцето си.

— Чухте свещеника, сир, нима нарочно предизвиквате предписанията на светата църква?

Хайме знаеше, че кралят няма да се осмели да пренебрегне авторитета на църквата, но не беше сигурен, че Хенри ще се съгласи бракът да бъде сключен незабавно.

— Сир, не можете да направите това — намеси се лорд Съмърсет, смаян от развоя на събитията. — Очевидно този мъж не може да издържа дъщеря ми както подобава. Бихте ли искали тя да страда, защото един бедняк без никакви земи не може да се грижи за нея?

Ръката на Ивън Грей се отпусна върху дръжката на меча му, докато той безуспешно се бореше срещу подтика да сложи край на живота на този безогледен млад мъж.

— От все сърце подкрепям лорд Съмърсет — изрече той строго. — Ако синът на изменника се беше интересувал от годеницата си през всичките тези години, досега щеше да предяви претенциите си.

— Какво ще кажете? — запита Хенри, обръщайки се към Хайме.

— Докато баща ви беше жив, сир, аз не бързах, за да може той да не си спомни за предполагаемото престъпление на баща ми и да ме прати в изгнание. Вече бях загубил толкова много, че не исках да бъда прогонен от родната си страна. Колкото до грижите за невестата ми, сир — продължи той лукаво, — нима моята дама не носи богата зестра? Като неин съпруг имам право да се разпореждам с нея както намеря за добре. Няма да ѝ липсва нищо, докато е под моя закрила.

Хенри спотаи една усмивка. Започваше все повече и повече да се възхищава на Хайме Мортимър с всяка изминала минута. Плъзна хитър поглед към лейди Алета, добре осведомен за репутацията, която я предшестваше. Красотата ѝ беше легендарна, но избухливият ѝ

характер я правеше забележителна. Във време, когато от жените се очакваше да приемат покорно участието си в живота, тя непрестанно протестираше срещу онова, което не я удовлетворяваше. Беше разглезена и свикнала да става каквото тя каже, и очевидно имаше нужда от съпруг, който да може да я контролира, без да потиска духа ѝ, защото именно той я правеше нещо повече от блудкава красавица.

— Тъй като църквата говори чрез устата на почитаемия отец Лайънъл, ще удовлетвори желанието ви, Хайме Мортимър. — Ивън Грей отвори уста, за да протестира, но Хенри го накара да замълчи с рязко махване на ръка. — Правилно предполагате, че съпругата ви донася богатства. Всички те са изброени в споразумението за годеща, както ви е добре известно. Сред различните земи в Уелс, които ще бъдат ваши след брака, е едно голямо имение недалече от Крисит, което се нуждае от малки подобрения, преди да стане готово за обитаване. Включва няколко села и ферми, от които имате право да събирате данъците. Колкото до титлата и имуществата на рода Мортимър, които сега са владение на лорд Грей, не мога да ви ги върна без доказателство за невинността на баща ви.

— Тогава ви моля за една милост, сир. Наредете да се разследват обвиненията против баща ми от преди тринадесет години. Претенциите ми са валидни. Питайте отец Лайънъл какво знае. Баща ми беше уважаван мъж, който никога не би предал своя крал. Много от неговите приятели са още живи; питайте ги и може би ще научите истината по този въпрос.

Хенри поглади замислено брадичката си.

— Да, ще направим така и да се молим божията истина да надделее. Междувременно имаме да празнуваме сватба. Готов ли сте, отче?

— Да.

Макар че гласът му беше строг, в очите на отец Лайънъл се виждаше несъмнен блясък.

— Не! — протестира Алета. — Добре познавам имението, което искате да заема, то не е по-добро от животинска бърлога. Ще трябва да чакате месеци, докато стане готово за обитаване. Моля ви, сир, отложете брака дотогава.

— Невестата ми идва с мене в Крисит — отвърна Хайме. — Направил съм кулата доста удобна в течение на годините и моята

съпруга няма да страда от ненужни неудобства заради нейното състояние. Нещо повече, няма да заема никакво име, докато наследственият ми дом и рожденото ми право не бъдат възстановени. Докато името на баща ми не бъде очистено и не ми бъдат върнати титлата и именията, ще живея в кулата на замъка Крисит. Там ще живее и съпругата ми.

Хенри все повече и повече започваше да се интересува от младия мъж, стоящ пред него. Почти на една и съща възраст, кралят и Хайме бяха дръзки, упорити мъже, решени сами да определят съдбата си. Кралят имаше само още един въпрос към Хайме.

— Искате ли да смените дрехите си с по-подходящи за церемонията?

— Не, сир, искам да напомня на присъстващите, че дрехите не правят човека. Аз съм син на граф въпреки липсата на фини дрехи.

В действителност, той имаше може би повече богатства и по-фини дрехи от мнозина присъстващи, включително и от краля. Но това беше тайна, която смяташе да пази изключително добре.

— Така да бъде. — И кралят се обърна към свещеника. — Можете да започнете церемонията, отче.

Хайме се ухили, което забележимо промени мрачното му лице и го направи да изглежда по-млад от двадесет и осемте си години.

— Почакайте! — извика Ивън Грей, нежелайки да приеме решението на краля. — Няма да участвам в този фарс. Моля за разрешение да напусна, сир.

— Съгласен съм.

Извъръщайки се рязко, Грей излезе ядосан от залата. Докато минаваше край Хайме, се позабави и му прошепна тихо:

— Внимавай, Мортимър, ще си платиш за това.

После излезе, оставяйки след себе си усмихнатия Хайме. Хващайки Алета за лакътя, той я дръпна към олтара.

— Готови сме, сир.

Свещеникът започна церемонията незабавно, докато Алета стоеше сковано до Хайме, зашеметена от неочаквания обрат на събитията. Беше искала това да бъде най-щастливият ден в живота ѝ. Но вместо това той се беше превърнал в адски кошмар. Свещеникът редеше думите на церемонията и когато стана време да се изрече съгласие, Алета остана упорито безмълвна. Хайме я изгледа свирепо.

Осъзнавайки как упорито е стегнала малката си остра брадичка и как бунтовно гледат очите ѝ, той здраво я стисна за лакътя. Тя отвори нейната уста и изскимтя. Вземайки този звук за съгласие, свещеникът продължи церемонията. Когато отец Лайънъл ги провъзгласи за съпруг и съпруга пред Бога и краля, тя беше видимо разтърсена.

Обръщайки я към себе си, Хайме вдигна лицето ѝ с палеца и показалеца си и се взря в пламтящите дълбини на сините ѝ очи. Първата му мисъл беше въпросът какво, по дяволите, прави той да си взема съпруга, когато това беше последното, което искаше. Дали омразата му към Ивън Грей и лорд Съмърсет беше толкова голяма, че му се беше сторило необходимо да излее гнева си върху дъщерята и годеницата на своите врагове? Лейди Алета беше невероятно красива и той нарочно вкорави сърцето си, за да не се настани тя в него, тъй като там не ѝ беше мястото. Но независимо от усилията си не можа да се въздържи и сведе уста към нейната, за да предяви претенцията си към своята плячка с изблик на страст, който развесели краля и вбеси Алета.

Тя беше шокирана и разгневена, когато осъзна, че Хайме ще я целуне. Опита се да се дръпне, но той беше твърде силен за нея, задържайки брадичката ѝ на място, за да покрие устните ѝ с влажната топлина на устата си. Целувката му беше властна, унижаваща, но вълнуваща по начин, който досега не ѝ беше известен... или не беше очаквала. Той сякаш искаше да остави върху нея отпечатъка си пред краля и събралите се свидетели на брака. Когато езикът му мина покрай зъбите ѝ и влезе в устата ѝ, тя постъпи инстинктивно. Захапа оскърбителния израстък, докато не усети горещата струя бликнала кръв.

Очите на Хайме се отвориха широко, когато той прекъсна целувката, без да даде никакъв друг знак, освен лекото помрачняване на изражението му, че се е случило нещо нередно. Безкрайно удовлетворена, Алета потръпна отвратно, извъръщайки се от мускулестия си съпруг. В сравнение с миниатюрната ѝ фигурка той беше гигант и ако поискаше, можеше да я набие или да я нарани сериозно. И никой нямаше да каже нито дума, за да я защити. Но за нейна чест тя не се плашеше лесно. Когато дойдеше време, по своя си начин тя щеше да потърси отмъщение, задето беше отнета от мъжа, който щеше да я почита и защитава, и дадена на един груб селяк без пукната пара в кесията.

Мрачни гости се събраха в огромната зала на сватбената трапеза, председателствана от самия крал. Единствените, които като че ли се забавляваха, бяха Хайме, Гейлърд, Хенри и свещеникът. Доста хора се бяха събрали около лорд Съмърсет и му съчувстваха, както предположи Хайме, докато Алета постоянно отказваше да се храни от един поднос и да пие от една чаша със съпруга си. Празникът като че ли нямаше край, но това ѝ харесваше, защото само като си помислеше за отвеждането в леглото и какво се очакваше от нея, студени тръпки плъзваха по гръбнака ѝ. Даже ако младоженецът беше Ивън Грей, мисълта да се съблича пред чужди хора я караше да трепери от ужас.

— Студено ли ви е, милейди? — запита Хайме, забелязвайки, че раменете ѝ потръпват.

Досега не бяха имали какво да си кажат. На него като че ли му харесваше да разговаря с Хенри, почти пренебрегвайки невестата си, която кипеше в безсилен гняв.

— Не, милорд — отвърна тя хладно. — Това е моят начин да покажа отвращението си към вас.

Хайме се намръщи.

— У мене няма нищо страшно, Алета, аз съм само един човек. Подчинявай ми се и ще се разбираме добре.

— Не ви признавам за свой съпруг.

Осъзнавайки, че стъпва на опасна почва, Алета се стегна в очакване на тежката ръка на съпруга си. Когато ударът не дойде, тя го погледна крадешком и разбра, че повечето мъже биха реагирали с насилие на смелата ѝ, но глупава проява на открито неподчинение.

— Нарочно ли се опитвате да ме предизвиквате, милейди? Струва ми се, че ще постъпите по-добре, ако укротите дивия звяр у мене, отколкото ако го карате да излезе от клетката си.

Алета пребледня.

— Вие звяр ли сте, милорд?

Поради някаква причина ѝ беше трудно да диша. Свирепото му изражение наистина напомняше това на хищен звяр.

— Мнозина биха казали така. — Мрачната му усмивка не даваше надежди за добро отношение към нея. Тогава той долови с ъгъла на окото си някакво движение при вратата. — Вашата камериерка ли ви дава знак?

Алета обърна глава и видя Нан да ѝ маха откъм вратата. Лицето ѝ стана яркочервено, а после изгуби всякакъв цвят. Когато започна да трепери неудържимо, черните вежди на Хайме се сближиха мрачно.

— Наистина ли толкова се страхувате от мене?

— Да се страхувам от вас ли? Не, милорд, не се страхувам от никого.

— Защо трепериш, жено, ако не се боиш от мене?

Гласът му беше суров.

— Страхувам се от отвеждането в леглото — изрече Алета, добила малко смелост. — Това е варварски обичай, чужди мъже да гледат съблеченото тяло на булката. Не искам да се показвам пред сладострастни мъже, които ще търсят по мене някакви недостатъци.

До този момент Хайме не беше помислил за ритуала, който обикновено следваше сватбената церемония. Понеже не беше имал възможността да живее в двора или да общува с благородници, той не знаеше, че церемонията на отвеждането в леглото е толкова неприятна за младоженката.

— Вървете с камериерката си, милейди. Аз идвам веднага.

Лицето му беше лишено от изражение, гласът не издаваше намеренията му.

Алета се обърна и пожела лека нощ на краля с разтреперан глас, а после побърза след Нан.

— Завиждам ви за тази нощ, Мортимър — каза Хенри, загледан любопитно след Алета. — Кога ще е церемонията по отвеждането? Съмнявам се, че такова съвършено създание като вашата невеста ще има някакви недостатъци някъде по тялото си.

Хенри не беше единственият мъж в залата, изразяващ нетърпение за церемонията по отвеждането в леглото. Зад гърба на Хайме вече се обзалагаха относно атрибутите на определени части от тялото на булката.

— Няма да има церемония по отвеждането, сир — каза Хайме с отвращение в гласа. — Аз съм ревнив мъж. Няма да ми хареса някой друг освен мене да гледа необлеченото тяло на съпругата ми.

— Лишаваш ни от забавление — отвърна Хенри, разкъсан между разочарованието и възхищението.

Малцина мъже бяха достатъчно дръзки — или достатъчно глупави, — за да изразяват схващанията си пред краля. Малцина бяха

толкова храбри.

— Въпреки това, моето желание е да няма официална церемония по отвеждане в леглото. Освен Гейлърд никой от тук присъстващите не искам да ме съблича и да ме отвежда при невестата ми. Онези, които искат да го направят, желаят само да оглеждат съпругата ми.

— Щом това е вашето желание, Мортимър, значи така ще бъде — каза кралят с очевидно разочарование. — Лично ще се погрижа никой да не ви последва в сватбената ви стая. — Той даде знак на един паж да напълни отново чашата на Хайме. — Пийте, млади приятелю, дължите ми го заради това, че предпазвам усамотението ви. Дефлорирането ще ви хареса повече, ако го поизчакате.

Лицето на Алета беше яркочервено, а тялото цялото гореше. Думите на Хайме, дори повече от мисълта за съвкуплението, бяха причина за сгорещяването и тръпките, които изпитваше в този момент. Току-що беше тръгнала нагоре по стъпалата към сватбената стая, когато баща ѝ се появи от дълбоките сенки край най-долното стъпало.

— Татко, уплаши ме — ахна тя.

Лицето на баща ѝ беше потъмняло от ярост.

— Няма да му се размине, момичето ми! Току-що говорих с лорд Грей и той ме увери, че няма дълго да търпиш Хайме Мортимър. Вече подготвяме документа за анулиране.

— За какво ми е сега — оплака се Алета. — Аз съм негова съпруга, татко, и той ще предяви правата си тази нощ. Щом легне с мене, никой друг мъж няма да ме иска.

— Не, не е така, дъще. Лорд Грей ще те иска. Каза ми го.

— Ще ме иска, въпреки че съм принудена да легна с един вонящ селяк, който се осмелява да предявява претенции към мене?

— Да, дори в такъв случай. Затова се дръж, дъще, не всичко е изгубено. Когато се отървем от Мортимър, пак ще бъдеш съпруга на богат и силен граф.

— Милейди, побързайте — повика я Нан от най-горното стъпало. — Трябва да ви приготвя за вашия господар.

— Сега върви — каза Съмърсет и я побутна леко. — Съпротивлявай се, ако можеш, но не трябва да му позволиш да притежава от тебе повече, отколкото е негово по право. Дръж се

високомерно, момичето ми, и упорствай, защото скоро ще имаш съпруг, достоен за една Съмърсет.

Алета изгледа втренчено баща си за един кратък миг, после се обърна рязко и се заизкачва по стълбите. Нан я чакаше пред вратата.

— Събличайте се, милейди. Без съмнение лорд Ивън ще бъде нетърпелив младоженец.

Алета замръзна. Нан не знаеше ли, че не се е омъжила за Ивън? Но откъде да узнае, когато беше стояла затворена в сватбената стая в последните няколко часа.

— Лорд Грей няма да влезе в сватбената стая тази нощ — каза тя тихо.

— Разбира се, че ще влезе, милейди — подсмихна се Нан, когато чу Алета да изказва такова глупаво нещо. — Лорд Ивън ще бъде съблечен от приятелите си и внесен в сватбената стая за церемонията по отвеждането в леглото, а после всичко ще свърши и вие ще останете насаме с милорд вашия съпруг.

— Казвам ти, Нан, лорд Ивън няма да дойде тази нощ. Къде беше цялата вечер?

— Ами че тук, милейди, приготвих сватбената стая. Нещо не е наред ли?

— Да, Нан, изобщо не е наред. Нещо, което никой не можеше да предвиди или да очаква. Хайме Мортимър се появи в параклиса точно навреме, за да спре церемонията.

— Хайме Мортимър! Господ да има милост към нас. Мислех, че младежът отдавна е умрял. Значи не е имало сватба, това ли се опитвате да ми кажете?

— О, имаше сватба — изрече огорчено Алета. — Но не каквато очаквах. Отец Лайънъл обяви моя годещ с Хайме за законен и обвързващ, така че кралят сметна за нужно да отмени брака ми с Ивън. Трябваше да видиш този арогантен селяк — изфуча тя.

— Кой? Лорд Ивън ли? — запита Нан объркана.

— Не, Хайме Мортимър. Беше облечен в селски дрехи и миришеше отвратително. Няма пари, няма земи и е син на изменник, но кралят ме даде на него доста охотно.

— Ако отец Лайънъл е обявил годеща за законен, значи кралят е нямал избор — каза Нан, опитвайки се да успокои разстроената си господарка.

— Когато този селяк поиска от краля разрешение да се оженим тази вечер, поиска ми се да умра.

Очите на Нан се ококориха.

— Омъжена сте за Хайме Мортимър?

— Да, Нан, и нищо, което татко или лорд Ивън можеха да кажат, не разубеди краля да даде разрешение. Хенри дори като че ли хареса този мошеник.

— О, горкичката ми.

Гласът на камериерката беше изпълнен със състрадание, когато Алета се хвърли в обятията ѝ.

Младата девойка никога не се беше чувствала по-нешастна или по-безпомощна. Това беше чувство, което не беше изпитвала много често в миналото, и не ѝ харесваше.

— Не мога да го направя, Нан, не мога да позволя този отвратителен изрод да легне с мене. Ще се боря с него със зъби и нокти.

— Хайде, милейди, ще измислим нещо — каза Нан, потупвайки я по гърба. — Може би ще успея да ви измъкна от замъка, преди да пристигне съпругът ви. Можем да се укрием при моите хора, докато баща ви ви освободи от това тягостно задължение, което Хенри ви е наложил.

Сините очи на Алета блеснаха в подновена надежда.

— О, Нан, да, знаех си, че мога да разчитам на тебе. Ако побързаме, можем да изчезнем, преди гостите да са се напили достатъчно и да тръгнат към сватбената стая. Събери ми дрехите, бързо, трябва да тръгваме веднага.

Без да чувства никаква болка, но не и толкова пиан, че да стане безполезен за булката си, Хайме се надигна малко неуверено от стола си и се поклонил на Хенри.

— Възползвах се от гостоприемството ви, но сега е време да отида при булката си, иначе тя може да изгуби търпение и да си потърси друг.

Двусмислен кикот последва думите му. И когато неколцина мъже се надигнаха, за да последват Хайме, Хенри ги спря е разтворена длан. Хайме нямаше представа какво казва кралят на гуляйджиите, които се

канеха да тръгнат след него към спалнята, но когато стигна най-долното стъпало, зад гърба му нямаше никого.

Тъкмо беше стъпил на първото стъпало, когато две тайнствени сенки, осветени от факлите, закрепени на светилниците по тъмното стълбище, се очертаха на каменната стена. От пръв поглед позна, че и двете фигури са женски. Естествено подозрителен, той се сви в една тъмна ниша, за да изчака и да ги разпознае. Макар че и двете бяха с наметала с качулки, не му беше никак трудно да познае Алета.

Нан вървеше първа.

— Към конюшната, милейди — прошепна тя, когато стигнаха най-долното стъпало.

Побърза напред, внимателно заобикаляйки огромната зала, където празнуващите все още седяха и гуляеха. Очаквайки Алета да върви плътно след нея, тя не забави ход и не погледна назад. Щеше да се изплаши, ако усетеше, че Алета я няма зад нея. Хайме трябваше само да се пресегне и да хване тънката ѝ талия с една ръка, заглушавайки вика ѝ с другата. Краката ѝ не докосваха каменния под, докато той я влачеше нагоре по дългата вита стълба към стаята, която смяташе, че е сватбената. Преди да я остави да стъпи долу, свали ръка от устата ѝ, затвори и заключи вратата, пъхвайки железния ключ някъде дълбоко в огромната си дреха.

— Отивахте ли някъде, милейди? Ако не знаех, щях да помисля, че не сте съвсем доволна от този съюз.

Алета плю, за да освободи устата си от вкуса на ръката му.

— Знаете какво мисля за този брак. Искам лорд Грей, не вас. Защо искате съпруга, която смята, че сте много под нея по ранг и маниери?

Хайме се усмихна мрачно и същевременно развеселено.

— Не, милейди, вие ще бъдете под мене.

Неговата игра на думи я шашардиса. Тя отстъпи, оглеждайки селските му дрехи с отвращение.

— Отвращавате ме.

Черните очи на Хайме заблестяха мрачно. Той имаше пълното право да накаже съпругата си както намери за добре. Наистина, негов дълг беше да ѝ покаже погрешността на поведението ѝ. Би могъл да я набие, но това едва ли беше уместно в сватбената нощ, въпреки че тя

несъмнено го заслужаваше. Освен това, на него му харесваше такава огнена жена.

— Милейди, милейди, там ли сте?

Алета се втурна към вратата, но спря рязко, внезапно осъзнавайки, че е заключена.

— Кажете й, че сте добре.

Тишина.

— Веднага!

Гласът му беше суров и неумолим.

— Добре съм, Нан.

— Защо се върнахте? — запита Нан загрижено. — Отворете вратата, трябва да побързаме, преди да е станало твърде късно.

— Вече е твърде късно, Нан — каза Хайме иззад вратата. — Върви да си легнеш, господарката ти няма да има нужда от тебе тази нощ.

— О! — Последва продължителна тишина. — Това ли е желанието ви, милейди?

— Кажете й — изсъска Хайме.

— Да, Нан, не се безпокои, аз съм много добре. Иди си легни.

— Да, милейди — беше нерешителният отговор на Нан.

— Сега какво? — запита нервно Алета.

Очите й бяха приковани към вратата в очакване мъжете от залата долу да нахлуят в стаята, за да гледат церемонията по отвеждането в леглото. Стегна се, за да посрещне недостойните деяния, които мислеше, че ще последват.

Усмивката на Хайме беше мрачно привличаща, направо дяволска.

— Сега, съпруго моя, ще се опитам да забравя, че ме нарани, когато ме нападна със зъбите си, и ще се заемем с церемонията. — Проследи посоката на погледа й и незабавно разбра причината за страха и объркването й. — Няма да има формална церемония по отвеждане в леглото — осведоми я той сбито, докато започваше да съблича грубите вълнени дрехи, с които беше облечен. — Вашата красота е само за моите очи.

Облекчението на Алета не трая дълго. Хайме свали късото си кафяво наметало и развърза въжето около кръста си, позволявайки на стигащата до бедрата му туника с дълга ръкави да падне на пода.

Когато се изправи пред нея, облечен само в стегнатите вълнени панталони и нелепите дървени обувки, Алета ахна и се извърна. Раменете му бяха широки два пъти колкото нейните и дори повече, а гърдите му бяха покрити с тънки тъмни косми. Вратът му беше масивен, бицепсите изпъкнали във вулгарна проява на сила и мощ. Огромният му торс се стесняваше в тънка талия, опасана със стегнати мускули. Изглеждаше неприлично за мъж да бъде толкова крещящо мъжествен.

— Свалете си дрехите, милейди — изрече той с гърлен глас. — Или може би предпочитате да се направя на камериерка?

Посегна към нея и шокиран забеляза, че ръката му трепери. От момента, когато свещеникът ги беше обявил за съпруг и съпруга, не беше мислил за друго, освен как ще легне с надменната девойка. Въпреки дребничката си фигура тя беше огнено създание и той нямаше търпение да укроти упоритата съпротива, която бушуваше в тялото ѝ. Поради чисто законови причини той знаеше колко важно е бракът им да бъде консумиран. Освен за да използва Алета във внимателно намисления си план за отмъщение, той нямаше друга полза от нея... или поне така се опитваше да се самоубеждава.

— Не искам да легна с вас — заяви повелително Алета.

Хайме вдигна рамене.

— Няма значение какво искате или не искате. — Хвана шапчицата за златистия воал, смъкна я от главата ѝ и я хвърли настрана. Пое си остро дъх, когато действието му разкри тежката завеса от сребристо руса коса, спускаща се по раменете ѝ чак до кръста. — Богородице — измърмори той, пленен от великолепната копринена маса, спускаща се по гърба ѝ.

Напомняше му на лунна светлина, блещукаща по водна повърхност. Хвана един кичур, смаян от чувственото удоволствие, което му даваше, докато го пропускаше през пръстите си като течено сребро.

Дръпвайки се от него, Алета отстъпи. Хайме я притисна до стената.

— Няма да ми избягате, милейди.

— Ще викам.

Той се засмя.

— Викайте колкото си искате. Стените са дебели, а сватбената стая е усамотена, както и трябва да бъде.

— Няма да се дам доброволно.

Хайме пусна дяволита усмивка.

— Помислих да ви понатупам, но се надявах, че няма да има нужда. Ако ме накарате да го направя, може би ще променя намеренията си и това ще ми хареса също толкова, колкото и да легна с вас.

Брадичка на Алета се издаде войнствено.

— Вие сте два пъти колкото мене, но ако изпитвате необходимост да ударите някого, който има едва половината от вашите сили, направете го.

Въпреки фалшивата ѝ смелост и надменните ѝ думи, Хайме почувства неохотно възхищение пред глупавата ѝ дързост. Но възхищението му не отиваше отвъд факта, че консумацията беше необходима, за да направи брака им обвързващ. Фиксирайки я с черната интензивност на погледа си, той посегна към нея и този път я хвана лесно. Масивните му пръсти се свиха около талията ѝ и той я дръпна силно към солидната стена на гърдите си. Това беше първият път, когато Алета имаше близък контакт с противоположния пол, и тя беше смаяна от силата на реакцията му.

— Не искам да ви нараня, милейди — каза той, изненадан да открие, че наистина мисли така.

Бруталността не беше подходът му към жените. Той беше чувствен любовник, наслаждаваше се на любовните си срещи и се гордееше, че дава наслада на любовниците си. Независимо дали бяха селски девойки, прислужнички или лейди Роуина, той винаги правеше така, че времето, прекарано от тях с него, да остане незабравимо. Макар да смяташе повечето жени за суетни, глупави създания, никога не беше чувствал необходимост да се отнася зле с тях.

— Щом не искате да ме нараните, оставете ме да си отида — каза умолително Алета. — Много сте голям за мене.

На Хайме му трябваше известно време да осъзнае за какво намеква Алета и когато го разбра, страстта се надигна мощно у него, присвивайки болезнено слабините му. Той ѝ се усмихна широко.

— Преди нощта да свърши, скъпа, ще видиш, че това, за което говориш, не само е възможно, но и много приятно.

— Не, никога няма да получа удоволствие от това, което...

— Може би не, милейди, но аз ще получа.

Устните му безпогрешно намериха нейните и за втори път в живота си, след онзи миг, когато бяха изrekli брачните си обети, Алета усети мощната топлина на мъжката страст.

Очакваше устните на Хайме да бъдат твърди и наказващи, но те бяха меки и приканващи. Тя зачака със страх да избухне бруталната му страст, но намери само нежната, проникваща сила на неговото желание. Искаше да мрази вкуса и топлината му, но вкушваше горещината и сладостта му. Тогава внезапно си спомни предупреждението на баща си и поднови съпротивата си. Той я беше посъветвал да не се предава пред Хайме Мортимър, но тя не беше сигурна, че това е възможно.

Хайме изсумтя отвратено, когато почувства как Алета застива отбранително.

— Така да бъде, милейди. Наистина исках да бъда нежен с вас, но вие направихте избора си.

Хващайки я през кръста, той я метна на леглото, което вече беше оправено за церемонията от вярната Нан.

Онова, което той беше смятал да бъде хладно и безстрастно консумиране на брака, внезапно се беше превърнало в разгорещена битка на волите. И някъде по пътя страстта му беше експлодирала в настоятелна потребност, което бързо се превръщаше в болезнено мъчение. Господ да му е на помощ, но той искаше тази предизвикателна малка вещица. И не просто за отмъщение или защото извратеното му чувство за хумор беше задоволено от това, да открадне годеницата на мъжа, когото мразеше повече от всичко на света. Искаше Алета Съмърсет, защото беше предназначена за него от момента на раждането си. И защото... Защото...

Хваната в капана на леглото, Алета се усещаше победена от силата на Хайме. Тя издаде лек отчаян вик, когато той полека, без ни най-малко притеснение съблече панталоните и свали обувките си. Останал гол, той сякаш властваше над стаята. Колкото и да се опитваше, Алета не можеше да отмести очи от онази крещящо сексуална част от него, която стърчеше в жадно напрежение сред гъстата горичка от черни косми там, където се съединяваха бедрата му. Това беше първият път, когато виждаше напълно възбуден мъж. И

изобщо — гол мъж. Очите ѝ се отвориха ужасено и тя започна безмълвно да изрича всички молитви, на които я бяха учили, защото знаеше, че мъж като Хайме Мортимър несъмнено ще я убие.

Арогантно изсечените вежди на Хайме се вдигнаха, когато разбра причината за уплахата ѝ.

— Не се борете, милейди, и ви се заклевам, че няма да пострадате от ръцете ми.

Тя усети как устата ѝ пресъхва, докато поклащаше отрицателно глава.

— Не. Няма да ви приема за съпруг.

В последно усилие да избяга тя скочи от леглото. Но Хайме я улови с лекота и я затисна с твърдото си тяло. Тогава започна да я съблича, бавно, умишлено, изцяло. Когато последната част от облеклото ѝ се присъедини към растящата купчина дрехи на пода, той се надигна и изпълни погледа си с вида и.

— Кълна се в светия кръст, ти си по-красива, отколкото си мислех, скъпа. — Кожата и беше като най-чист алабастър, гърдите — твърди и с розови връхчета, съвършено оформени и запълващи дланите му. Тънката ѝ талия увенчаваше хълбоците, а там, където се съединяваха бедрата ѝ, се къдреше златистата горичка от девствени косъмчета, увенчаваща заоблено хълмче. — Нямах представа какво получавам, когато напуснах Крисит, но бих те взел, даже да беше дебела и с косми по брадичката. Мисля обаче, че така повече ми харесваш.

Думите му послужиха само да затвърдят убеждението ѝ, че Хайме Мортимър я иска просто за да ядоса Ивън Грей и баща ѝ, а не заради онзи проклет годеж от едно време.

— Намирам ви чудовищно грозен и отвратителен, Хайме Мортимър — извика тя с най-високомерния си глас.

— Мисля, че протестирайте твърде пресилено. — Той се усмихна, прокарвайки ръце по сатенената повърхност на кожата ѝ. — Заклевам се, че преди нощта да е свършила, ще ме намерите доста забележителен... във всяко отношение.

— Как ли пък не!

3

Тя го заудря, но той отмести ръцете ѝ като досадни насекоми. Хвана китките ѝ и ги прикова отстрани на тялото ѝ.

— Проявяваш глупава дързост да ми говориш по такъв неуважителен начин, но много ще ми хареса да те науча как да бъдеш покорна съпруга.

Тя се заизвива трескаво под него, осъзнавайки прекалено късно, че движенията ѝ само подклаждат огъня на страстта му. Без никакво усилие той хвана китките ѝ над главата с едната си ръка, докато другата полека обгърна гърдата ѝ и подразни зърното с грубата възглавничка на палеца. Мрачна усмивка изви плътните му устни, когато то се надигна в коралова твърдост.

Когато той сниши глава и го пое в устата си, тя се вцепени и издаде нисък звук дълбоко в гърлото си. Извика и против волята си се огъна към горещите му устни, докато той жадно поглъщаше вкуса ѝ.

Той издаде нисък, гърлен стон, вдигна глава и с жадната си уста намери нейната. Целувката му беше дива, почти брутална, когато започна да опустошава устата ѝ с горещите тласъци на езика си. Алета изскимтя, но звукът се изгуби във влажната топлина на устата му. Този мъж беше животно и тя никога нямаше да му даде удовлетворението да разбере колко я плаши. Тя беше зашеметена и шокирана, когато той вкара насила езика си покрай бариерата на зъбите ѝ.

Лежеше тежко върху нея, може би доста тежко за дребната ѝ фигурка и тя се задъхваше. Извика отново, но викът потъна в дълбините на гърлото ѝ, когато той продължи да я целува, отвличайки я още по-дълбоко в течната магия на устата и езика си. Но тя продължаваше да се бори с него.

Той се отдръпна, усмихвайки се с цинична горчивина, докато черният му поглед я обгръщаше от глава до пети.

— Предай се, милейди.

— Не, селяко, как мога да се предам, когато бяха предназначена за Ивън Грей? Ще се боря с тебе до края.

— Мислиш ли, че слабите ти сили ще ми попречат да осъществя целта си? Не, милейди, аз ще консумирам този брак, за да не може никой да оспори правото ми над тебе или състоянието ти.

— Няма да се предам! — възкликна Алета с мрачна решимост.

Очите на Хайме пламтяха, горещи и черни, когато той се засмя тихо.

— Нямам нужда от сътрудничеството ти, милейди.

Раздвижи се срещу нея с мрачно и решително лице, тялото му беше цялото напрегнато.

За свое огорчение Алета не можеше да отвърне очи от абсолютната красота на лицето му. Строго изсечената му, непринудена мъжественост беше невероятно подчертана и същевременно плашеща. Тя усети как гърлото ѝ се свива, когато мъжествеността му се притисна към краката ѝ. Почувства бурята на неговата страст, огъня и решимостта му, когато той спря пред портите на нейната женственост. Чувстваше как тялото му се стяга и мускулите на седалището му се свиват. И тогава усети изгарящия му тласък в девствения си проход.

Болката дойде, рязка и унищожителна, и тя сподави писъка, които се надигаше в гърлото ѝ, докато от очите ѝ се затъркаляха сълзи. Виждайки как очите ѝ потъмняват от божа, Хайме спря за миг и когато продължи, движенията му бяха почти нежни. Започна да навлиза навътре, дълбоко в нея, докато тя не помисли, че ще се разпадне и ще умре.

Но не умря. Дори когато темпото му се засили и той започна да гали гърдите ѝ, докато влизаше и излизаше, ръцете му намериха връхчетата им и устата му зашепна срещу устните ѝ неща, които тя не разбираше. Когато усети как болката се превръща в удоволствие, тя изживя ново мъчение. Стискайки зъби, отказа да разкрие на Хайме с дума или действие, че ѝ въздейства по някакъв начин. Дори когато тялото ѝ закопня за далечната цел, която осъзнаваше неясно, и плътта ѝ запламтя повече от адските пламъци в стремежа да я достигне.

Хайме усети напрежението, което се натрупваше в тялото под него, и се изкикоти цинично. Събрал доста опит в различните начини на любене, той усети мига, когато тялото на Алета омекна и го прие. Разбра и кога болката спря и започна насладата. Усети и че може да я доведе до кулминация въпреки енергичните ѝ протести и отрицания. Тази мисъл докара собственото му освобождение толкова близо до

ръба, че му трябваше свирепо съсредоточаване, за да се сдържи и да не експлодира в нея. Тя беше толкова малка и стегната, че той нарочно се сдържа, за да не я нарани непоправимо. Инстинктивно осъзна, че такава дребна жена като Алета ще има нужда от повече време, за да се разтегне и да го приеме целия.

Колкото по-дълго време той влизаше и излизаше, толкова повече Алета изпитваше удоволствие, докато не ѝ се стори, че ще избухне. Осмелявайки се да погледне в лицето му, тя усети как дъхът засяда болезнено в гърлото ѝ. Лицето му беше смръзнато в съсредоточение, главата му отметната назад, шията изящно извита. Стори ѝ се свирепо красив и още по-страховит от всеки мъж, когото досега беше познавала. Тогава всяка мисъл застина, когато нещо в нея се разпадна, заливайки я с такова невероятно великолепие, че ѝ се стори, че ще умре от това. Прехапа устната си, за да не извика, и усети железния вкус на кръвта.

Хайме почувства точния миг на кулминацията ѝ и остави собственото си освобождение да го разпилее в нея. Алета почувства медената струя течен огън да затопля тялото ѝ и усети отчаяние, по-голямо от всяко, което беше изпитвала досега. Хайме Мортимър беше взел нещо скъпоценно от нея, нещо, което тя беше възнамерявала да даде на Ивън Грей. Никога нямаше да му го прости.

С дъх, който още се блъскаше в гърдите му, Хайме се надигна от Алета и се отпусна до нея, взирайки се в тавана. Дълбока бръчка разряза челото му, когато се замисли върху последиците от това, да вземе съпруга, която очевидно го презираше. Действайки импулсивно, беше препуснал към Лондон и беше предявил претенциите си към лейди Алета Съмърсет, а сега, когато бракът беше консумиран, се беше натоварил със съпруга, която не беше сигурен, че иска. Макар че беше извлякъл неизмеримо удовлетворение от това, че взе жената, която Ивън Грей беше искал, нямаше и най-малката представа какво да прави с нея. Съпругата беше последното нещо, от което имаше нужда.

Обръщайки се към Алета, той се вгледа в лицето ѝ. Бузите ѝ бяха мокри от безмълвни сълзи и той се смая на способността ѝ да скрива болката, която знаеше, че ѝ е причинил. Като знаеше, че ѝ беше дал удоволствие накрая, това до голяма степен компенсираше разкаянието, което би могъл да изпита заради това, че я беше наранил.

— Добре ли си, милейди? — запита той мило.

Не би допуснал да се каже, че е брутален съпруг.

— Изглеждам ли добре? — изсъска Алета троснато. — Нарани ме.

— Дадох ти удоволствие.

— Не, не е така — отрече тя яростно. — Не получих никакво удоволствие от това брутално съвкупление. Ако отново ме докоснеш, кълна се, ще намеря начин да те убия, докато спиш.

Лицето на Хайме потъмня от едва сдържан гняв.

— Ти си ми съпруга. Твой дълг е да ми се подчиняваш във всичко.

— Няма!

Разгневен от нейната смелост, Хайме се надигна на колене, приковавайки я към дюшека с мрачната интензивност на погледа си.

Никой мъж и никоя жена не му бяха говорили досега по този начин. Знаейки, че трябва да я накаже и да потуши бунта ѝ още в зародиш, той вдигна ръка, сякаш за да я удари.

Алета замря, ясно осъзнавайки, че Хайме може наистина да я нарани, ако я удари, но не можа да сдържи темперамента си.

— Хайде, селяко, удари ме — предизвика го тя. — Няма да си спечелиш приятели, когато се покажа на закуска с насинено до неузнаваемост лице. Баща ми и кралят са добри приятели.

— Има места, където синините не се виждат — каза той и очите му се плъзнаха безскрупулно по голото ѝ тяло.

Но като гледаше дребната ѝ фигурка, Хайме знаеше, че няма да я удари. Дори и ако го раздразни ужасно много. Той не постъпваше по този начин. Нито пък щеше да изисква от нея нещо, което не е склонна да му даде. Бракът им беше консумиран; след тази нощ вече нямаше нужда да спи с нея.

Брадичката на Алета се издаде напред и Хайме едва не се засмя на дързостта ѝ. Когато свали юмука си и се облегна на възглавницата, тя си пое дъх на пресекулки. Беше толкова сигурна, че той ще я удари, че беше втвърдила тялото си срещу болката.

— Заспивай, Алета, няма нужда да се притесняваш, че ще те безпокоя повече тази нощ. Или която и да било друга нощ — изсумтя той презрително. — Изпълних дълга си. Бракът е консумиран и след тази вечер няма да понасяш непоносимото ми присъствие в леглото си. Любовницата ми живее в Крисит. Роуина се е доказала като съвършена

любовница, докато ти си много неопитна и необучена в любовта, за да ме задоволяваш.

Алета отвори уста.

— Ще ме унижиш, като държиш любовницата си в дома ми? — ахна тя.

Макар да знаеше, че повечето мъже не зачитат брачните си обети за по-продължително време, тя никога не беше допускала, че любовницата на Хайме ще живее в дома ѝ.

— Бих могъл да я отпратя, милейди, зависи изцяло от тебе.

Загледа я втренчено, осъзнавайки какво намекват думите му, и зачака отговора ѝ. Тя беше такова привлекателно малко създание, че на драго сърце би отпратил Роуина, ако Алета станеше негова покорна играчка. Тя беше негова съпруга, в края на краищата, и дългът ѝ беше да му се покорява във всичко.

Сините очи на Алета пламтяха, когато тя вдигна поглед към Хайме.

— Задръж си Роуина. Не ме интересува дали една или двадесет жени ти топят леглото, стига да не съм аз.

— Така да бъде, милейди — изрече сурово Хайме. — Но те предупреждавам. Ако си вземеш любовник, нека не е Ивън Грей. Но като си помисля — добави той, — по-добре да си останеш целомъдрена, защото няма да приема копеле под покрива си.

Изправяйки се на колене, Алета започна да удря по широките гърди на Хайме.

— Ти... отвратително животно такова! Ако всички мъже са разгонени свине като тебе, не искам никакви любовници. Направи си наследници с Роуина — добави тя, сякаш сега се беше сетила. — Добре е да няма законни наследници в семейство на предатели.

В този момент Хайме беше толкова близо до това, да удари жена, колкото не беше стигал досега в живота си. Тази дребна женичка беше го наранила толкова силно, колкото ли могъл да го направи мъж, два пъти по-едър от нея. Имаше остър език и той сериозно възнамеряваше да я укроти, преди да го е побъркала. Всеки друг мъж щеше да я посини от бой. Хващайки китките ѝ в огромната си ръка, той я отметна настрана.

— Заспивай, милейди, преди да съм те наранил много зле. Енергията ще ти трябва за пътуването до замъка Крисит. Посред зима

е и е ужасно студено.

Алета го изгледа внимателно.

— Трябва ли толкова скоро да тръгваме?

— Да. Заминаваме, преди баща ти и лорд Грей да се сдушат и да те отнемат от мене насила.

Изпълнено с надежда изражение се настани на лицето на Алета.

— Не, милейди, мога да защитавам това, което е мое — заяви Хайме, когато забеляза съсредоточеното ѝ лице.

После се обърна с гръб към нея, дръпна завивката и престана да ѝ обръща внимание, сякаш я нямаше. Алета кипеше в безмълвен гняв, мразейки го, мразейки това, което представляваше той, и крещящото му пренебрежение към нейните чувства. Този мъж беше арогантен, суров и груб. И дързостта му беше невероятна. Нахлуването в замъка, преодоляването на стражите и осуетяването на женитбата ѝ с Ивън Грей беше безразсъдно действие, макар и такова, което спечели възхищението на краля. Очевидно не му липсваше смелост. Но характерът му имаше сериозен недостатък. Какво го караше да смята, че тя ще иска сина на един изменник за свой съпруг? Или че покорно ще го приеме за свой повелител и господар? Не, каза си тя. Нека Хайме Мортимър да си задържи любовницата, защото тя щеше да се бори с него със зъби и нокти, ако отново се опита да легне с нея.

След като стигна до това заключение, Алета посегна към одеялото и се приготви да спи, отдръпвайки се колкото може по-далече от успокояващата топлина на голямото тяло на Хайме. Но колкото и отчаяно да се придържаше към ръба на леглото, умът ѝ все още трепваше при мисълта, че той я беше накарал да изпита удоволствие. Как е възможно, питаше се тя. Когато беше навлязъл насилствено в нея, болката беше мъчителна. Тя очакваше, че ще умре от това, но усети точния момент, когато болката се беше превърнала в удоволствие и тялото ѝ беше омекнало и се беше разтегнало, за да го приеме.

Тя потръпна, опитвайки се да отрече невероятния начин, по който тялото ѝ се беше изплъзнало от контрол, когато Хайме беше влизал и излизал от нея. Но никакво отричане не можеше да я накара да забрави пламтящото докосване на ръцете му, влажната сладост на устата му или начина, по който беше извлякъл реакция от съпротивляващото се нейно тяло.

Никога нямаше да му го прости!

Въздъхвайки унило, Алета затвори очи, като осъзна, че докато баща ѝ не я освободи, тя беше обвързана според закона и длъжна да следва съпруга си в дома му, независимо колко груб или скромнен е той.

През нощта вятърът се усили във вледеняващ вой. Огънят в огнището угасна и в стаята стана ужасно студено. Без да осъзнава, Алета се местеше все по-близо до топлината, която се излъчваше от голямото тяло на Хайме, и когато той почувства нейната мекота до себе си, отвори ръце и я притисна плътно към себе си. Без да се събужда, тя въздъхна доволно и се сгуши още по-дълбоко в прегръдките му.

Внезапно усетил как голото седалище на Алета се притиска към корема му и гърдите ѝ запълват ръцете му, Хайме отвори очи. Отначало помисли, че е будна, но равномерният ритъм на дишането ѝ му показваше, че тя още спи. Остро разочарование се надигна у него, когато осъзна, че студът в стаята я е накарал да го потърси в леглото, а не същата нужда, която изпълваше слабините му до пръсване.

Нямаше да я вземе. Не, макар че кръвта пееше във вените му и тялото му понасяше адски мъчения, нямаше да я вземе отново. Беше недоволен от себе си, че ѝ се е наслаждавал прекалено много първия път, и нямаше нито времето, нито желанието да ухажва съпругата си. Не искаше Алета Съмърсет заради самата нея, помъчи се да се самоубеждава, а заради удоволствието да вземе нещо, което Ивън Грей толкова силно е искал. А това беше богатството на дамата и собствеността ѝ, не нейната любов или уважение.

Внимателно отстранявайки ръцете си от стегнатите хълмчета на гърдите ѝ, Хайме накара мислите си да се отделят от жената в ръцете му и се опита да си спомни как лорд Съмърсет и двамата Грей бяха заговорничили, за да предизвикат смъртта на баща му. Той знаеше, че старият Грей е умрял преди две години, но за щастие синът беше още жив, за да усети удара на неговото възмездие, когато дойдеше моментът. Накрая той заспа, заклевайки се, че никоя жена, най-малко пък съпругата му, няма да попречи на отмъщението му срещу виновниците за смъртта на баща му и за лишаването му от рождените му права.

Алета се събуди с ясното съзнание, че някой я гледа. Сините ѝ очи се отвориха, срещайки черния, загадъчен поглед на Хайме Мортимър.

— Добро утро, милейди — проточи той. Тъмните му очи я огледаха безсрамно. — Надявам се да си спала добре. Чаках те да се събудиш.

Погледът му се спря на обърканото изобилие от сребристо руса коса, която се разливаше по раменете ѝ в диво безредие. Тя беше великолепно гледка с голите си рамене и горната част на пълните ѝ гърди съблазнително изложени на показ над одеялото. Той се опита да потисне зова на тялото си.

Алета премига няколко пъти и се намръщи раздражено, когато видя, че съпругът ѝ е облечен пак в същите груби селски дрехи, с които беше пристигнал предната вечер.

— Нямах ли други дрехи? — запита тя недоволно.

Хайме се ухили безсрамно.

— Съжалявам, ако премяната ми не ти хареса. Но като много добре знаеш, не разполагам с особено голямо богатство. Макар че всичко ще се промени сега, милейди, нали така?

— Може би — допусна Алета, без да го насърчава. — Но мислиш ли, че баща ми или лорд Грей ще позволят да бъда откъсната от тебе? Не, добри ми господарю, ще се намери начин да осуетят злостните ти намерения.

Усмивката на Хайме стана още по-широка.

— Ти си моя, Алета, според закона на държавата и на църквата. Крал Хенри узакони нашия съюз, а свещеникът го благослови. Мое право е сега да те карам да правиш това, което сметна за добре, или да те накажа, ако пренебрегваш желанията ми. Добре ще е за тебе, милейди, да търсиш доброто у мене във всички неща.

Мятайки опасни пламъци с очи, Алета кипеше в безсилен гняв. Тя знаеше толкова малко за този страшен мъж, боеше се да не го разгневи ненужно. Един удар от огромната му ръка можеше да ѝ нанесе сериозни вреди.

— Ще видим, милорд — изрече тя сладко.

Усмивката на Хайме стана кисела; той се запита как така за толкова кратко време е позволил на това дребно момиченце да му влезе под кожата толкова лесно и така ужасно да го дразни.

— Време е да закусим, милейди. Кралят и свитата му ще ни чакат в голямата зала.

— Бих искала да се изкъпя най-напред — заяви Алета повелително.

— Очаквах това. Ваната ще пристигне веднага.

Като по даден знак на вратата се почука и Хайме отиде да я отвори. Влезе процесия от прислужници, единият носеше голяма медна вана, а другите — кофи с вода. Ваната беше поставена благоприлично зад един параван и Алета зачака в средата на леглото, докато я напълнят и всички слуги се оттеглят. Тогава погледна втренчено към Хайме, очаквайки го да излезе. Когато той упорито остана вътре в стаята с ръце, кръстосани на масивните му гърди, тя изпусна преувеличена въздишка и изрече:

— Може ли да остана сама?

— Разбира се, милейди, щом желаеш. Ще се върна за тебе след петнадесет минути.

Обръщайки се рязко, той напусна стаята. В момента, когато излезе в коридора, Алета скочи от леглото и изчезна зад паравана. Застанал пред вратата, Хайме чу плиська на вода и разбра, че Алета е във ваната. Влезе пак в стаята и спря за момент пред леглото, взирайки се в долния чаршаф. Взе го от леглото и излезе отново от стаята, без да я предупреждава, че се е върнал.

Знаейки, че Хайме ще се върне за нея след петнадесет минути, и не желаейки да я намери необлечена, Алета побърза да се изкъпе. Като надникна иззад паравана, видя, че стаята е празна, и бързо прерови сандъка си, занесен в стаята още предния ден за сватбата ѝ с Ивън, за да си намери рокля. Избра една от тежко кадифе, поръбена с кожа и с висока яка, с дълги ръкави, цялото в яркосиньо. Хайме влезе в стаята точно когато тя връзваше последната връзка на талията си.

— Колко хубаво е да намериш жена да се е преоблякла навреме — забеляза той одобрително. — Може би все още има надежда за тебе, милейди.

Само изчервеното лице издаваше гнева на Алета. Докато се беше къпала, беше решила да си държи езика зад зъбите, докато не научи какво смята да прави баща ѝ с Хайме Мортимър, защото той несъмнено нямаше да позволи тя да бъде отведена на някакво усамотено място, където да залинее и да умре.

Той протегна ръка към нея.

— Отиваме ли? Прегладнял съм. — И ѝ се ухили широко. — Сигурен съм, че гладът ти е не по-малък от моя, милейди.

Пренебрегвайки забележката му, Алета вдигна острата си брадичка и побърза да излезе преди него от стаята. Смехът му долетя до нея през пустия коридор и витата стълба, докато той я настигаше с бързи стъпки. Хващайки ръката ѝ, той я положи върху свивката на лакътя си.

Слязоха заедно по стъпалата и влязоха в голямата зала сред шум и буйни подвиквания. Но в мига, когато се появиха под голямата арка на вратата, разговорите и смехът секнаха рязко. Тишина се възцари над събралите се и всички погледи се отправиха към тях. Треперейки вътрешно, Алета потърси баща си. Намери го седнал до Ивън Грей. Лицето на лорд Съмърсет беше яркочервено и очите му се впиваха в тях с такава нескривана неприязън, че тя се усети опалена от горещината на погледа му. Макар да съзнаваше, че гневът му не е насочен към нея, въпреки всичко беше смущаващо да види явния страх и омраза на баща ѝ към мъжа, когото тя сега трябваше да нарича свой съпруг.

Като премести погледа си към Ивън, тя изпусна дъх, когато усети, че свирепият му поглед като че ли включва и нея. Очите му бяха диви, лицето почервеняло, красивите му черти бяха станали грозни. Алета потръпна, внезапно изплашена от мъжа, за когото се беше надявала да се омъжи. Хайме почувства тръпката ѝ и се наведе, за да ѝ прошепне:

— Не се бой, милейди, не могат да те наранят.

— Защо ще искат да ме нараняват? — изфуча тя. — Вас искат да набучат на мечовете си, милорд.

— Да — ухили се Хайме. — Защото у тях няма никакво съмнение, че сега наистина си моя съпруга.

И той нарочно погледна през залата към широкия балкон, който гледаше към голямата зала.

Алета изглеждаше озадачена, когато проследи погледа му. Смутеният ѝ вик като че ли освободи напрежението в залата и смехът и разговорите се подновиха, но сега вече тя знаеше, че е била обектът на лукавите погледи и мръсни забележки. Гневът ѝ нарастваше скокообразно, докато очите ѝ се взираха в балкона с изражение на абсолютен ужас.

Увиснал на перилата, опръсканият с кръв чаршаф, който доскоро бе застинал леглото им, представяше безмълвно доказателство, че техният брак е бил надлежно консумиран, и то без никакво съмнение. Лицето на Алета се изчерви, а после цветът се оттече от него, когато обърна уплашени очи към Хайме.

— Ти ли направи това, милорд?

Яростта и осъждането в очите ѝ накараха Хайме да се почувства неудобно, накараха го да се усъмни в решението си да покаже пред всички свидетелството за девствеността на Алета. За един кратък момент той постави под съмнение мотивите си да употреби Алета за целите на отмъщението си срещу Ивън Грей и лорд Съмърсет. Тогава картината на безжизненото тяло на баща му, увиснало на бесилката, постави всичко на място. Щеше да направи каквото е необходимо, за да докаже, че баща му е бил невинна жертва на заговор, вдъхновяван от рода Грей и лорд Съмърсет.

— Да, милейди, аз го направих — призна той искрено. — Не с цел да те излагам, а да покажа на присъстващите, че бракът ни беше консумиран и никой не може да постави под въпрос законността на нашия съюз. Освен това, такъв е обичаят.

— Можеше и да не се съобразиш с обичая, милорд — възрази тя със стиснати зъби.

Тогава изведнъж Хенри като че ли ги забеляза и им махна да се приближат.

— Аха, младоженците решиха да ни удостоят с присъствието си. Елате, елате да закусите с нас.

— Викат ни, милейди — усмихна се Хайме и я дръпна напред. — Свали това кисело изражение от лицето си и се опитай да се държиш като истинска младоженка.

— Когато адът замръзне — изсъска тя, скривайки нервността си зад фалшивата усмивка, която залепи на лицето си.

— Елате, седнете до мене — каза ентусиазирано Хенри, забелязвайки бунтовното изражение на Алета и завиждайки на Хайме, че е опитомил такова прелестно създание.

Макар че се беше запознал с младия Мортимър едва вчера вечерта, Хенри се възхищаваше на младия мъж заради смелостта му да дойде в двора пременен в селски дрехи, за да поиска отредената му годеница. Противно на всички предвиждания този решителен млад

мъж беше защитил невинността на баща си и дори беше успял да изтръгне обещание от него да се запознае с обвиненията, които бяха изпратили Кларънс Мортимър на бесилката. И дори това да разкриеше вина на двама мъже, в които той вярваше, Хенри сериозно смяташе да научи истината и да изправи неправдата, ако е била допусната.

Настанявайки Алета до дясната ръка на краля, Хайме се отпусна на стола до нея. Един паж веднага се появи, за да им налее ейл, а друг донесе поднос с храна за двамата. Хайме се нахвърли върху нея за голямо удоволствие на краля.

— Казват, че енергичните упражнения през нощта увеличават апетита.

Лорд Грей чу забележката на краля и едва не се задави с къс месо. Лицето му потъмня от гняв, когато Хайме просто се засмя в отговор и намигна на Алета. Тя се направи, че не е забелязала, но надигналата се по лицето ѝ червенина доста развесели събралите се сътрапезници.

— Е, приятелю, ще останете ли в двора, или трябва да се връщате в Крисит?

— Това покана ли е, сир? — запита Хайме.

Алета замря, очаквайки отговора на Хенри. Отчаяно искаше да остане близо до баща си и лорд Грей, докато не намерят начин да я освободят от този непоносим селянин, за когото я беше омъжил кралят.

— Да, много бихме искали да останете в двора, но това не е заповед.

— Тогава трябва да откажа, сир — изрече Хайме със съжаление. — Ще отведа съпругата си в замъка Крисит, докато вие разследвате обвиненията против баща ми.

— Жалко — въздъхна Хенри. — Много приятно щеше да бъде да имам някого като вас да ме забавлява, преди да се върна във Франция, за да поискам царствената си годеница. Тъй като нямате войници, ще ви дадем десетина добри стрелци, доверени наемници, които да пазят съпругата ви и вас по време на пътуването ви. Можете да ги задържите, ако решат да останат на ваша служба.

Изненадан, Хайме вдигна тъмните си вежди.

— Високо оценявам щедростта ви, сир.

— Да, вие отмъкнахте забележителна плячка и не можем да допуснем лейди Алета да се разхожда из провинцията без подходяща охрана, нали?

— Не, сир, и аз ви благодаря. Животът на съпругата ми трябва да бъде пазен на всяка цена. С ваше разрешение ние ще тръгнем веднага щом лорд Съмърсет предаде зестрата на дъщеря си под мое попечителство.

— Ще се погрижим за това още днес — обеща Хенри. — Вървете, Хайме Мортимър, но знайте, че преди да тръгнем за Франция, ще ви призовем и ще ви предоставим резултата от нашите проучвания, засягащи баща ви.

Хайме не би могъл да очаква по-добър край на безразсъдното си нахлуване в замъка Уиндзор. Беше спечелил богата булка и получи обещанието на краля да разследва лъжливите обвинения, отправени срещу баща му.

Осъзнавайки, че скоро ще се озове във властта на свирепия си съпруг, Алета изпадна в паника.

— Сир! Не искам да придружа моя... съпруг в Крисит. Искам да остана в двора и да служа на вашата съпруга, когато я доведете от Франция.

— Не обръщайте внимание на съпругата ми, сир — изрече гладко Хайме. — Страхувам се, че е разстроена от мисълта да се раздели със семейството си.

— Не, не е така! — възкликна развълнувано Алета. — Страхувам се за живота си. Никой не знае какъв е този мъж или на какво е способен. Просто иска да ме използва като възмездие за въображаеми правонарушения срещу баща му преди години. Всички знаят, че лорд Мортимър беше изменил на короната. Очевидно синът не е по-добър.

Черните очи на Хайме се впиха в тези на Алета студено и пронизателно.

— Заклевам се, сир, че няма да допусна и косъм да падне от главата на съпругата ми.

— Сир! — прекъсна го лорд Грей, скачайки на крака. — Познавам семейство Мортимър по-добре от всеки друг и ви казвам, че беше извършена голяма неправда, като дадохте лейди Алета на този грубиян.

Хенри се намръщи.

— Подчинихме се на диктатите на църквата. Бракът не е предмет на обсъждане. Както можете да видите... — и той махна с ръка към оскърбителния чаршаф, увиснал от балкона, — бракът е бил консумиран. Освен ако лейди Алета не ни каже нещо друго. — Той се обърна към Алета. — Какво ще кажете, милейди? Отричате ли доказателството, което виси над главите ни?

Тя искаше да излъже, да каже на всички, които искат да я чуят, че не е имало консумиране, но не можеше. Хайме Мортимър беше я направил своя по правото на притежание и против волята ѝ ѝ беше дал удоволствие. Макар че го мразеше неимоверно, как би могла да отрече онова, което беше изпитала в ръцете му?

— Не — прошепна тя, навеждайки очи.

— Какво казахте, милейди? — запита Хайме, като се направи, че не е чул треперливия ѝ отговор.

Главата ѝ се стрелна рязко нагоре и тя го изгледа яростно.

— Не — повтори тя и гласът ѝ се издигна в пристъп на паника.

— Копеле такова! — извика лорд Грей, размахвайки юмрук към Хайме. — Ще ми платиш за това! Алета ми принадлежи. Ти изгуби правото си над нея в деня, когато баща ти предаде своя крал.

Хайме щеше да скочи на крака и да нападне лорд Грей, въпреки че нямаше оръжие, но Хенри положи възпираща ръка на лакътя му.

— Няма да има насилие в моя замък. Бракът е действителен и ще бъде най-добре, лорд Грей, да го приемете. Колкото до вас, Хайме Мортимър, заведете съпругата си в Крисит, докато нещата се уталожат. Предлагаме да ѝ направите дете възможно най-скоро. Само тогава този смут ще заглъхне.

Хайме не беше съгласен, знаейки, че този така наречен смут ще съществува, докато са живи той и Ивън Грей. Но благоразумно запази мнението си за себе си.

— Да, сир, ще тръгнем утре призори.

— Ох.

Това излетя от устата на Алета, която до този момент не беше познала по-силно отчаяние в целия си живот.

4

В мига, когато Хайме се обърна, за да увлече краля в оживен разговор, Алета се измъкна незабелязано от стола си и побърза да излезе от залата, за да се изкачи нагоре по стълбите, водещи към кулата, където с Хайме бяха прекарали предишната нощ. Не можейки повече да понася гледката на чаршафа, увиснал от балкона пред очите на краля и двора му, тя отчаяно искаше да избяга от непоносимото положение. Как се осмелява този нахален селянин, за когото се беше омъжила, да я излага пред хората, беснееше тя безмълвно. Нима не беше взел от нея повече, отколкото беше склонна да му даде?

Беше се изкачила до средата на витата стълба, когато чу някой да прошепва името ѝ. Толкова тихо, че ѝ се стори, че си въобразява, докато не го чу произнесено за втори път. Мислейки, че баща ѝ я е последвал, за да поговори насаме с нея, тя спря, за да изчака идването му. Но внезапно появилият се мъж не беше лорд Съмърсет; пред нея се изправи лорд Грей.

— Лейди Алета, бих искал да поговоря насаме с вас — каза той тихо.

Тя зачака, донякъде нащрек, усещайки, че изкушава съдбата с тази си постъпка. Не знаеше какво би направил свирепият ѝ съпруг, ако ги хванеше сами. За разлика от лорд Грей, Хайме Мортимър не беше джентълмен. Докато Ивън изкачваше последните няколко стъпала, за да се приближи до нея, Алета имаше време да го разгледа по-отблизо. Бяха се срещнали няколко пъти, но тя не си спомняше да е разглеждала отблизо лицето му, а само помнеше, че ѝ се е видял красив мъж, чиято гъста руса коса беше ниско остригана на врата по много красив маниер. Лицето му беше гладко обръснато, каквато беше модата, и малко масивно, но не тлъсто. Прилепналият сиво-зелен панталон разкриваше крака с очертани мускули, а жълтата му туника беше моделирана така, че да прикрива леката изпъкналост на корема му. Странно, не беше го забелязвала преди, помисли заинтригувана Алета.

Макар че лорд Грей представляваше внушителна фигура в колоритното си облекло, имаше нещо в светлосините му очи, което я смущаваше. Може би защото никога досега не беше оставала насаме с него. Или защото я гледаше малко по-различно сега, отколкото преди да се беше омъжила за Хайме Мортимър. Може би заради пресметливостта му. Макар че не искаше да сравнява лорд Грей и Хайме Мортимър, беше ѝ трудно да не го направи. Беше прекалено очевидно, че на Ивън Грей му липсват доста неща в сравнение с внушителното физическо присъствие на съпруга ѝ.

— Лейди Алета — прошепна настоятелно Грей, — много е важно да поговоря с вас, преди да тръгнете. Няма значение, че Мортимър е легнал с вас, аз все още ви искам. — Не беше съвсем истина, но достатъчно близко до нея. — Ние с баща ви вече планираме да ви освободим от сина на изменника. Трябва да стане скоро, преди да ви е направил дете и да пропилее зестрата ви, затова бъдете готова да действате бързо.

— Да ме освободите? — запита възбудено Алета. — Как? Къде?

— Най-добре е да не знаете подробностите, милейди — каза Грей с приглушен глас, — но ще бъде много скоро. — Той хвана ръката ѝ и я привлече към себе си. — Трябваше да бъдете моя, милейди. Притежавам всичко, което някога беше на рода Мортимър, и да имам вас, жената, предназначена да се омъжи за Мортимър, е върховната ми цел.

Очите на Алета се разшириха, докато тя се опитваше да осмисли думите му. Звучеше ѝ така, сякаш я иска само защото тя е последното парче от имуществата на Мортимър, което още не е в негово владение. Тя беше сгодена за Хайме Мортимър, преди баща му да беше станал предател, и ако се оженеше за нея, лорд Грей щеше да спечели и последното владение на Мортимър. Но това беше глупаво, опита се да си каже. Лорд Грей я искаше, защото се беше влюбил в нея, или поне баща ѝ ѝ беше казал така. Беше свършено просто.

— Не познавате Хайме Мортимър — изрече Алета.

— Не, милейди, Хайме Мортимър не познава Ивън Грей. — Той се усмихна презрително. — Ще го накарам да съжалява, че изобщо си е показал лицето в замъка Уиндзор. Този груб селяк няма нито шилинг в кесията си, докато аз съм богат и имам власт, а кралят е благосклонен към мене. Не се страхувайте, милейди, ще бъдете моя.

Той беше толкова близо, че тя зърна внезапен проблясък на лудост дълбоко в очите му. Просветването сякаш я прогори и тя потрепна.

— Аз... трябва да вървя — прошепна тя уплашено. — Не бива да ни виждат да говорим така.

Лицето на Грей се вкамени.

— Ще убия Мортимър заради дързостта да вземе това, което ми принадлежи.

Внезапно ръцете му се стегнаха около нея, притискайки я така близо до него, че тя почувства твърдите му мускули под туниката.

— Лорд Грей, моля ви — изрече тя в пристъп на внезапна уплаха.

Никога не би предположила, че лорд Грей може да действа толкова агресивно. Досега винаги се беше проявявал като съвършен джентълмен в нейно присъствие.

— Махнете си ръцете от съпругата ми.

Думите бяха произнесени тихо, но съдържаха такава заплаха, че ръцете на лорд Грей веднага се отделиха от талията на Алета. Тя се прилепи към стълбата, смразена повече от застрашителната физиономия на Хайме, отколкото от влажната каменна стена, която опираше в гърба ѝ.

— Просто се сбогувах с дамата — изрече гладко Грей. — Ако си спомняте, с нея бяхме почти оженени, преди така грубо да прекъснете церемонията.

— Спомням си и че откраднахте всичко, което някога принадлежеше на рода Мортимър — допълни Хайме. — Вземането на годеницата ми щеше да бъде кулминацията на всичките ви мечти.

— Бунтовни кучета като вас и баща ви не заслужават нищо. Може да сте заблудили краля, но не и мене. Винаги ще си останете син на предател, без пукнат шилинг и под достойнството на лейди Алета. Внимавайте, Мортимър — предупреди го той, — пазете си гърба, защото лейди Алета няма да остане с вас още много време.

— Мога да защитя това, което е мое — изрече заплашително Хайме. — И ви предупреждавам честно, никога повече не докосвайте съпругата ми. Не споделям моето с никого.

Алета ахна, смаяна от грубата забележка на Хайме. Наистина ли смята, че тя ще спи с други мъже? Не, закле се тя безмълвно, щеше да

остане целомъдрена до края на живота си, преди да му даде удовлетворението да я обвини в изневяра. Надяваше се, че баща ѝ ще постигне анулиране и ще я освободи от този брак, който намираще за непоносим.

— Ще видим, селяко — изфуча презрително Грей. — Ще видим кой ще спечели красивата лейди Алета.

Покланяйки се в посока към нея, той се обърна и изчезна по витата каменна стълба.

В мига, когато Грей се отдалечи достатъчно, за да не може да ги чуе, Хайме се извърна към Алета с потъмняло от ярост лице.

— Върви, жено, преди да съм си излял гнева върху тебе!

— Нищо не съм направила — озъби му се Алета.

— Нищо ли казваш? Не, милейди, само дето се срещаш тайно с мъж, когото би нарекла свой любовник, ако го позволя. Но чуй това: каквото и да замисляте с Ивън Грей, няма да стане. Сега върви, преди да съм те набил заради безсрамието ти.

— Няма да посмееш! — изсъска Алета.

Но когато той пристъпи към нея, тя беше достатъчно умна да се обърне и да избяга нагоре по стъпалата. За щастие, той не я последва.

Алета внимателно отбягваше Хайме през останалата част на деня, предпочитайки да прекарва времето си с придворните дами в приемната. Срещнаха се за вечерята, където тя трябваше да споделя с него подноса с храната и чашата с вино. Но след като вечерята приключи, тя бързо избяга в стаята в кулата, молейки се да заспи, преди той да се присъедини към нея. Молитвите ѝ бяха чути.

Хайме отвори вратата, вирайки се намусено в разрошената красавица, спяща в леглото. Имаше точно толкова огън в камината, че да види предизвикателното очертание на тънкото ѝ тяло, простряно под одеялото. Косата ѝ беше осветена от огъня, сребристо русите плитки грееха като хиляди диаманти. Изглеждаше толкова ангелоподобна, легнала с една ръка, подвита под главата, че Хайме се изкуши да я докосне, за да види дали е истинска. Но не го направи.

Не, той много добре знаеше, че е истинска. Беше вкусил сочната ѝ плът, беше нахлул в нежните дълбини на сладкото ѝ тяло и беше изтръгнал от нея реакция, която беше всичко друго, но не и ангелска. Само като си помисли да навлезе отново в нея, усети болка в слабините, пот изби по челото му и едва не загуби контрол над

сетивата си. Само строгата дисциплина, която беше наложил на тялото си през годините, го спаси да не направи нещо, за което знаеше, че ще съжaliaва.

Лейди Алета го презираше. Беше го нарекла груб селяк без никакви маниери. Мислеше го за безимотен бедняк и мразеше начина му на обличане.

И той не искаше нищо от нея. Нито тялото ѝ, нито богатството ѝ, нето презрението ѝ. Беше я взел само за да ядоса Ивън Грей.

След като се самоубеди, че която и да било жена в леглото му ще му свърши същата работа като Алета, Хайме смъкна дрехите си и влезе в леглото при нея, внимавайки да не я докосва. Въпреки това осъзнаваше мъчително ясно топлината на тялото ѝ и мина много време, преди най-накрая да заспи.

Алета приветства студената зора с трепет. Макар че физически не го осъзнаваше, знаеше, че Хайме е спал до нея през нощта, защото вдлъбнатината, оставена от главата му, още личеше на възглавницата. Но тъй като неговата страна на леглото беше студена, тя разбра, че е станал преди часове и се приготвя за отпътуването. Точно тогава обектът на нейните мисли влезе в стаята.

— Заминаваме след един час, милейди. Ако искаш да закусиш най-напред, предлагам да станеш и да се приготвиш. Ще се погрижа сандъците ти да бъдат натоварени във фургона.

След това се обърна и излезе, преди тя да беше успяла да отговори.

Точно един час по-късно Алета беше настанена на коня си и беше готова да последва съпруга си в ледения студ до мизерното му убежище. Макар че нямаше представа какво да очаква, щом стигнат до разпадащите се руини на замъка Крисит, знаеше, че няма да ѝ хареса. За щастие зестрата ѝ беше налице, за да подобри условията на живот, ако Хайме решише да я използва за тази цел.

Дванадесетте рицари наемници, осигурени от крал Хенри, бяха натъкмени в брони, носеха арбалети и изглеждаха достатъчно свирепи, за да изплашат всеки неприятел, осмелил се да ги нападне. Яздеха огромни бойни коне, които пръхтяха и тревожно ровеха земята с копита. Хайме не се виждаше никакъв, но Гейлърд беше тук, за да управлява фургона, който тя предположи, че пренася зестрата ѝ. Освен

сандъците със злато и сребро имаше бельо, чаршафи, мебели и различни неща, каквото всички невести се очакваше да занесат в новите си домове.

Тогава Хайме изведнъж се появи, но такъв, какъвто никога досега не го беше виждала. Блестящ в сребърната си броня, с меч, украсен със скъпоценни камъни, кадифена туника и развяващо се наметало, подплатено с дебела кожа, той беше възседнал черен като нощта жребец, какъвто никога досега не беше виждала. Забеляза я веднага, докато тя се сбогуваше с баща си, и насочи коня си към нея.

— Бъди готова за дълга и трудна езда, милейди, защото замъкът Крисит е много далече — предупреди я той.

— Аз съм добра ездачка — отвърна Алета. — Няма да се бавим заради мене.

— Гледай да бъде така.

Тъкмо щеше да се отдалечи от нея, когато тя го повика:

— Милорд, откъде се сдоби с тези хубави дрехи? Мисля, че си се облякъл не за положението си. Или кралят ти е подарил старите си дрехи?

Хайме се усмихна мрачно.

— В зестрата ти има достатъчно злато и сребро, за да се облека в най-хубавите дрехи и да яздя чистокръвен кон.

Алета се изчерви, осъзнавайки, че Хайме Мортимър никога няма да я остави да има последната дума. Загледа го как се отдалечава, внушителна фигура, царствено изправена на великолепия кон, достоен за едрия му ръст. Но вече нямаше време за размишления, когато Хайме даде сигнал и наемниците тръгнаха, поведени от него. След като махна за последен път на баща си, тя нямаше друг избор, освен да го последва, а Гейлърд и фургонът вървяха на края на шествието.

Темпото, което Хайме наложи, беше наистина живо, но на Алета не ѝ беше трудно да го поддържа. Когато фургонът изостана, Хайме раздели стражите на две групи, изпрацайки шестима назад да пътуват с фургона, и остави другите шестима при себе си и Алета. За през нощта потърсиха подслон в имението Крейвън, при рода Брайдуел, чийто хладен прием не изненада Хайме. Името Мортимър все още беше презирано в Англия. Но тъй като родът Съмърсет беше обект на

уважение, домакините ги приеха. Алета спа в блажено усамотение, защото Хайме реши да се настани при стражите в голямата зала.

Следващите дни минаха като повторение на първия, всяка нощ търсеха подслон в различни попътни имения. В края на третия ден Алета беше толкова изтощена и вцепенена, че едва можа да слезе от коня, без някой да ѝ помогне. Но беше твърдо решена да не моли Хайме да забавя хода заради нея. Макар че той почти не ѝ беше проговорил, откакто бяха напуснали замъка Уиндзор, тя ясно осъзнаваше жадните му погледи. Веднага усещаше кога очите му се спират на нея, защото чувстваше топлината на изгарящия му поглед да сгрява тялото ѝ въпреки хапещия студ.

Алета разбра, че са в Уелс, когато минаха през града Флинт. Имението Грей — по-рано известно като имението Мортимър — се намираще наблизко; то беше наследственият дом на Хайме, но сега принадлежеше на Ивън Грей заедно със семейното богатство. Трябваше да бъде неин дом след женитбата ѝ с лорд Грей. От мрачното изражение на лицето на Хайме тя се досещаше, че той още го смята за своя собственост въпреки всичко и таи бездни от ненавист и огорчение към сегашния му собственик.

Бедствието ги сполетя, след като минаха река Дий на запад от Флинт и навлязоха в местността Клодиън Рейндж, пусто и безутешно място, каквото Алета никога досега не беше виждала. Навлязоха в една долина, образувана от хълмовете, които се издигаха от двете им страни. Беше непоносимо студено и Алета се уви плътно в топлината на дебелото си подплатено наметало. Един вик беше първият сигнал, че става нещо нередно. Поглеждайки наляво, тя видя десетина мъже, въоръжени с арбалети и лъкове, да се изсипват изневиделица, качени на дребни, но яки уелски понита. Бяха облечени в груби дрехи от кожи и брадатите им лица бяха достатъчно жестоки, за да изплашат и най-смелия мъж.

— Уелсци! — извика Хайме, връщайки се към Алета. — Дръж се, милейди.

Изтръгвайки юздите от пръстите ѝ, той пришпори жребеца си. Почти смъкната от седлото, тя стисна дъгата му с две ръце, за да се задържи.

Той се запъти право към отсрещния хълм. Закатериха се нагоре, последвани от шестимата стражи. Жилавите уелсци ги следваха

плътно, размахвайки оръжия и крещейки с цяло гърло. Когато се осмели да хвърли един поглед над рамото си, Алета видя, че стражите са останали на място, за да спрат нападателите. Макар и доста помалко на брой от тях, те се бяха клели, че ще пазят Хайме Мортимър и неговата дама, и смятаха да сторят точно това. Освен това, ако успееха да задържат уелските достатъчно дълго, шестимата им другари, които пътуваха с фургона, скоро щяха да ги настигнат.

Алета се притискаше плътно на гърба на коня си, докато Хайме си пробиваше път сред дърветата. Когато един от уелските проби защитната линия на наемниците, Хайме спря, за да зареди арбалета си и да се прицели. Беше се прицелил точно и повали уелсеца със стрела право в сърцето. После продължи заедно с Алета. Когато излязоха извън обсега на битката, Хайме накара конете да спрат.

— Чакай ме тук — изрече той със суров глас, смущвайки коня, за да потегли обратно към мястото на боя.

— Къде отиваш? — извика Алета разтревожена.

— Мислиш ли, че ще оставя хората си да се бият без мене?

Дръпна юздите, което накара коня му да се изправи на задните си крака, преди да препусне в галоп надолу по склона.

Смъквайки се от седлото, Алета усети как краката ѝ омекват и се хвана за животното в търсене на опора. Ами ако уелските надвият Хайме и хората му, запита се тя отчаяно. Тогава какво ще стане с нея? Мисълта се появи мигновено и също толкова бързо на мястото ѝ дойде друга. Единственият начин съпругът и да позволи на уелските да стигнат до нея ще бъде, ако падне мъртъв. Тази мисъл не я успокояваше.

Отпускайки се на колене, тя остави страха да се оттече, преди да се вземе в ръце. Не беше някаква си хленчеща девица, която се плаши от собствената си сянка, смъмри се тя. Тя беше лейди Алета Съмърсет, горда, предизвикателна и... и... не, беше уплашена. Беше чувала за жестоките уелсци, които бродят из хълмовете в търсене на жертва, нападат и убиват безразборно пътници. Тя остана на колене може би часове, така ѝ се струваше, докато студът не проникна в костите ѝ и докато не замръзна така, че ѝ се струваше, че ще се счупи, ако се опита да помръдне. Тогава изведнъж Хайме се появи пред нея, изглеждайки като самия дявол, яхнал смолисточерния си жребец.

— Няма ги — каза той, докато слизаше от седлото. — Останалите рицари пристигнаха и ни помогнаха да ги прогоним. — Когато Алета не отговори и не помръдна, той я изгледа любопитно. — Чуваш ли ме, милейди? Няма да ти направят нищо.

Алета го изгледа неразбиращо.

— Разпитахме единия от ранените — продължи Хайме — и научихме, че им е било платено да ни нападнат. Но тъй като той не беше водачът им, не знаеше името на мъжа, който им е платил. Няма нужда от име. Много добре знам кой е поръчал това нападение срещу нас.

Алета премига, но без да отговори.

— По дяволите, жено! — изрева Хайме. — Да не си откачила?

Вцепенена от студ, Алета започна да трепери неудържимо.

Внезапно осъзнал, че тя е коленичила на замръзналата земя, Хайме изруга яростно и я грабна на ръце. Седна на един пън наблизко и я залюля, увивайки я в наметалото си, докато тя полека се затопляше от допира му.

— Замръзнала си — смъмри я той.

— Аз... страхувах се, че ще... ще те убият... и ще остана на произвола на тези... уелсци — каза тя, тракайки със зъби.

— Толкова малко вярва ли ми имаш?

— Почти не те познавам. Това, което знам за тебе, не ме кара да ти вярвам.

Хайме реши да не отговаря. Вместо това запита:

— Готова ли си да тръгваме?

— Да, готова съм — каза Алета, внезапно осъзнавайки, че се е настанила удобно на скута му.

След два дни стигнаха морето. Алета усети острия аромат на сол и море много преди да чуе разбиването на вълните о скалите. Хайме се извърна към нея.

— Почти стигнахме, милейди. — Устните му се извиха в цинична усмивка. — Надявам се да не се разочароваш прекалено много от скромното ми жилище.

— Не знам какво да очаквам — изрече тя хапливо. — Дойде отникъде, облечен като най-долния селянин, но се съмнявам, че си

толкова беден, колкото твърдиш. Кой си ти в действителност, Хайме Мортимър? Селянин? Дяволско изчадие? Зъл господар на мрака?

— Да, милейди, по малко от всичко — съгласи се Хайме с лекота. — Обещавам, че ще ме опознаеш под всяко от имената, които ми даде.

Пришпори коня си и се отдалечи сред подигравателен смях.

Кулата на замъка се очертаваше на фона на сивото небе сред купчина скали и камъни. Зад нея морето се разбиваше в ресни от пяна под виещия вятър, удряйки се в скалата, на което беше построена кулата. Някога замъкът сигурно е бил великолепен, допусна Алета, но сега от него беше останала само рушащата се кула, обградена отчасти от защитна стена, която не заслужаваше това име. Замъкът и околностите му представляваха отчайваща гледка. Тръпка полази по гръбнака на Алета. Очевидно скалата зад разрушения замък и високата стена, която го обграждаше, щяха да бъдат непроницаема защита, ако не бяха разрушенията, нанесени от времето.

Хайме я видя да потръпва и се намръщи.

— Съжалявам, че не харесваш дома ми, милейди. — Сарказмът му не й убягна. — Аз съм само един низш селянин, лишен от земи и съществуващ само благодарение на изобилието на природата и божията воля.

— Низш наистина — измърмори тя, пришпорвайки коня си.

Развеселеният му смях я последва чак до купчината дребни камъни, които някога бяха представлявали порта, мрачна останка от предишното великолепие на замъка. Тя спря, питайки се какво ще стане сега, тъй като мястото изглеждаше напълно изоставено.

— Добре дошла у дома, милейди — изсмя се подигравателно Хайме.

Влязоха във вътрешния двор на замък, последвани от наемниците, които, както беше сигурна Алета, бяха не по-малко объркани от нея. Щом отминаха крепостната стена, тя видя, че дворът не е точно такъв, какъвто си го беше представяла. Дори зърна някакво подобие на ред посред разпадащите се камъни на древния замък. Стресната видя две малки момчета да излизат сякаш отникъде, за да заведат конете в конюшната, която се намираще до една от все още стоящите части на крепостната стена.

Хайме слезе бързо и после й помогна да се смъкне от седлото.

— Чакай тук — каза той. — Първо ще дам нареждания на хората.

Нямаше нищо приятно в изгледа на кулата, реши Алета, докато разглеждаше оронената от времето квадратна постройка, която се извисяваше на цели четири етажа. Можеше да си представи как изглежда отвътре и потръпна, като помисли в какви условия ще бъде принудена да живее, докато баща ѝ я освободи от този ужасен брак. Хайме Мортимър със сигурност не лъжеше, казвайки, че жилището му е скромно. Но въпреки строгия си изглед кулата излъчваше високомерна надменност с четирите забележителни кулички, предназначени да защитават вече несъществуващи стени.

Прозорците на долните етажи бяха само тесни процепи в невероятно дебелината стена. Тези на горните имаха формата на огромни ключове, а стръмната стълба във вътрешността на кулата водеше право към втория етаж. Алета беше виждала замъци, но този изглеждаше поне на няколкостотин години.

Докато Хайме разговаряше оживено със стражите, фургонът, натоварен с техните ценности, изтрополи по подвижния мост, плътно следван от рицарите. Хайме веднага отиде да приветства Гейлърд, напълно забравил, че Алета стои на студа. Внезапно тя забеляза с ъгъла на околото си някакъв проблесък на най-горното стъпало на стълбата, водеща към вътрешността на кулата. Изви глава и видя една жена, застанала най-горе на стълбата.

Облечена в тъмночервено кадифе, жената изглеждаше млада и привлекателна. Тя тръгна надолу по стъпалата, полюлявайки съблазнително бедра под прилепващите гънки на роклята. Когато се приближи, Алета видя, че наистина е млада и доста красива. Кожата ѝ беше бяла като снега по планинските върхове, а косата черна като гарваново крило. Контрастът беше поразителен. Тя беше висока и гъвкава, с извивки точно там, където трябва, макар и неособено пищна. Очите ѝ имаха странния отгънък на виолетки, което намекваше за тъмни тайни и склонност към насилие.

На Алета не ѝ трябваше много време, за да разбере коя е тази жена. Това беше любовницата на Хайме, която той наричаше Роуина.

Само след миг Роуина застана пред нея, оглеждайки я с очевидна враждебност.

— Значи той пристигна навреме.

— Моля? — изрече надменно Алета.

Макар да се опитваше да изглежда спокойна и невъзмутима, тя се бореше с инстинкта да изскубе всеки косъм от главата на красавицата с виолетови очи.

— Хайме нямаше да ви доведе в Крисит, ако не се беше оженил за вас — поясни кисело Роуина. — Жалко. Няма да бъдете щастлива тук, милейди.

— Дали ще бъда щастлива не е ваша работа.

— Да, но е, защото, както виждате, аз съм жената, която Хайме иска, а не вие.

— Щом толкова ви иска, защо си даде труда да пропътува цяла Англия заради мене?

Роуина вдигна рамене.

— Има си основания.

Макар че Хайме не си беше дал труда каже на Роуина основанията си, тя искаше Алета да мисли, че е посветена във всичките му тайни. Беше вдигнала скандал, когато Хайме ѝ беше съобщил намерението си да отиде в Англия, за да вземе годеницата си, но напразно. Той ѝ каза съвсем недвусмислено, че може да остане или да си тръгне, както желае. Разбира се беше решила да остане, защото знаеше, че Хайме Мортимър ѝ се наслаждава толкова, колкото и тя на него. И беше казвал много пъти, че не иска съпруга. Но тя нямаше представа, че Алета Съмърсет ще е толкова красива и привлекателна.

Алета се помъчи да сдържи темперамента си, докато безмълвно се заклеваше, че ще тормози Хайме, докато не отпрати любовницата си. Тази жена, такава, каквато я виждаше, беше живо оскърбление, за да живее в дома ѝ, и тя нямаше да го понесе. Дори ако не възнамеряваше да споделя леглото на съпруга си, щеше да бъде недостойно от негова страна да държи любовницата си под един покрив със съпругата си. Но Хайме Мортимър никога не беше претендирал, че притежава и капчица благоприличие.

— А, виждам, че сте се запознали.

— Хайме! — изписка Роуина, хвърляйки се в прегръдките му. — Толкова ми липсваше.

Хайме се опита да я задържи далече от себе си, но беше почти невъзможно, толкова излиятелно беше приветствието ѝ. Той погледна към Алета, отбелязвайки внезапно избликналия пламък в сините дълбини на очите ѝ. Лицето ѝ се беше вкаменило и юмруците ѝ бяха

отпуснати край внезапно вцепенилото се тяло. С тежка въздишка той отстрани Роуина.

— Запознай се със съпругата ми, Роуина, това е лейди Алета. — После се обърна към Алета и каза: — Милейди, това е Роуина Хауърд.

Алета се втренчи сурово в Роуина, а после нарочно ѝ обърна гръб.

— Тук е ужасно студено, милорд.

Очите на Хайме заблещукаха развеселено. Алета нямаше да се примири с Роуина; неохотно възхищение някъде близо до сърцето му.

— Прощавай, милейди, трябва да влезеш вътре, там е топло.

И ѝ предложи ръката си. Отначало Алета помисли да откаже, но като погледна към Роуина, промени намерението си. Тъмнокосата красавица ѝ мятеше погледи като ками и ако погледът можеше да убива, помисли Алета, тя вече щеше да е мъртва. Вдигайки малката си остра брадичка, тя позволи на Хайме да я поведе нагоре по дългата стълба. Нямаше представа какво да очаква, когато влезе в старата кула, и се приготви за най-лошото.

Стълбата водеше до пристройката в едната от малките кули и до стая за войниците, която заемаше целия втори етаж. Устието на кладенеца също беше на този етаж. Оттук Хайме я поведе нагоре по други стъпала към голямата зала и приемната. Алета беше приятно изненадана от състоянието на голямата зала. Макар всичко друго да се разпадало, вътрешността на кулата беше в учудващо прилично състояние. Огромното каменно огнище заемаше една цяла стена, отстрани се виждаха пейки, покрити с възглавници. Учудена, тя погледна към Хайме.

— Да не очакваше някой бордей? — запита той, предусещайки незададения ѝ въпрос.

— Да, точно това бях подведена да очаквам. От начина ти на обличане естествено предположих, че си разорен. Надявам се да си извлякъл удоволствие от измамата си.

— Не е измама, милейди. Баща ми беше лишен от всичките си богатства, преди да го пратят на смърт, и не ми остави нищо друго освен паметта си.

— Но... — Тя се огледа, забелязвайки малките признаци на разкош, които украсяваха залата. — Как ще обясниш всичкото това?

И махна към залата с тънката си ръка.

Хайме просто се усмихна, но Роуина, която ги беше последвала в кулата, каза:

— Намирам кулата доста удобна... а Хайме е повече от щедър.

Алета ѝ изпрати убийствен поглед.

— Може би не си свикнала на по-хубави неща в живота. Колкото до щедростта на съпруга ми, не очаквай тя да продължи. Сега аз съм господарка на кулата.

Проклетата да е, ако позволи на тази чернокоса вещица да ѝ се качи на главата. Ако Хайме възнамерява да държи курвата си под своя покрив, тя просто трябваше да покаже на вещицата коя е господарката на кулата.

Роуина отвори уста, за да изрече нещо остро, но Хайме я изпревари.

— Нае ли прислужници от селото, докато ме нямаше, както те бяха помолил, Роуина?

— Да, Хайме — изрече важно Роуина, — направих го. Наех още една готвачка, кухненски помощници, конярчета и прислужнички. Достатъчно ли е?

— Засега — каза Хайме. — По-късно лейди Алета може да осведоми Гейлърд колко още прислужници ще иска. Има много селяни, които с радост ще се наемат на тази работа. Върви да кажеш на готвачката, че ще вечеряме след два часа. — И се обърна към Алета. — Елате, милейди. Ще ви покажа спалнята на четвъртия етаж.

Докато я отвеждаше по друга вита стълба, Алета усети горещия виолетов поглед на Роуина по гърба си. На четвъртия етаж той отвори вратата на едно голямо помещение, състоящо се от вътрешна стая и малка външна стая, която гледаше към скалата и брега под нея. Външната стая беше почти празна, но във вътрешната имаше легло, маса и един стол. Каменното огнище в спалнята пръскаше топлина към двете стаи. Няколко тъкани килимчета бяха пръснати из спалнята и прозорците бяха закрити с тежки килими, за да пазят от студа. Леглото беше заобиколено с балдахин с богати цветове и интересни рисунки.

— Много повече е, отколкото очаквах — призна Алета. — За мене ли е?

— Да, милейди. Не е толкова величествено като имението Мортимър или замъка Съмърсет, но беше мой дом, откакто бях още момче. Предлагам да прекарваш времето си тук, докато имението

Мортимър ми бъде върнато. Междувременно, ще кажа да донесат тук сандъците ти.

И той се обърна, за да излезе.

— Милорд, почакай.

Той се извърна и застана с лице към нея.

— Да не съм забравил нещо?

— Да — каза строго Алета. — Роуина. — Настоявам да я отпратиш.

5

Високомерните черни вежди на Хайме подскочиха нагоре. Поглеждайки Алета с мрачна развеселеност, той запита лениво:

— Настояваш ли, милейди?

— Да — измърмори тя, започвайки да трепери. Въпреки мекия му тон погледът на Хайме беше толкова свиреп, че тя едва не загуби самообладание. Докато не си спомни, че е негова съпруга и има пълното право да настоява. — Да — повтори тя по-твърдо. — Прати своята курва да живее в селото, ако трябва да ти е под ръка, но е унизително да живее в дома ми.

— Харесва ми да я държа тук.

В действителност, не го беше грижа дали Роуина ще остане, но нямаше да го признае пред Алета.

Внезапно всичкият учудващ самоконтрол, който Алета беше показвала през изминалите дни след насилственото си омъжване за Хайме Мортимър, се изпари, когато тя се нахвърли върху него. Свила мъничките си юмручета, тя заудря масивните му гърди, невероятно ядосана на него, на краля и на всички, които бяха влезли в заговор, за да разрушат живота ѝ, че ги прати по дяволите с най-живописните изрази, които знаеше.

— Спри, милейди, преди да си се наранила! — изрева Хайме, смаян от силата в тънките ѝ ръце.

Макар че едва усещаше ударите ѝ, подозираше, че нападението върху него ѝ причинява повече болка, отколкото на него самия. Още ненавършил тридесет години, той беше на върха на физическата си форма. Високото му тяло беше слабо и жилаво, с добре очертани мускули, опасващи гърдите, врата и раменете му като стоманени ленти. Разбра колко много я болят ръцете, като го удря, и ги хвана с лекота в големия си юмрук.

— Как смееш да ме унижаваш, като държиш курвата си под моя покрив! — беснееше Алета, ядосана от това, че не може да помръдне.

— Колко смела си да ме удряш, милейди — отвърна Хайме с буреносно изражение. — Това е моят дом и ще правя каквото ми харесва. Лейди Роуина ще остане тук като моя гостенка.

— Лейди! Ха! Ако тя е лейди, тогава аз съм кралица.

Като я гледаше сега, със сребристите кичури, разпилени в безредие, с пламнали от гняв бузи и сини очи, които изстрелваха пламъци, като нищо можеше да си я представи като кралица. И каква прекрасна кралица можеше да бъде!

Направи още един опит да я усмири, когато я привлече към себе си, толкова близо, че почувства топлия ѝ дъх да облъхва бузата му. Само като я гледаше, в ума му идваха скандално похотливи мисли... възхитителни мисли. Пусна ръцете ѝ и стисна сладко закръглените хълмчета на седалището ѝ, притискайки я към себе си по такъв начин, че всяка част от нея докосваше всяка част от него.

Ахвайки смутено, Алета отвори уста. Слабините му бяха набъбнали и тя усети как главата ѝ се замайва, когато го почувства дръзко да се притиска към мекотата между краката ѝ. Ясно си припомни сватбената им нощ и как той беше изтръгнал реакция от нея въпреки първоначалната болка, която и беше причинил. И как се беше извивала под него, докато той навлизаше в нея отново и отново, превръщайки тази болка в наслада, толкова дълбока, че тя още потръпваше, когато си я спомнеше. Беше го ненавиждала тогава, точно както го ненавиждаше сега, и беше се радвала, че той смята да я остави на спокойствие, след като беше консумирал брака. Но това беше, преди да беше видяла Роуина. И я болеше, когато си спомняше думите му в сватбената им нощ.

Вие сте твърде нова в любовта, милейди, за да ме удовлетворявате, — беше казал Хайме небрежно вдигане на рамене. — *Но поне ме забавлявате.*

Тя си спомни как лицето ѝ беше пребледняло при жестоката му насмешка и как отговорът ѝ го беше ядосал. Благодаря на бога, че съм твърде неопитна, за да ви задоволя. Но ако търсите забавление, може би трябва да го потърсите другаде.

Хайме нямаше представа какво мисли Алета, но внезапно така силно я пожела, че му се прииска да се зарови в нея, докато тя не започне да го моли за милост, и то въпреки че беше решил обратното. Винаги беше смятал за слабост да иска силно някоя жена, но страстно

желаеше Алета, също като неопитно момче. Първоначално планът му за нея беше да я използва, за да изтръгне отмъщение срещу онези, които бяха причинили смъртта на баща му, не да се вманиачва по малката вещица, каза си той. Но си спомни съвсем ясно съблазнителните извивки на гладкото ѝ бяло тяло да се гърчат в нескривана наслада под него и девствената топлина на ножницата ѝ, докато навлизаше в нея.

Спомни си колко сладък беше вкусът на устата ѝ, колко мокра и стегната я чувстваше, когато я пронизваше с копието си. Тя се беше борила с него със зъби и нокти, беше отказала да се предаде, но той я беше галил, докато не беше разпалил огъня у нея във великолепен пламък и в края на краищата я беше завоювал. Да, завоювал, помисли той мрачно. Беше овладял тялото ѝ, може би, но не и волята ѝ. Нейният горд, предизвикателен дух беше отказал да се преклони.

— Пусни ме, милорд — изпъшка Алета.

Трудно ѝ беше да диша, когато Хайме се притискаше така интимно в нея. Онази част от него, от която тя най-много се боеше, се издигаше като закалена стомана между двама им.

Устата ѝ беше полуотворена, устните влажни и приканващи. Хайме не можа да устои на подтика да я целуне — не повече, отколкото би могъл да престане да диша. Свеждайки глава, той плени устните ѝ с нескривана наслада, а езикът му започна да изследва формата им, преди да навлезе между зъбите ѝ. Алета издаде задавено хълцане дълбоко в гърлото си, докато той щателно се наслаждаваше на сладките дълбини на устата ѝ. Държеше я така плътно, че всеки дъх предизвикваше болка.

Тогава ръцете му внезапно започнаха да се движат по тялото ѝ, галейки ханша, седалището, бродейки по дължината на гръбнака ѝ, и Алета усети горещ пламък да се стрелва към вътрешностите ѝ. Но колкото и да бяха възбуждащи ръцете му, агресивният натиск на твърдия му член между преплетените им тела беше още по-възбуждащ. Дрехите не представляваха никаква бариера за силната му възбуда, докато ръцете му я притискаха още по-силно към него и слабините му се прилепваха плътно към нея.

Внезапно тя почувства как се люшва настрани и сграбчи таблата на леглото, за да се задържи изправена. Той дишаше тежко и черните му очи се бяха превърнали в тесни, осъждащи цепнатини, докато

гледаше свирепо към нея, сякаш я държеше отговорна за онова, което току-що се беше случило помежду им.

— Каква жена си ти? — Мрачни и обвиняващи, очите му проникваха до самата ѝ душа. — Само вещица може да влезе зад отбраната ми толкова бързо, както го направи ти. Обсебваш ме, милейди, и няма да го допусна.

Веждите на Алета се вдигнаха, когато впи внимателен поглед в него.

— Не съм никаква вещица и нито искам, нито търся вниманието ти. Това, което наистина искам, е да отпратиш Роуина. Дължиш ми го.

— Ще я отпратя, когато пожелае — изрече той кисело. Още беше много ядосан на себе си, че едва не е изгубил самообладание с Алета. Беше заложил прекалено много, за да се превръща в разгонен младоженец, омагьосан от съпругата си.

Лицето на Алета се вкамени.

— Ако трябва да търпя присъствието на твоята курва в дома си, тогава бъди така любезен да я държиш далече от пътя ми. За нея няма място в приемната ми. За тебе също — добави тя многозначително.

Хайме се усмихна, но усмивката не стигна до очите му.

— Казах на сватбената ни вечер, че няма повече да те притеснявам, милейди. Освен, разбира се, ако не настояваш да отпратя Роуина. Тогава ще бъда принуден да използвам тебе вместо нея. Ако това искаш, ще я отпратя веднага.

— Не! — извика Алета, отстъпвайки. — Няма да позволя отново да ме докоснеш. Моля се баща ми и лорд Грей скоро да намерят начин да ме освободят от този омразен брак. Аз... не искам дете, чийто дядо е изменник, не искам и то да няма възможност да наследи земи и богатство от баща си.

— Чие дете искаш, милейди? — запита Хайме; лицето му издаваше едва сдържан гняв. — Не казвай, че искаш детето на Ивън Грей, защото ще убия и двамата ви, преди да се стигне до това мръсно деяние. Ти си моя съпруга и ще си останеш моя съпруга. Нищо, което баща ти или Грей могат да направят, не е в състояние да промени това.

Взираха се един в друг и напрежението помежду им беше така експлозивно, подобно на кипящ вулкан, че заплашваше да избухне и при най-лекото предизвикателство. Щяха да продължат да се гледат така, горди и неотстъпващи, ако Роуина не беше нахлула в стаята.

Знойната красавица ги изгледа с присвити очи, в които се четеше ревност. Ако някога беше виждала замаян от страст мъж, това беше Хайме Мортимър, което никак не ѝ хареса. Алета Съмърсет имаше всичко, докато тя нямаше нищо. Целият ѝ свят се беше срутил около нея, когато Хайме я беше осведомил за намерението си да доведе съпруга от Англия. Въпреки това тя беше избрала да остане в Крисит; мисълта, че той ще си доведе съпруга, не я притесняваше чак толкова много, докато не видя омайната Алета и начина, по който беше омагьосала Хайме. Проницателната Роуина разбра съвсем точно ситуацията между съпрузите. Надяваше се да се възползва от враждебността, която съществуваше помежду им. Че Алета не желае да бъде съпруга на Хайме, се виждаше съвсем ясно. Че Хайме не осъзнаваше кипящото привличане помежду им, беше повече от очевидно. Имаше само още едно сведение, което да изтръгне от връзката им, преди да се съсредоточи изцяло върху това, да задържи Хайме плътно до себе си.

— Какво искаш, Роуина? — запита остро Хайме, когато чернокосата красавица влезе в стаята.

— Сандъците на милейди, Хайме, да ги занесат ли в твоята стая?

— Не, милейди ще си почива по-добре в собствената си спалня — забеляза той сухо. — Сигурен съм, че ще намери това за малко... по-спокойно.

Циничният му поглед обгърна фигурата на Алета по невъобразимо многозначителен начин.

Изпитвайки огромно удовлетворение, Роуина преглътна самодоволната усмивка, която витаеше над пълните ѝ устни. Точно както беше подозирала, помисли тя триумфално. Хайме може да е обсебен от красотата на невестата си, но очевидно недостатъчно, за да иска да споделя леглото ѝ, което беше много изгодно за Роуина. Алета губеше, но тя печелеше.

Издигайки се над яростното желание, което го измъчваше от мига, когато беше докоснал Алета, Хайме се поклони учтиво с подигравателна усмивка.

— Ще те оставя на усамотението ти, милейди. Вечерята ще бъде долу в залата. Ще пратя някоя прислужничка да ти помогне.

Той се извърна, мина покрай Роуина и излезе, без да поглежда назад.

Роуина взе излизането му като знак, че може да подразни пришълката. Влизайки в стаята, тя спря пред Алета в открито предизвикателство.

— Защо не споделяш спалнята на съпруга си? Мисля, че той не е особено доволен от съпругата си. Невинните ти маниери и неопитността ти сигурно отблъскват мъжествените мъже като моя Хайме. Но не се бой, милейди, ще го ощастливявам, точно както правех и до деня, когато се запознахме с тебе.

— Махай се оттук — изсъска Алета със стиснати зъби. — Не ме интересува с кого спи съпругът ми. Не познавам вкуса на селяните. Колкото до мене, не съм толкова взискателна. Ако той решава да спи с курва, ще бъде повече от щастлива да бъде освободена от това тягостно задължение.

Лицето на Роуина почервения. Тя щеше да се нахвърли на Алета, ако не се страхуваше от наказанието на Хайме. Макар да знаеше, че той не се интересува особено много от невестата си, тя все пак му беше съпруга и заслужаваше уважение. Роуина познаваше Хайме достатъчно добре, за да знае, че той няма да позволи Алета да бъде третирана зле от нея или от когото и да било от прислужниците. Вместо това тя си послужи с остри думи, за да нарани съперничката си.

— Съпругът ти не се интересува от тебе, милейди. Колко разумно от твоя страна да го приемаш така благосклонно. Ще те оставя да разопаковаш. Не съм виждала Хайме много дни и нощи и имаме много изгубено време да наваксваме.

След като изрече тези жестоки думи, тя отправи една сладка усмивка към Алета и се измъкна от стаята.

— Кучка — измърмори Алета, докато затръшваше вратата зад Роуина.

Нека Хайме да си държи курвата, каза си, защото скоро тя щеше да бъде с мъж, който истински я обича и я иска заради самата нея. Хайме беше сигурен, че нападението на уелсите е било предизвикано от баща ѝ и лорд Грей, и ако го беше осъзнала навреме, щеше да направи усилие да избяга, вместо да се крие сред дърветата и да се безпокои за безопасността на Хайме. Кое то повдигна съвсем друг въпрос.

Тя искаше да се отърве от Хайме Мортимър, но не желаше смъртта му. Ако можеше да се свърже с баща си, щеше да му каже, че иска само свободата си, а не смъртта на Хайме да тежи на съвестта ѝ. Изненада се, че баща ѝ е прибягнал до такива отчаяни действия, за да я освободи от непоносимата ситуация. Би предпочела той да поиска анулиране, вместо да прибегва до непочтени методи.

Преди да успее да се заеме със сандъците си, се появи една от новонаетите от селото прислужнички и боязливо запитва дали може да служи като камериерка на такава видна дама. Казваше се Бес и Алета я хареса веднага. Достатъчно възрастна, за да ѝ бъде майка, Бес беше приятно закръглена, с изненадващо гладко лице и мека кестенява коса, прошарена със сиво. Лешниковите ѝ очи се обграждаха със ситни бръчици, когато се усмихнеше плахо, а дружелюбното ѝ държание веднага спечели Алета.

— Много ще се радвам да ми бъдеш камериерка, Бес — изрече благосклонно Алета.

— Искате ли да се изкъпете преди вечеря, милейди? — запитва Бес. — Няма да е трудно да донесат топла вода. Има вана в спалнята на господаря, може да я докарат тук за ваше удобство и да я сложат пред огъня.

— Много ми се иска да се изкъпя — съгласи се с готовност Алета. — Има ли време?

— Да, ако побързаме.

Бес излезе и Алета седна на леглото в очакване. Потънала в мисли, тя погледна към широката строга стая, мислейки, че би била по-удобна, когато някои мебели, които беше докарала със себе си като част от зестрата си, бъдат сложени на място.

В същото време, в собствената си стая на същия етаж на малката кула, Хайме се разхождаше, напред-назад в гневен размисъл. Глупаво ли беше постъпил, като отиде в замъка Уиндзор и даде на враговете си да разберат, че е жив, докато те го бяха смятали за мъртъв през всичките тези години? Привличайки вниманието към себе си, можеше да изложи на опасност делата на Господаря на мрака — дела, които се бяха оказали извънредно изгодни в миналото. Но не можеше да преглътне мисълта, че Ивън Грей ще притежава всичко, което беше негово, щом лейди Алета станеше негова невеста.

Но от безразсъдните му действия беше произлязло и нещо добро. Беше спечелил благосклонността на краля и беше изтръгнал от него обещание да разследва обвиненията срещу баща му. Разбира се, това нямаше да върне баща му, но можеше да му възстанови всичко, което родът Грей беше отнел от семейство Мортимър с измама. Освен това, имаше да мисли и за лейди Алета. Тя беше награда, каквато всеки мъж би пожелал. Да, беше пречка, признаваше го, и не беше покорната съпруга, каквато беше искал. И нещо повече, всеки момент тя можеше да открие незаконните му действия и да застраши живота на всички в замъка.

Но все пак, след като се запозна със съпругата си, трябваше да признае, че със сигурност е направила живота му по-интересен.

Оставаше Роуина. Какъв извратен демон го беше накарал да настоява тя да остане в Крисит, запита се той. Като размисли, реши, че го е направил, за да ядоса Алета, след като беше заявила, че не иска дете от него. Думите ѝ някак си го бяха наранили повече, отколкото би могъл някога да си представи. Всеки мъж искаше наследник, той също. Един ден, закле се той, когато титлата и имуществата му бъдат върнати, щеше да има дете, но чак тогава. Дали Алета щеше да бъде майката на това дете, щеше да решава после.

Изведнъж, както се разхождаше, вратата на стаята му се отвори рязко и Роуина се втурна вътре.

— Хайме, милорд! — И се хвърли в ръцете му. — Нямах време да те посрещна както трябва.

Ръцете ѝ се обвиха около врата му и тя придърпа главата му, за да срещне устните му. Но поради някаква причина Хайме не можа да намери у себе си ентусиазма, необходим, за да ѝ реагира, въпреки факта, че не беше имал жена от сватбената си нощ.

Не че Роуина не беше привлекателна, защото му беше харесала още от първия ден, когато беше дошла в кулата заедно с брат си в търсене на подслон в една бурна нощ. Бяха се загубили в заслепяващата виелица и щастието им се беше усмихнало, когато пристигнаха в кулата на Крисит. Колкото и да беше разрушена, там имаше топъл огън, храна... и красив женкар на име Хайме Мортимър. Когато Тревър Хауърд напусна Крисит след няколко дни, Роуина остана. Това беше преди две години.

— Мм... милорд, да не ви прекъсвам?

Гейлърд стоеше на прага. Обикновено сцената, на която беше попаднал сега, не би му направила впечатление, защото добре познаваше Хайме и буйната Роуина, но тъй като сега Хайме беше женен, на Гейлърд му се струваше, че е под достойнството му да лудува с любовницата си под носа на съпругата си. Неодобрителната му физиономия представляваше нямо свидетелство за чувствата му.

— Влизай, Гейлърд — покани го Хайме, докато се отскубваше от прилепчивите ръце на Роуина. — Тя точно си тръгваше.

— Но, Хайме — нацупи се Роуина, изпращайки буреносен поглед към Гейлърд, — не съм те виждала дни наред и толкова ми липсваше. Отпрати стареца, можеш да говориш с него по всяко време.

— Не, Роуина, ще говоря с Гейлърд сега. Върви, ще имаме време по-късно, след като вечеряме.

Макар че думите му обещаваха неизказани наслади, в очите му липсваше топлотата на убеждението.

Все още цупейки се, Роуина излезе с пръхтене от стаята. Гейлърд тихо затвори вратата зад нея.

— Изкушаваш съдбата, милорд — укори го строго старецът. — За бога, Хайме, не ти прави чест да разхождаш любовницата си пред лейди Алета. Питам се дали постъпваш мъдро, преди да се беше оженил, но сега, когато се запознах със съпругата ти, се питам дали не си полудял. Животът в Крисит няма да бъде лесен.

— Животът никога не е бил лесен, Гейлърд — отвърна Хайме. — Ти сигурно най-добре от всички знаеш, че нямам време за съпруга. Ожених се за Алета, за да попреча на лорд Грей да я вземе. Няма любов, нито от едната, нито от другата страна. Ти я чу, тя ме презира. Живее за деня, когато баща ѝ ще я освободи и ще я даде на лорд Грей. Този ден никога няма да дойде.

— Опасно е тя да стои тук — предупреди го Гейлърд. — Ами ако открие, че си замесен в контрабанда? Това ще бъде краят ни, защото ако наистина те мрази толкова, колкото изглежда, няма да се поколебае да те предаде.

— Обещавам, че няма да ме предаде! — закле се мрачно Хайме.

— Ами Роуина? Досега не знае кой е Господарят на мрака, но какво ще стане, ако разбере?

Хайме се усмихна.

— Само в Алета не съм сигурен, не и в Роуина. Роуина е единствената жена, на която мога да вярвам.

— Помни ми думата, Хайме, вярваш на когото не трябва.

— Не, Гейлърд, нашата тайна е в безопасност с Роуина.

— Ти наистина ли смяташ да спиш с тази жена под носа на съпругата си?

Хайме се намръщи.

— Това си е моя работа, Гейлърд. Ти дойде тук за нещо, какво е?

— Зестрата на лейди Алета. Какво да правя със сандъците със злато и сребро?

— Сложи ги в тайната стая под кулата. Вече имам добър запас от злато и сребро, спечелено от продажбата на контрабандните ни стоки, така че зестрата ѝ не ми трябва. Не смятам и да предявям претенции към земите, които ми се падат от брака с Алета, докато не си възвърна законното си място в обществото. Колкото до нещата за домакинството, питай Алета как иска да се разпореде с тях; те са нейни и може да ги прави каквото си иска.

— Да, милорд — изрече Гейлърд, недоволен от пренебрежението на Хайме към невестата му.

Интуицията му подсказваше, че младият мъж не е толкова безразличен към Алета, както претендираше. Но беше упорит и трябваше чудо, за да ги събере така, както трябва да бъдат близки двама съпрузи. А ако Роуина останеше тук, това нямаше да помогне. След като отпрати към Хайме поглед, изпълнен с порицание, той се обърна и излезе от стаята.

Хайме вече беше седнал на масата в залата, когато Алета се присъедини към него за вечеря. Роуина също беше там, седнала отляво на него. Алета се плъзна на незаетото място от дясната му страна. Погледна по дължината на масата, усмихна се и кимна на рицарите, които ги бяха придружили дотук от Англия. Те отвърнаха на усмивката ѝ, запленени от прелестната съпруга на своя работодател. Имаше и осъдителни погледи, отправени към Хайме, когато осъзнаха, че Роуина е неговата любовница. Очевидно мислеха, че той показва ужасно неуважение, като я настанява на една и съща маса със съпругата си.

— Закъсня — измърмори Хайме, бутвайки подноса си към Алета, за да може и тя да яде от него.

Помисли, че изглежда красива в тъмносинята си домашна рокля и шапчицата със златист воал, който покриваше блестящите ѝ плитки. Когато се загледа в нея, Роуина се намръщи раздражено и се опита да го разсее.

— Хайме, разкажи ми за пътуването до Англия. Видя ли се с краля?

Той се обърна към Роуина, но умът му още беше зает с Алета. Макар че Роуина безспорно беше прекрасна, русата красота на Алета далеч превъзхождаше нейната мрачна чаровност.

— Да, видях се с краля.

— Как изглежда?

Хайме се намръщи, непривикнал да съди външността на друга мъже.

— Може би Алета най-добре ще го опише. Какво ще кажеш, милейди, можеш ли да опишеш крал Хенри на Роуина?

Алета се постара да го направи, макар че по-скоро би се съсредоточила върху храната, която беше невероятно вкусна.

— Хенри е млад и доста приятен на вид — каза тя. — Косата му е тъмна и подстригана късо по модата. — Тук тя направи пауза и изгледа старомодно дългата коса на Хайме с открито презрение. — Някои го наричат кралят воин и той наистина се е доказал като яростен защитник на Англия. Трябва скоро да се върне във Франция и да се ожени.

Роуина съжаляваше, че беше задала въпроса, защото докато Алета говореше, Хайме като че ли не можеше да отдели очи от нея. За да обезсили мощното привличане, което Алета упражняваше върху сетивата му, Роуина плъзна стола си назад и прошепна достатъчно високо, за да чуят всички:

— Милорд, сега ще ви оставя и ще те чакам в твоята стая.

После излезе от залата, преди Хайме да беше имал време да се възстанови от шока, предизвикан от думите ѝ. Не си беше представял, че тя може да бъде толкова дръзка.

— Не се застоявай заради мене, милорд — изрече сладко Алета. — Не бих искала твоята курва да губи търпение. Както можеш да видиш, още се наслаждавам на прекрасното ядене, приготвено от превъзходната ти готвачка. Гейлърд ще остане да ми прави компания.

— Да, милейди — съгласи се Гейлърд, изпращайки неодобрителен поглед към Хайме.

— Ще направя каквото искам — избоботи Хайме, отпусайки се назад на стола си. — И не искам да се оттеглям толкова рано. Храни се на спокойствие, милейди, а аз ще те изпратя до стаята ти.

И тя наистина се нахрани на спокойствие. Всъщност, беше сигурна, че това е било най-дългото хранене в историята. Но тъй като всяко нещо си има край, по едно време тя показа, че е готова да се оттегли. Хайме скочи на крака, за да ѝ помогне. Вземайки ръката ѝ, той я поведе към стълбите. Двамата се заизкачваха по витата стълба в напрегнато мълчание.

Когато стигнаха до нейната стая, Хайме се поклони учтиво и изрече:

— Утре можеш да разглеждаш кулата колкото искаш. Не е голяма, затова няма да ти е трудно да намериш обратния път. Сигурен съм, че Гейлърд или Роуина ще те разведат наоколо, ако поискаш.

Взря се остро в нея за секунда, после се обърна и се отдалечи по коридора към своята стая.

Алета го загледа как се отдалечава и болезнено осъзна, че той отива при Роуина. Някакъв дявол у нея я накара да извика:

— Лека нощ милорд, наслаждавай се на нощта и всичко, което ще ти донесе.

После влезе в стаята си и тихо затвори вратата зад себе си.

Хайме замръзна наскреж крачката си, но не се обърна. Когато чу вратата на Алета да се затваря, продължи към стаята си. Роуина го чакаше, точно както беше обещала. Свита гола в средата на леглото му, тя се протегна сладострастно, съблазнително излагайки на показ щедрите си чарове.

— Накара ме да чакам, милорд.

Пълните ѝ устни се свиха в очарователна гримаса.

Веждите на Хайме се вдигнаха. Той беше странно спокоен пред дръзките ѝ сексуални намеци и нямаше представа какво му е. Преди две седмици нямаше да се поколебае нито миг да се възползва от всичко, което така свободно му предлагаше Роуина. Но сега... Господи, изруга той. Алета беше вещица, способна да открадне мъжествеността му! Роуина разтваряше ръце, приканвайки го да участва в похотливите занимания, на които се бяха наслаждавали

толкова пъти в миналото, но за негово върховно неверие и искрено отвращение той не почувства раздвижване в слабините си. Никаква настояща жажда, която да го овладее. Извърна се и отиде към тесния прозорец, отмествайки гоблена, който закриваше отвора, за да погледне навън. Онова, което видя под слабата лунна светлина далече в залива, измести всички мисли за Роуина, когато се отдели рязко от прозореца и излезе от стаята.

Роуина беше зашеметена.

— Хайме! Къде отиваш?

— Имам да свърша една работа — подхвърли той през рамо. — Върви да си лягаш, може да не се върна тази нощ.

— Отиваш при нея! — нападна го тя разпалено. — Не виждаш ли, че съпругата ти не те иска?

Думите ѝ не стигнаха до Хайме, който вече беше тръгнал надолу по стълбите. Гейлърд го пресрещна на най-долното стъпало, запътил се нагоре, за да го намери.

— Видял си кораба — каза той тревожно.

— Да, идва една седмица по-рано. Повикай хората, трябва да дадем сигнал и да се срещнем с тях долу на брега. Скоро ще настъпи отливът и за тях е опасно да остават толкова близо до сушата.

Алета не можеше да заспи. Умът ѝ беше изпълнен с представата за Хайме и Роуина, как правят онези прекрасни, възбуждащи неща, които той правеше с нея в сватбената им нощ. Накрая, в най-тъмната полунощна доба тя стана и посегна към каната с ейл, която Бес беше оставила до леглото ѝ, ако ожаднее през нощта. Ако не беше жаравата в огнището, в стаята щеше да бъде тъмно като в рог. Докато отпиваше от ейла, Алета дочу някакъв шум, долитащ в тайнствената нощ от брега далече под кулата. Заинтересувана, се приближи към прозореца. Бутвайки гоблена настрана, тя се втренчи в обруления от ветровете бряг, където се разбиваха вълните.

Светлини. Многобройни светлини проблясваха по брега и Алета загледа във върховно смайване как се движат свободно по тясната пясъчна ивица под скалите. Далече в залива забеляза мигащите светлини на някакъв кораб, които ту гаснеха, ту припламваха, докато корабът се полюшваше по вълните. Гледа толкова дълго, че краката ѝ се вцепениха от студ. И когато потърси чехлите си и се върна,

светлините ги нямаше и брегът тънеше в непрогледна тъмнина. Да не си ги беше въобразила, запита се тя. Какво ставаше там по това време на нощта? Когато не намери отговор, тя се върна в леглото, за да размишлява над тайнственото явление. Едва на зазоряване се унесе в неспокоен сън.

Хайме се върна в кулата точно когато тъмно пурпурният цвят на небето се превръщаше в светло лилав. Контрабандните стоки бяха пренесени в тайната стая под кулата и щяха по-късно да бъдат разпределени сред местните търговци. Но сега, след работата през дългата безсънна нощ всичко, за което можеше да се сети, бяха няколко часа заслужен сън. Още спеше непробудно, когато Алета излезе от стаята си на следващата сутрин и влезе в голямата зала. Единственият друг човек там беше Роуина, която се хранеше в разкошно усамотение. Сядайки до масата, Алета се постара да не обръща внимание на знойната красавица.

— Добро утро, милейди — каза весело Роуина. — Ако се чудиш къде е Хайме, не се чуди повече. Горкият имаше доста уморителна нощ и сега си почива. — Макар че нямаше представа за действителната работа на Хайме през изтощителната нощ, егото ѝ се подхранваше от мисълта да накара Алета да сметне, че тя и Хайме са прекарвали нощта в романтични занимания. — Съпругът ти е великолепен любовник... толкова силен, толкова неуморен. Но пък, предполагам, вече го знаеш.

И тя въздъхна замечтано.

— Щом е толкова неуморен, какво правиш тук толкова рано, Роуина?

Тя изгледа буреносно Алета.

— Имам си отговорности. Трябва да кажа на прислужниците какво да правят.

И стана, за да излезе.

— Обикновено отговорностите в кулата се падат на господарката на имението — отвърна надменно Алета. — Като курва на господаря ти нямаш думата в стопанисването на кулата.

Роуина ахна оскърбено.

— Аз съм нещо повече за Хайме, отколкото негова курва! И понеже аз наех прислужниците, аз ще им нареждам.

Упоритата малка брадичка на Алета се вирна във въздуха.

— Мисля, Роуина Хауърд, че отдаваш твърде голямо значение на мястото си в това имение. Ограничи задълженията си до леглото на господаря.

Роуина я изгледа убийствено.

— Ще съжаляваш за тези думи, милейди.

И излезе от залата, оставяйки Алета да кипи в безсилен гняв.

Значи съпругът ѝ и Роуина са играли креватни игри цялата нощ, помисли ядосано Алета. Пада му се днес да не може да стане от леглото. Не че не беше благодарна на Роуина, че върши работа, която тя нямаше намерение да изпълнява, опита се да си каже. Ако оставеше на нея да съди, Хайме можеше преспокойно да си се забавлява с любовницата си цяла нощ, всяка нощ.

Но все пак... Болката още не минаваше. Болката и негодуванието, и срамът. Дълбаеше в сърцето ѝ като гигантски нокът, раздирайки гордостта ѝ, оставяйки я гола и уязвима.

Алета упорито отказваше да признае един друг трепет в сърцето си — още по-унизителен и още по-болезнен.

6

След две седмици Алета още веднъж се събуди през нощта заради странни неща, които ставаха на брега. Но рядко виждаше Хайме насаме, за да го разпита. Срещаха се на вечеря, когато и Роуина беше там и така се подмазваше на Хайме, че на Алета ѝ призляваше.

Лека-полека Алета беше поела юздите на домакинството, както беше я учила майка ѝ, преди да почине. Доставяше ѝ удоволствие да вижда как прислужниците идват при нея за нареждания, вместо да зависят от Роуина. Някои от успехите ѝ в домакинството се дължаха на Гейлорд признаваше си тя, защото той беше казал с недвусмислени думи на прислужниците, че Алета е съпруга на господаря и следователно е домакинята на кулата.

Това, че прислужниците наричаха Хайме милорд, озадачаваше Алета. В действителност, той не беше никакъв лорд, а селянин, лишен от титла и богатство, но те се държаха с него така, сякаш беше бог, и настояваха да го наричат с титла, която вече не беше негова и със сигурност не я заслужаваше.

Когато Алета вече живееше в Крисит от един месец и още веднъж забеляза необикновени неща на брега под кулата, реши да разпита Бес. Когато камериерката влезе в стаята ѝ на следващата сутрин, Алета я запита неуприлюдено:

— Откога живееш в селото, Бес?

— Цял живот, милейди — отговори Бес, доволна от интереса на господарката си.

— Сигурно знаеш всичко, което се случва тук — продължи невинно Алета.

— О, да, милейди, няма много неща, които да се скрият от Бес Лийланд.

— Омъжена ли си, Бес?

— Да, милейди, цели двацет години за един добър мъж на име Дафид. Имаме три момчета, всичките са големи и женени, и седем внуци.

— С какво си изкарват прехраната мъжът ти и синовете ти? — заинтересува се Алета. — Когато минавах през селото, ми се стори процъфтяващо.

Простичкото лице на Бес доби затворено изражение.

— Справят се, милейди.

— А другите селяни? И те ли изкарват прехраната си от морето?

— От морето ли, милейди? — Лицето ѝ пламна. — О, да от морето. Разбира се, изкарват си прехраната от морето.

— Често ли ходят на нощен риболов?

Бес се намръщи, озадачена от посоката на въпросите на Алета.

— Не, милейди, не толкова често.

— Мислех, че това може би обяснява светлините, които съм виждала на брега под скалите късно през нощта. Забелязвала ли си ги?

— Светлините на брега ли? — Бес беше проста душа, несвикнала да лъже, така че когато въпросът на Алета я хвана неподготвена, тя отговори без всякакво колебание. — Сигурно говорите за светлините, които се появяват, щом Господарят на мрака...

— Внезапно ръката ѝ се вдигна към устата и очите ѝ се разшириха тревожно. — О, милейди, не обръщайте внимание на бръцолевенията ми. Дафид винаги казва, че говоря прекалено много.

— Не, Бес, това ме интересува. Кой и какъв е Господарят на мрака?

— Никой, милейди, това са бабешки приказки, които съм чувала от майка си.

Обръщайки се рязко, тя се зае с разни дребни работи, като показва съвсем ясно, че няма да каже нищо повече. Алета въздъхна, разбирайки, че няма да изкопчи нищо повече от Бес. Но беше решена рано или късно да стигне до дъното на странните явления, случващи се на брега.

Тази вечер Роуина закъсняваше за вечерята. Възползвайки се от отсъствието ѝ, Алета запита Хайме дали може да отиде на езда, защото дните напоследък бяха хубави.

Той я изгледа остро за миг, после каза:

— Да, милейди, стига да вземеш със себе си двама наемници. Кажи на Гейлърд един ден предварително и той ще уреди всичко.

— Двама наемници! — ахна Алета ядосана. — Каква опасност може да съществува в такова отдалечено място?

— Опасност има навсякъде, Алета — изрече той меко. Наистина, помисли, но без да го казва: *Всеки път, когато съм с тебе, изпадам в голяма опасност да се поддам на чувство, което няма място сега в живота ми.* — Но тъй като се съмнявам, че баща ти или Грей ще се осмели да рискува гнева на краля и да се покаже на прага ми, ездата е безопасна. Лорд Грей твърде много обича удоволствията, които може да се намерят в двора, за да се погребее някъде в провинцията.

— Много си великодушен, милорд — отвърна саркастично Алета. — Щом е безопасно, тогава защо трябва да имам охрана? Има ли други опасности, за които трябва да узная?

— За какви опасности говориш, милейди?

Изречението му оставаше безучастно, но отвътре кипеше. Какво знаеше в действителност Алета?

— Само аз ли в кулата съм забелязала странните неща, които стават късно нощем на брега?

Очите му се присвиха и гърбът му се изправи.

— Странни неща ли? Страхувам се, че фантазираш, милейди. Не съм забелязал нищо необикновено. Може би си чула или видяла рибари.

Очите му се впиха в нейните, анализирайки реакцията ѝ на това просто обяснение.

Тя сведе поглед.

— Възможно е — изрече, без ни най-малко да е убедена.

Тогавя Роуина пристигна и разговорът секна. Но Алета не забрави нищо, защото се беше заклела да стигне до дъното на тайната, ако имаше такава. Хайме го запомни и се изруга, защото ѝ беше дал стая с изглед към морето. Трябваше да я настани в по-малката, по-закътаната стая, която гледаше към планините. Откъде да знае, че тя спи толкова леко?

Последният месец Господарят на мрака беше имал много работа. Бяха пристигнали два кораба с контрабандни стоки и тайната му стая беше претърпана с тях. Смяташе скоро да се отърве от натрупаните неща, но сега, когато Алета се беше натъкнала на заниманията му, той

беше в затруднено положение. Ако беше забелязала това, което се вършеше на брега, сигурно щеше да чуе как мъжете местят стоките от кулата към чакащите фургони. Сред старите каменни стени се разнасяха шумове и дори най-лекото докосване на някоя бъчва до камък несъмнено щеше да събуди подозренията ѝ. Колкото повече мислеше над дилемата, толкова повече решението му се изплъзваше. Със сигурност не би могъл да позволи Алета да се забърка в незаконните му деяния. Нито пък можеше да ѝ позволи да открие тайната му и да го предаде — него и почти всички мъже в селото.

— Днес си много тих, милорд — каза Роуина, примъквайки се толкова близо, че Хайме можеше да почувства топлината на тялото ѝ да прониква през дрехите му.

Не беше споделял леглото ѝ още откакто беше довел съпругата си, и това я озадачаваше и я плашеше. Знаеше от клюките на прислугата, че той не спи с Алета, и не можеше да си представи какво го кара да се въздържа. Не беше присъщо на мъжествения, страстен любовник, когото тя толкова добре познаваше, да избягва чувствената страна на природата си.

Хайме отпрати към Роуина безизразен поглед, така потънал в мислите си за Алета, че за миг беше забравил, че любовницата му още живее в кулата. Напоследък нищо у нея не му харесваше. Беше твърде висока, гърдите ѝ бяха прекалено големи, мургавата ѝ чувственост беше прекалено натрапчива — всичко това и още много други неща я правеха непривлекателна за него. Наистина трябваше да я отпрати, помисли той, но изпита съжаление към нея.

Роуина настояваше, че няма къде да отиде, защото брат ѝ беше постъпил на служба при един дребен барон някъде в Уелс. Хайме реши да нареди на Гейлърд да го намери и да я прати при него незабавно. Но това все още не решаваше проблема му. По някакъв начин трябваше да държи Алета заета през нощите, когато контрабандните стоки трябваше да бъдат изкарани от кулата. Внезапно той се усмихна, припомняйки си нещо, което почти беше забравил. Щеше да се наложи малко да се потруди, но можеше да стане.

След два дни Алета погледна през прозореца и видя, че приближава разкошен ден. Веднага реши да отиде на езда, но нямаше да вземе наемниците със себе си. Беше напълно способна да се погрижи за себе си, помисли тя предизвикателно. Хайме може да

беснее колкото си иска, тя нямаше да позволи да ѝ се заповядва като на малко дете. Побърза да облече зелената кадифена рокля за езда, взе солидна закуска от кухнята и излезе от кулата, преди някой да разбере, че я няма. За щастие нито Гейлърд, нито Хайме бяха вътре, а и тя нарочно беше станала преди Роуина, за да не се налага да отговаря на никакви въпроси.

Вътрешният двор на замъка беше пуст, затова тя предположи, че рицарите са някъде навън с Хайме. Отиде право в конюшната, където едно от конярчетата оседла коня ѝ без никакви възражения. След няколко минути тя излезе от кулата, щастливо хрупайки една ябълка. Смяташе да проучи най-напред селото, а после да поязди из околностите, където признаците на пролетта си личаха в напъпилите дървета и нежните стръкчета млада трева, които се подаваха от богатата черна почва.

Селските магазини и околните къщи изглеждаха добре поддържани, с покрити със слама покриви и здрави стени. Тя поздравяваше домакините, които метяха пред къщите, и влизаше в магазините, учудена от количеството и разнообразието от стоки в местност, до неотдавна опустошавана от война. Където и да отидеше, я посрещаха топло, предлагаха ѝ разхладителни напитки, отнасяха се към нея с уважението, дължимо на съпругата на лорда, макар че Хайме не беше никакъв лорд. Когато слънцето се издигна високо в небето, тя излезе от селото и тръгна към поляните. Спря до един ромолящ поток, за да изяде хляба и сиренето, които беше задигнала от кухнята, седнала на един плосък камък, докато конят ѝ пасеше наблизко.

Когато се засити, тя стана, възнамерявайки да се върне в кулата. Тропотът на конски подкови я накара да се извърне. Присвивайки очи под силната слънчева светлина, тя видя един ездач с мощен кон да се приближава в безразсъден галоп. Първата ѝ мисъл беше да побегне. Можеше да е Хайме, тръгнал да я търси, осъзна тя, и вбесен, че нарочно не се е подчинила на заповедта му относно охраната. Но когато ездачът се приближи, тя видя, че не е Хайме. Не яздеше свирепия черен жребец, към който Хайме беше толкова привързан, и беше облечен в колоритен костюм, каквито съпругът ѝ никога не обличаше.

— Алета!

Тя разпозна гласа незабавно.

— Яздя тук всеки ден, вече две седмици и се надявам да ви намеря сама.

— Лорд Грей! — Зашеметена, тя го загледа предпазливо, докато конят му спираше точно пред нея. — Мислех, че сте в Лондон.

— Не, милейди, в Уелс съм почти от толкова време, колкото и вие. Кралят ме праща по работа, но вие сте първопричината да съм в Уелс, Алета.

Пронизителният му поглед като че ли минаваше през нея.

Тя се изчерви, засрамена от не скриваната жажда в очите му.

— Каква работа има кралят в Уелс, милорд?

Надяваше се въпросът ѝ да отклони вниманието му от нея.

— Контрабанда, милейди, но това не ви засяга. Кралят бива лишаван от така необходимия му доход и аз като официален събирач на данъците в областта съм отговорен да изправя контрабандистите пред правосъдието.

— Контрабанда! — възкликна Алета. Нещо щракна в мозъка ѝ. Нещо, което се нуждаеше от повече обмисляне. — Колко ужасно. Имате ли някакви следи?

— Не, милейди, само подозрения. И име, което звучи безсмислено. Но стига толкова неприятни неща — каза той, като слезе от коня и стисна ръцете ѝ. — Баща ви и аз се безпокоим за вас. Този грубиян не се отнася зле с вас, нали?

— Добре съм, милорд наистина. Ами баща ми? Добре ли е?

— Да. Остана в Лондон, за да действа за анулирането. Аз още ви искам, Алета. — Дръзкият му поглед обгърна лицето и тялото ѝ по много смущаващ начин. — Елате с мене, милейди. Ще ви отведе в имението Грей. Добре защитено е и имам достатъчно хора, за да ви браня от Мортимър, ако бъде толкова глупав, че да тръгне подир вас. Обзалагам се, че когато дойдете в дома ми, той ще се съгласи с анулирането. Въпреки всичките си недостатъци той е горд мъж и няма да ви иска, след като вие и аз... след като бъдете в моя власт.

Алета беше зашеметена. Онова, което лорд Грей предлагаше, беше безнравствено, но тя не можеше да не помисли, че Хайме ще бъде доволен да се отърве от нея и няма да си прави труда да се бори за нея. Защо да я иска, когато Роуина изпълняваше всички задължения на съпруга? Освен това, той нямаше достатъчно хора, за да се бие с лорд Грей.

— Съмнявам се, че ще липсвам на съпруга си — каза тя, опитвайки се да не издава огорчението си.

— Да не долавям нотка на съжаление? — запита Грей намръщен. — Не ми казвайте, че сте се привързали към този груб селянин.

— Да съм се привързала ли? Не, не го казвайте, милорд. Той ме иска просто като средство да постигне целите си, каквито и да са. Искам мъж, който да ме обича заради самата мене.

Очите на Грей блеснаха хитро, когато той я привлече към себе си.

— Аз ви обичам, милейди, винаги съм ви обичал. Трябва ви по-възрастен, по-мъдър мъж, който да ви защитава и да се отнася нежно с вас, не някое младо кутре, което ще ви малтретира и ще пропилее зестрата ви. Кралят не постъпи умно, че ви даде на Хайме Мортимър, но аз ще поправа това.

За да я накара да запомни думите му, той я привлече грубо към себе си и притисна устните си към нейните със страст, която опровергаваше обещанието му да се отнася нежно с нея. Устните му бяха твърди, езикът му беше като хищна кама, която напираше горещо и настоятелно през бариерата на зъбите ѝ, за да навлезе в устата ѝ. Ръцете му стиснаха ханша ѝ и я привлякоха към него с такава сила, че дъхът ѝ спря.

Целувката му я шокира. Дали наистина беше познавала лорд Ивън Грей, запита се тя, внезапно изплашена от бруталната проява на сила. Изстена, опитвайки се да изрази недоволството си от непочтителните му обноски, но той погрешно сметна, че тя е възбудена от страстта му, и засили натиска си върху устата ѝ.

Нищо не би могло да го спре сега, помисли радостно Грей, докато похищаваше нежната уста на Алета. Дватамъж щяха да напуснат това място и да отидат в дома му, където той щеше да я държи за свое удоволствие, щастлив, че най-накрая има всичко, което някога беше принадлежало на рода Мортимър, който имаше основание да презира. Щом баща ѝ постигнаше анулиране на брака ѝ с Мортимър, той щеше да се ожени за нея и да влезе във владение на зестрата ѝ. След като му омръзнеше и когато повехнеше от постоянни раждания, щеше да я остави в провинцията да се грижи за потомството му, докато той се забавлява с любовниците си в Лондон.

Тъкмо щеше да прекъсне целувката и да ѝ помогне да се качи на седлото, за да тръгнат, когато погледна зад нея и видя Хайме да го гледа свирепо, яхнал великолепия си черен жребец. Той замръзна и ръцете му се отделиха от ханша на Алета. Заше метена, виждайки се свободна, тя отстъпи назад. Олюля се, но възстанови равновесието си и се изправи точно когато Хайме пришпори коня си и я вдигна, настанявайки я на седлото пред себе си. Алета изпищя изплашено, когато усети ръцете му да притискат ребрата ѝ. Тя дори не знаеше, че Хайме е наблизил.

Надменните му черни вежди бяха изпънати в права линия, челюстите здраво стиснати и устата му изопната заплашително.

— Ако знаех, че възнамеряваш да се срещаш с любовника си, щях да те затворя в кулата, милейди — изрече той мрачно.

Алета изви глава и го изгледа враждебно.

— Нямам любовник.

— Може би, но щеше да имаш, ако бях пристигнал миг по-късно. Лорд Грей беше толкова запален по тебе, че щеше да те вземе на земята, ако не се бях появил.

— Непоносим селяк такъв! — извика Алета, вдигайки ръка, сякаш да го удари.

— Хайде, милейди — подкани я той. — Но се приготви да приемеш последиците.

Предупреждението му не остана незабелязано. Макар че не беше свикнала да отстъпва, Алета сметна за благоразумно този път да постъпи така. Ръката ѝ се отпусна, но тя продължи да го гледа свирепо. Усмивайки се мрачно, той насочи вниманието си към лорд Грей.

— Какво правите в Уелс, Грей? Мислех, че този край не ви харесва особено.

— Дойдох по работа на краля — каза Грей, отново овладял себе си. — Разбира се, вие не знаете нищо за контрабандата в този район, нали?

Хайме се засмя невесело.

— Контрабанда? Не, не знам нищо за контрабанда. Но предполагам, че гоненето на несъществуващи контрабандисти е достатъчно уважителна причина да бъдете тук, където не ви е мястото. Земята, на която стоите, по една случайност ми принадлежи. Замъкът и околностите му, колкото и да са лишени от стойност, ми бяха завещани

от майка ми. Това е единственото, което не можете да ми отнемете. Послушайте ме, Грей: ако отново ви хвана да се навъртате около съпругата ми, ще ви убия.

— Вие не заслужавате лейди Алета — изсъска Грей, отстъпвайки предпазливо. Нещо в изражението на младия мъж накара тръпка на страх да пробяга по гръбнака му. Никога не беше виждал такива студени, безжалостни очи. Без стража до себе си Грей не се осмеляваше да предизвика Хайме. — Тя ви презира, нали знаете — продължи той, удряйки по Хайме с предизвикателни думи. — Тя иска мене. И ще я имам, Мортимър. В моето легло, по гръб, молеца се за вниманието ми.

Без да изчака реакцията на Хайме, той се метна на коня си и отпраши в галоп.

— Страхливец! — изфуча Хайме. — Твоят бъдещ любовник като че ли се страхува да се бие за тебе, милейди.

Алета не можеше да повярва на ушите си. Грубият език на лорд Грей я шокира невероятно много. Тя започна да се съмнява, че той е благородникът, за когото го беше смятала. И защо не се изправи срещу Хайме? Беше ли страхливец, за какъвто го смяташе Хайме, или просто постъпваше предпазливо? Каквито и да бяха основанията му, не беше очаквала той да подвие опашка и да избяга, оставяйки я да се изправи сама пред гнева на съпруга си. Стигаше ѝ само един поглед към мрачното изражение на Хайме, за да разбере колко много го е ядосала.

— Колкото до тебе, милейди — каза той, обръщайки ледения си поглед към нея, — отиде твърде далече този път. Страхувам се, че трябва да ти бъде даден болезнен урок.

Пускайки я внезапно, той я блъсна грубо на земята. Мигновено слезе от седлото, преди тя да беше успяла да се надигне, и стъпи на корема ѝ, за да не ѝ позволи да стане. Макар да знаеше, че Хайме е суров мъж, тя никога не беше помислила, че може наистина да я нарани.

— Какво ще правиш? — Страх я разтърси от глава до пети, когато той извади камшика, затъкнат в колана му, и шляпна заплашително по дланта си. — Няма да посмееш да ме набиеш! — предизвика го тя храбро.

— Смелостта ти е повече от разума, милейди — изсъска Хайме. — Ще направя каквото е необходимо, за да ти попреча да ходиш на

срещи с любовника си. Ако не бях минал през селото и не бях научил, че си излязла сама на езда, нямаше да знам, че планираш да ми измениш с моя враг.

— Ти си глупак, Хайме Мортимър! — изкрещя Алета, опитвайки се да отмести крака му от себе си. Той реагира, като увеличи натиска. Алета се задъха, вече сигурна, че той иска да я убие. Кой можеше да го спре? — Може да не ми харесва да съм омъжена за тебе, но никога нямаше да те предам.

— Продължавай, милейди — изрече саркастично Хайме. — Защо ли не ти вярвам?

— Защото си противен изрод, който няма да познае истината, дори да го гледа в лицето.

— Отиваш твърде далече — предупреди я Хайме с такъв нисък и застрашителен глас, че лицето на Алета изгуби всякакъв цвят.

Изведнъж тежестта на крака му изчезна, но вместо да я отпусне, той просто я обърна по корем. Тя чу камшика да изплющява по бедрото му и се стегна за първото му болезнено ухапване.

Но Хайме като че ли не искаше да я бие през дрехите, затова смъкна наметалото от раменете ѝ, сграбчи яката ѝ и рязко дръпна. Алета изпъшка възмутено, когато студеният въздух докосна голата кожа на гърба ѝ.

Хайме сериозно възнамеряваше да набие провинилата се съпруга, не толкова силно, че да я нарани ненужно, но със сигурност да я накара да си помисли два пъти, преди отново да му се възпротиви. Но гледката на незащитения ѝ гръб, толкова бял и гладък, без никакво петно, накара един стон да се изтръгне от гърлото му. В този момент болката беше последното нещо, което би му хрумнало да причинява на Алета.

Голата ѝ кожа настръхна, докато свитите ѝ пръсти се забиваха в калната земя. Очите ѝ се затвориха плътно и Хайме видя как тялото ѝ се напруга в очакване... В очакване... Тя нямаше представа по какъв начин въздейства гледката на голата ѝ кожа върху Хайме или че той никога не беше удрял жена. Всичко, което знаеше, беше, че го е ядосала ужасно много и той има сериозното намерение да я накаже. Когато не почувства никакъв удар след интервал, който ѝ се стори цели часове, но всъщност трая само няколко мига, Алета събра смелост и изви глава, за да го погледне. Камшикът, допреди малко издигнат в

гняв, сега лежеше на земята. А Хайме се взираше в нея така съсредоточено, че ѝ се стори, че плътта ѝ започва да се пържи. Тя си пое дъх на пресекулки, по-изплашена от суровата жажда в очите му, отколкото преди малко от камшика.

— Ставай! — изрева той, отстъпвайки, за да ѝ позволи да се изправи.

Когато тя се забави, той се пресегна и я издърпа да стане. Тогава тя се озова в ръцете му, притисната до твърдата стена на гърдите му, не можейки да помръдне, да диша, да мисли.

В мига, когато Хайме положи ръце върху нея, тя започна да се дърпа и да се бори. Тогава устата му плени брутално нейната. Целувката му беше нарочно груба, той безскрупулно вземаше това, което искаше, за което беше жадувал още от мига, когато я беше зърнал. Консумирането на брачния им обет само беше изострило апетита му за омайващата му съпруга. Но той нарочно се беше държал настрана, знаейки колко много го презира та. Беше сметнал, че ако държи Роуина в кулата, ще удовлетвори страстта си, но се виждаше странно неспособен да се поддаде на чаровете на любовницата си.

Устните на Алета се разтвориха безпомощно под яростната атака на Хайме. Кръвта пулсираше яростно в слепоочията ѝ, тя се бореше да се изплъзне от наказващата бруталност на целувката му, но усилията ѝ отиваха напразно, защото огромната сила на Хайме я подчиняваше с лекота. Ръцете му се плъзнаха по дължината на гърба ѝ, притискайки седалището ѝ към слабините му, позволявайки ѝ да почувства мощния натиск на възбудената му мъжественост. Тогава ръцете му се вдигнаха към гърдите ѝ, опитвайки тежината им в дланите си, потърквайки зърната по най-еротичен начин с възглавничките на палците.

Отдръпвайки устата си от неговата, Алета изхлипа и извика:

— Не, не тук! Не на земята като животно!

През омарата на страстта той все пак я чу и от устата му излетя поток от ругатни, който подпали въздуха наоколо им.

— Защо не, милейди, беше склонна да го направиш на земята с лорд Грей.

— Не, не е така! — възрази Алета. — Моля те, милорд.

Трепетната ѝ молба го постигна. Но вместо да се види освободена от ръцете му, тя усети прегръдката му да става още по-здрава, докато той обвиваше наметалото ѝ плътно около нея, вдигаше я

и я настаняваше на седлото на коня си. Преди да го възседне, той взе юздите на нейния кон. Забивайки пети в хълбоците на жребеца си, той препусна заедно с нея. Но вместо да тръгне към кулата, Хайме насочи коня си към залесения склон.

— Къде ме водиш? — запита Алета разтревожена.

Да не би да възнамеряваше да я отведе в гората и да я убие?

— Където няма да ни безпокоят — отвърна Хайме.

И изведнъж се усмихна — не с една от саркастичните си усмивки, но наистина, по-съкрушително, отколкото ако я беше ударил.

— Няма да позволя да ме биеш, милорд — предупреди го Алета.

Не разбираше този Хайме. Ако не беше начумерен или кисел, не знаеше как да му реагира.

— Нямам намерение да те бия, милейди. Има по-приятни неща, които можем да правим.

— Вече не си ли ми сърдит? — запита любопитно Алета.

— Да съм ти сърдит ли? Гневът не може да опише това, което чувствам в момента.

Студ скова Алета. Тогавя внезапно те навлязоха в гората и студът се усили хилядократно. Хайме като че ли знаеше точно къде отива. След петнадесет дълги, безкрайни минути, в които Алета се държеше отчаяно за седлото, за да не падне, докато пресичаха неравната местност и гъстата гора, внезапно излязоха на мажа полянка. В средата ѝ стоеше колибка. Хайме скочи от коня и протегна ръце към Алета.

— Ела, милейди, време е да си платиш за неподчинението.

Тя се плъзна в ръцете му и покрай тялото му, усещайки как всеки жилав мускул влиза в контакт с нейната мекота. Усети възбудата му, още огромна и пулсираща въпреки ездата през гората.

Полагайки ръка на гърба ѝ, той я побутна неособено нежно през прага. Алета не знаеше какво да очаква, но със сигурност не и удобна стая с малко мебели и легло от кожи. Имаше дори весело пращящ огън в огнището. Тя се обърна и го изгледа.

— Чия е тази колиба?

— Моя, милейди. Приготвена е за твоето посещение.

— Моето... посещение ли? Не разбирам.

Хайме се усмихна, свали наметалото от раменете ѝ и го хвърли настрана. Беше помислил за колибата, построена от майка му като убежище преди смъртта ѝ, когато умуваше как да не позволи на Алета

да чуе шума от фургоните, превозващи контрабандните стоки в тъмното. Щяха да му трябват само една-две нощи, за да ги премести, и изведнъж си беше спомнил за колибата. Беше наел помощници от селото, беше наредил да я изчистят основно и да складират храна, за да бъде готова за идването на Алета. Смяташе да я доведе тук дори и ако се наложи да я донесе на гръб. Беше направил почти точно това.

Фургоните трябваше да пристигнат в кулата тази вечер след полунощ и той смяташе още днес да каже на Алета, че отиват за малко на гости у един съсед барон. Но нямаше да има барон, а колибката, където Хайме планираше да я задържи, докато контрабандните стоки бъдат благополучно превозени. После беше минал през селото и беше научил, че Алета е излязла да язди сама. Отначало се беше ядосал, после гневът му се беше обърнал в страх. Ами ако някой я нападне? Той никога нямаше да си прости, ако нещо ѝ се беше случило.

— Какво не разбираш, милейди? — запита уж учудено Хайме. — Много просто. Галантният ти съпруг иска да прекара малко време насаме с тебе.

Всъщност намерението му беше Гейлърд да стои в колибата при нея.

Алета не му повярва и за миг.

— Лъжеш, милорд. Кажи ми истината. Защо ме доведе тук? Знам, че ме искаш не повече, отколкото аз тебе.

— Грешеш, милейди. Много скоро ще разбереш колко много те искам.

Хайме не беше имал никакво намерение да се люби с нея, когато я доведе тук, но всичко се беше променило в мига, когато тя се озова в ръцете му. Той я искаше. Винаги я беше искал. И като нищо щеше да я има. Ако тя беше толкова склонна да се отдаде на Грей, значи той нямаше да има никакви угризения да я използва, за да задоволи страстта, която го изяждаше.

Широко отворила уплашени очи, Алета се обърна, за да избяга. Хайме я хвана с лекота, дръпвайки я силно към себе си, като обви около ръката си кичури от сребрилата ѝ коса и рязко я дръпна. Сълзи избиха в очите ѝ, когато се удари рязко в него.

— Животно — изсъска тя. — Селяк! Сатана!

— Да, милейди, аз съм всичко това. — Хващайки развяващата се коса в огромния си юмрук, той вдигна брадичката ѝ с другата си ръка и

брутално плени устата ѝ. Когато я пусна, изражението му беше мрачно и жадно, очите дръзки и оценяващи. — Не искам никой друг мъж в твоите мисли, когато те вземам. Забрави Ивън Грей, съществувам само аз, твоят съпруг, и никой друг никога няма да те има, само аз.

— Не можеш да управляваш ума ми! — предизвика го Алета.

Ръцете му на раменете ѝ бяха като клещи, тя преглъщаше едва-едва, осъзнавайки прекалено късно, че рискува много, като нарочно го дразни.

— Може би, но точно сега само тялото ти ме интересува.

Тя отстъпи.

— Обеща ми! Къде е честта ти? Роуина не ти ли е достатъчна?

— Честта ми лежи в гроба при баща ми, отнета ми от Ивън Грей и мъже като него, които се домогваха до всичко, което притежаваше баща ми. Не трябваше да се доверяваш на човек, загубил всичко освен гордостта си. Но нито гордостта, нито честта спасиха баща ми от безвременна смърт. Не, милейди, не можеш да ме засрамиш; ще взема това, което искам.

— Нищо ли не може да промени намерението ти? — прошепна тихо Алета.

— Не, милейди. Свали си дрехите. Изведнъж ми се дощя да те видя гола на дневна светлина.

Зашеметена от бруталните му обноси и грубите забележки, Алета нарочно му обърна гръб, забравяйки, че разкъсаната ѝ рокля оголва повече от плътта ѝ, отколкото тя би искала да му покаже. Трепна силно, когато почувствува грапавите му длани на голия си гръб, усети палеция пламък на допира му. Когато той вдигна сребрилата завеса на косата ѝ и притисна устни към уязвимия ѝ тил, горещината стана непоносима.

— Не ти ли се иска да се измъкнеш от дрехите си, милейди? — Думите му одраскаха горещо врата ѝ. — Възнамерявам да довърша това, което започнах.

— Не, не можеш!

— Да, мога. Ти си моя съпруга. Бих се възползвал от това, което предлагаше на лорд Грей.

— Не съм му предлагала нищо.

Тя се страхуваше, че той иска да я нарани, да я накаже, задето я е намерил с лорд Грей.

— Не си ли, милейди?

Устните му отново се притиснаха към плътта ѝ и тя чувства как цялата се изчервява. Започна да се бори срещу прегръдката му.

— Обвиняваш ме неправилно, милорд.

Той изведнъж я обърна към себе си и я задържа здраво срещу набъбналите си слабини, докато устните му пленяваха нейните. Целувката му беше дълбока и мека и продължи, докато Алета не престана да се бори. Едва тогава той леко се отдръпна и бавно започна да я съблича. Роклята се смъкна от гърдите ѝ и един задавен стон се изтръпна от плътно стиснатите устни на Хайме. Телата им още бяха плътно притиснати едно о друго и внезапното раздвижване на мъжествеността му срещу мекия ѝ корем породило у него различна, диво наситена емоция, която нямаше нищо общо с гнева или наказанието. Хайме се взря напрегнато в нея, поглъщайки с очи лицето ѝ, търсейки отговор на мощното чувство, което бушуваше у него.

Освободи я от роклята с невероятна лекота, заключвайки я в жадните си прегръдки, така силно, че дъхът излезе от гърдите ѝ. И когато отново я целуна, тя реагира на тънката разлика у него. Устните ѝ омекнаха, нарочно търсейки нашествието на езика му, и тялото ѝ се прилепи до неговото, без да се бори срещу мощните му ласки. Тя усети инстинктивно, че той няма да я нарани, и си спомни с мъчителна наслада нощта, когато я беше направил своя съпруга. Макар че се беше борила с него, той не я беше наранил и ѝ беше дал удоволствие. Господ да ѝ е на помощ, но тя искаше това удоволствие отново.

Хайме гореше в треска. Не, изстиваше до кости. Никога не беше желал някоя жена така отчаяно, както желаше Алета. Боже господи, тя беше собствената му съпруга, а той се чувстваше като безумно влюбен момък с треперещи ръце и колене. Такива чувства се беше стремил да избягва в миналото. Болеше го, като знаеше, че Алета го смята за груб селяк, за когото е била принудена да се омъжи. Тя искаше Ивън Грей, а не него, само не и него. Но беше негова съпруга... и той я искаше.

Нетърпеливо потърси меките ѝ гърди, обзет от първично желание, по-силно от самия живот. Пръстите му галеха, милваха, дразнеха, усещаха гърдите ѝ да се стягат и да пулсират под неговия допир. Тя трепереше, слабините ѝ се свиваха почти болезнено от внезапния пристъп на жажда, обхванал корема ѝ. Той я беше събудил за страстта и тялото ѝ не беше забравило. Тя веднага разпозна незабавно източника на спазматичната болка, пулсираща дълбоко у нея, и изпъшка отчаяно.

Стонът ѝ като че ли запали нещо у Хайме, когато той се отпусна на колене, обсипвайки с целувки гърдите и корема ѝ и още по-надолу, докато ужасен страх не обхвана Алета. Той се придвижваше към нещо толкова интимно, че тя не можеше да повярва, че има намерение да... да...

— Хайме, недей!

Тя хвана косата му, за да го накара да се изправи, но той хвана китките ѝ с едната си ръка и ги задържа зад нея, продължавайки озадачаващото си пътуване надолу. Когато стигна до златния триъгълник там, където се съединяваха бедрата ѝ, спря за един бездиханен момент, вдигна очи към нея и ѝ се усмихна. Тогава я раздели, езикът му потърси сладката топлина между бледите ѝ бедра.

Усещайки натиска му, Алета изкрещя, извивайки се безпомощно срещу грубата ласка на езика му.

Въпреки протестите ѝ Хайме беше безпощаден, продължавайки разкошното изтезание, докато тя не започна да се извива и да пъшка в сладка агония. Почти изгубил самообладание, той я вдигна на ръце и я отнесе на леглото, постлано с кожи. Отпусчайки се до нея на меката повърхност, той беше толкова възбуден, че рязко откопча панталона си в пристъп на жажда и с дрезгав вик на наслада се зарови дълбоко в нея с цялата страст на мъж, обзет от демони.

— Господи, Алета — изпъшка той, усещайки я как се стяга около него, — не мога повече. Ти си ме омагьосала, жено. Не исках това да се случва, но не мога да кажа, че съжالياвам. Ненавиждай ме, когато свърши, но ме остави да те любя.

Алета не можеше да му попречи, дори да беше искала. В мига, когато той беше навлязъл в нея, еротичното усещане за гореща плът, плъзгаща се по гореща плът, беше я накарало да забрави всички причини, поради които някога беше ненавиждала Хайме Мортимър. Когато мощното му тяло започна да навлиза в нея отново и отново, търсейки екстаза, тя почувства, че собственото ѝ тяло реагира, макар да беше мислила, че е невъзможно да го направи, след като едва не беше разкъсана само преди минути. И когато устата му потърси гърдата ѝ, засмуквайки силно, а после галейки втвърденото зърно с невероятна любов, Алета подлудя под него.

— Хайме, моля те!

— Ах, скъпа, не знаеш колко копнеех да те чуя да кажеш тези думи.

И отново започна да навлиза, надигнал се над нея, потъваше в тялото ѝ отново и отново, разтърсвайки я в неудържим екстаз.

Тя извика името му.

Сякаш някъде отдалече го чу да изкрещява, усети горещото пливане на семето му и разбра, че е постигнал награда, огромна като нейната. Много след това лежаха преплетени един в друг, свършено изтощени. Накрая тя се надигна и се дръпна от него. С изненада разбра, че подобно разпуснато, бясно съвкупление ѝ е дало толкова удоволствие. Как можаха толкова бързо да минат от силния гняв и ярост към пълна забрава? Тялото ѝ още тръпнеше и туптеше — той със сигурност не я беше третирал нежно, — и вината, която усещаше,

задето се беше поддала така доброволно и беше изпитала такъв екстаз, я съкрушаваше.

— Съжالياваш ли, милейди? — запита меко Хайме.

Беше видял играта на емоциите по изразителното ѝ лице и знаеше точно какво си мисли тя. Мислеше, че е недостоеен за нея, и се чувстваше засрамена, че е получила удоволствие от свирепото им любене. Той нарочно метна крака си върху нея, за да не ѝ позволи да стане.

— Съжالياвам за деня, когато се появи в замъка Уиндзор.

Гласът ѝ беше изпълнен с горчивина. Горещи червени петна бележеха бузите ѝ и тя побърза да скрие голотата си от него.

— Не, жено, няма нужда да се криеш от мене. — Той дръпна кожата от пръстите ѝ. — Не обичам бързото съвкупление. Искях да ти се наслаждавам на воля, но не се бях съобразил с гнева си или с жаждата, която ме изяждаше. Мислех, че като те взема, ще уталожа демоните, които ме бяха обхванали, но сгреших. Задоволяването на тези демони вероятно ще отнеме остатъка от живота ми. Най-малкото, остатъка от този ден.

— Няма да се оставя пак да ме унижиш.

Хайме я погледна с присвити очи, видя изпълнените с ярост сини очи, дивото безредие на златистата ѝ коса, предизвикателно вдигнатата брадичка и сърдития цвят, обагрил бузите ѝ. Тя беше великолепна. Устните ѝ бяха червени и подути от целувките му, тялото ѝ пламтеше, разкошната ѝ коса се къдреше объркана и разрошена по раменете ѝ и той отчаяно искаше отново да се люби с нея.

— Унижението няма нищо общо с това, което искам да правя с тебе, жено.

Гласът му като че ли искаше да се протегне и да я докосне, движейки се като топъл дъх по кожата ѝ.

Имаше нещо благородно и великолепно у този мъж, внезапно осъзна тя, с неговите решителни, дръзки черти и горда осанка. Ако не се беше появил така, както го направи, и ако не беше я принудил да се омъжи за него, можеше да има шанс за тях. При всякакви други обстоятелства тя можеше дори да се възхити от него заради силата на убежденията му и твърдостта, с която защитаваше баща си. Но грубият начин, по който я беше взел в сватбената им нощ, и развяването на окървавения чаршаф на следващата сутрин пред очите на всички

присъстващи беше нещо непростимо. А сега това. Беше я накарал да усеща неща, които не искаше да чувства, да прави неща, които я бяха засрамили.

— За какво мислиш? — запита Хайме, виждайки замислеността ѝ.

Очите му се спуснаха към тежко дишащите ѝ гърди. Той посегна и докосна дясното ѝ зърно.

Алета трепна като опарена.

— Мисля, че искам да се махна оттук.

Той се премести на другото зърно, видимо омаян от набъбналата розова пъпка, която се надигаше под възглавничката на пръста му.

— Утре. Или вдругиден — обеща той разсеяно.

— Не, няма да бъда използвана отново от един груб селяк! Не искам да имам нищо общо с мъж, който позори съпругата си, като държи любовницата си под един покрив с нея.

Хайме застина.

— Не те позоря.

— Лъжец! Защо не остави лорд Грей да се ожени за мене?

Тя го загледа внимателно, докато той започна да сваля дрехите си. Очите ѝ се спряха на надигащия се член, докато той смъкваше панталоните и се изправяше пред нея гол като великолепен образец на силна мъжественост. Беше така завладяващ, че дъхът ѝ спря. Той ѝ се усмихна.

— Ти си омайваща, милейди. Разтвори крака и приеми съпруга си.

Алета ахна смутено.

— Вулгарността ти ме обижда. Аз съм твоята съпруга, не някаква курва.

Той се отпусна върху нея с мрачно лице, карайки я да усети възбудата му. Но Алета беше решена да не му даде отново душата си. Ако той чувстваше нещо към нея, каквото и да било, можеше да бъде различно. Но тя знаеше, че е само залог за Хайме, макар и желан, а той беше мъжествен, с огромен апетит за секс. Но макар да знаеше, че е негодник, когато я целуваше, тя усещаше тръпката на вълнението да минава през нея.

Ужасен гняв разяждаше Хайме. Гняв, насочен към самия него. Той знаеше, че Алета не чувства нищо освен презрение към него, но не

можеше да държи ръцете си далече от нея. Мощното ѝ привличане го беше оплело, така го беше омаяло, че копнееше за сладката ѝ плът с толкова всепоглъщащ глад, който го разкъсваше. Но сега нямаше време да се спира на този глад, не и сега, когато красивата му съпруга се извиваше под него толкова сладко. Щеше да има време за съжаления... по-късно, много по-късно.

— Да, милейди, съпруго моя — отвърна той. — Нещо, което се надявам, че няма да забравяш в бъдеще.

Устата му жадно се впи в нейната, той я зацелува отново, напираният му език навлизаше все по-дълбоко и по-дълбоко. Внезапно тялото на Алета вече не ѝ принадлежеше, беше станало продължение на тялото на Хайме, отдаваше му се, за да прави той с него каквото иска. Той искаше да се притиска към нея, да я целува, да я докосва навсякъде, карайки я да копнее за топлината на ръцете му, на устните му, на езика му.

Мрачна усмивка изви устните на Хайме. Харесваше му да знае, че Алета е възбудена, може би не толкова, колкото него, но все пак възбудена. А той със сигурност не можеше да отрече състоянието си, не и когато мъжествеността му пулсираше между гърчещите се техни тела. Но той искаше от Алета повече, не само принудителна възбуда, искаше да я чуе да шепне колко много има нужда от него, да му каже, че го желае... той искаше душата ѝ. Плъзвайки коляно между бедрата ѝ, той нарочно потърка чувствителната плът там, където краката ѝ се събираха. Алета изпъшка, диво копнеейки за освобождение, хвана напиранията му коляно с бедрата си и се притисна към него.

— Искаш ме — прошепна той на ухото ѝ, докато търкаше коляното си о нейния секс. — Язди коляното ми, милейди.

— Не! — извика тя, подлудяла от възбуждащите движения на коляното му, но отказвайки да си позволи удоволствието, което той ѝ предлагаше.

Тя се бореше да си възвърне разума, съпротивлявайки се на натиска на безпощадното му коляно, решена да не става жертва на страстта му. Блъсна с все сила солидната стена на гърдите му, за да го отмести от себе си. Съпротивата ѝ изобщо не го трогна, само увеличи решимостта му.

— Кажи думите, Алета, кажи ги!

Гласът му беше грапав от желание.

— Не!

Той рязко дръпна коляното си, замествайки го с ръката си, която обхвана хълмчето ѝ. Полека и с огромна наслада той пъхна един пръст в нея, после още един, докато търкаше нежната пъпка на желанието ѝ с възглавничката на палеца си.

Алета изпищя:

— Проклет да си!

— Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш, любов моя?

Пръстите му се движеха в нея с безпощадно увлечение, докато той свеждаше глава, за да захапе зърната и. Алета загуби самообладание.

— Искам те, Хайме! Моля те, повече не мога да издържам!

Измъчен колкото нея, той веднага дръпна ръката си и се зарови дълбоко в нея... толкова дълбоко, че тя помисли, че ще се пръсне, така невероятно беше удоволствието. Замъглените му от страст очи блестяха, наблюдавайки лицето ѝ, докато тласъците му не станаха почти безумни. Той усети момента, когато екстазът избухна в нея, разбра по напрежението на тялото ѝ, по изненаданото изражение на лицето ѝ и по дивия стон, който се изплъзна от устните ѝ. Не усети нищо повече, докато собствената му кулминация не го отведе в рая... и отвъд него.

Те прекараха в колибката два дни и две нощи. Всяка нощ Хайме се любеше с Алета, като че беше обсебен от демони. И всеки ден се проклинаше, че става жертва на примамките ѝ.

Алета се разстройваше и ядосваше, че беше започнала да приема — не, да предусеща — любенето на Хайме. Макар че нямаха какво да си кажат през деня, когато не се любеха, в мига, когато той я погледнеше по онзи неповторим начин, я обземаше трепет. Пронизителните му черни очи имаха силата да превръщат краката ѝ в желе, а когато ръцете му я докоснеха, тя беше изгубена. Тогава той я отвеждаше към одъра, покрит с кожи, събличаше я полека и я любеше до забрава.

Докато Хайме лежеше и я прегръщаше, отпуснат и задоволен, тя подхвана темата за среднощните случки на брега. Въпросът ѝ го хвана абсолютно неподготвен.

— Кой е Господарят на мрака, Хайме?

Тя усети как тялото му се стяга, когато той обърна глава и се взря в нея.

— Откъде си чула това име?

— Няма значение къде съм го чула. Кой е той? Или какво е?

— Бабешки приказки — каза Хайме пренебрежително. — Остави ги.

— Лорд Грей каза, че преследвал контрабандисти. Мислиш ли, че има контрабандисти наоколо?

— Не. — В гласа му не се долавяше никаква емоция. — Не съм чувал нищо за контрабандисти. Дори ако ги имаше, те нямат нищо общо с нас. — И той умело смени темата. — Реших, че е време да се върнем в кулата. Заминаваме утре.

За миг тя се вгледа в лицето му, търсейки отговори, които той очевидно не желаше да даде.

— Защо ме докара тук, милорд?

Той мълча дълго време.

— Исках да видиш мястото, което майка ми обичаше.

Имаше известна истина в думите му, но Алета не можеше да реши точно колко.

— И помислих, че имаме нужда от малко време, за да се опознаем.

— Някога ще те опозная ли, Хайме?

— Вероятно не — отвърна той сухо. — Тъй като съм селяк без богатство или имоти — ти го каза, милейди, не аз, — вероятно никога няма да ме разбереш. Нито пък аз тебе.

— Имаш Крисит.

Той се засмя сурово.

— Да, разпадаща се купчина камъни.

— Можем да живеем в някое от моите имения. Сега те са твои. В едното има голяма къща, където можем да живеем доста удобно.

— Може би един ден, милейди, но не сега. Ще живеем в кулата на Крисит, докато кралят отстрани петното на изменник от името ми и ми върне рожденото право.

— Това може и да не се случи — предупреди го тя меко.

— Тогаваше ти обещава нещо, Алета. Ако кралят не намери доказателство, за да очисти името на баща ми, ще те освободя от брачните клетви. Ако Грей още те иска, може да те има.

Тя ахна.

— Ще ме пуснеш?

Той се вгледа в лицето ѝ, очите му бяха толкова тъмни, че изглеждаше като самия дявол.

— Ако това е желанието ти.

Макар да не го осъзнаваха, бяха постигнали безмълвно разбирателство в това изолирано място, където бяха изследвали границите на страстта. Хайме беше докарал Алета в колибката, за да я държи настрана от контрабандата, и беше открил, че има огнена жена под ангелската ѝ външност. Темпераментът ѝ беше зашеметяващ, страстта ѝ също. Той беше научил, че Алета ненавижда и обича с еднаква страст.

Тя също беше открила още нещо за него. Беше разбрала, че може да бъде свиреп, но и нежен, груб и мил, и безкрайно упорит. Въпреки че твърдеше обратното, някъде в огромното му тяло се таеше свирепа гордост, разпалвана от неизкоренима жажда за истината.

Напуснаха колибката на следващата сутрин.

Роуина ги чакаше на най-долното стъгало, когато влязоха в двора на замъка.

— Къде бяхте? — Хвърли се към Хайме, присвила устни като за целувка. — Гейлърд каза, че си отвел Алета някъде, но не поиска да ми каже къде.

Виолетовият ѝ поглед се спря обвинително върху Алета.

Гейлърд се появи на най-горното стъпало и тръгна към тях. Когато стигна до долу, кимна на Хайме. Хайме веднага разбра, че кулата е била опразнена от контрабандата и получените пари са били скрити в тайната стая. Отвърна на кимването, преди да отговори на въпроса на Роуина.

— Както ти е казал Гейлърд, Роуина, ние с Алета бяхме на едно специално място в последните два дни.

Ъглите на устата ѝ се извиха надолу.

— Никога не си ме водил на специално място.

— Да, не съм — каза Хайме разсеяно, докато я отстраняваше от себе си.

Приблужи се към Алета и ѝ помогна да слезе от коня. Реши да говори незабавно с Гейлърд да намери брата на Роуина, защото тя вече

започваше да му омръзва. Вече не му се струваше необходимо да я държи просто за да дразни Алета. Съпругата му можеше и да го мисли за груб селяк, но не беше толкова безсърдечен, колкото тя би искала да вярва.

Откакто се беше върнал от колибката, Хайме разбираше, че трябва да се пази от магьосническото привличане на Алета. Ако ѝ позволеше да узнае какъв опустошителен ефект има тя върху него, това би означавало да ѝ даде огромна власт над себе си. С такава власт би било много лесно тя да спечели доверието му и да предаде него и селяните.

Когато влезе в кулата, Алета се запъти право към стаята си, но Хайме я спря, докосвайки ръката ѝ.

— Реших да те настаня в друга стая. По-близо до моята. Нещата ти вече са преместени.

Тя не можеше да отгатне нищо от изражението му, затова нямаше представа, че я местят, защото Хайме искаше да я отстрани от онази част от кулата, която гледаше към брега. Тъй като нямаше да спечели нищо, ако протестира, тя го последва мълчаливо към стаята, която ѝ беше отредил. Щом влезе вътре, тя го изгледа, вдигнала въпросително златистите си вежди. Стаята сигурно беше една от най-малките в кулата.

Имаше само един прозорец, който гледаше към двора и останките от крепостната стена. Естествено, планините в далечината бяха великолепни, но иначе стаята беше доста малка, за да бъде особено хубава.

— Помислих, че видът на планините ще ти хареса — обясни сбито Хайме.

— По-скоро бих искала да виждам морето.

— Искам да бъдеш тук, Алета — изрече той меко.

Тя се вгледа лицето му, търсейки истината. Онова, което намери, беше толкова неразгадаемо изражение, че тя нямаше представа какво мисли Хайме. Но палещите пламъци в тъмните му очи отнеха дъха ѝ. Пламъците плъпнаха през нея, подпалиха гърдите и бедрата ѝ, завладявайки най-женственото място между бедрата и. Когато я погледнеше така, тя се разтапяше, изгаряше и забравяше, че е била омъжена за груб селяк против волята си. Онова, което си спомняше, бяха дивите магически нощи в колибката на сред гората, където

твърдят, циничен мъж, когото познаваше, се превръщаше в нежен любовник, за когото всяка жена би умряла.

Когото всяка жена би могла да обича.

Хайме не обърна внимание на смущението на Алета, изтъквайки:

— Стаята е направена удобна, твоите неща са вече тук. Мисля, че ще ти се стори напълно достатъчна. Сега, ако ме извиниш, милейди, имам работа с Гейлърд.

И той се обърна рязко.

— Милорд, почакай. Аз... искам да ти благодаря, че ми показа колибката.

Думите ѝ едва не го накараха да коленичи.

— Удоволствието беше мое, милейди.

И той излезе, напускайки стаята с такава бързина, с каквото можеха да го носят краката му. Ако беше останал още един миг с Алета, щеше да я дръпне в обятията си, да започне да я целува с цялата страст на обсебен и да я положи на леглото.

Кой да помисли, че такава огнена малка красавица ще окаже толкова силно влияние върху живота му за толкова изумително кратко време? Разбира се, не и той. Вземането на съпруга в този момент от живота му, когато самото му съществуване беше несигурно, представляваше глупава постъпка. И въпреки че беше забогатял със собствени усилия, той беше мъж без никакво наследство или титла, които да нарече свои. Името му още беше обект на презрение в Англия и ако разследването на краля, при условие че изобщо се стигнеше до толкова нещо, оправдаеше баща му, нямаше особена надежда да му бъде възвърнато рожденото право. Но ето го тук, отчаяно желаейки Алета, когато енергията му трябваше да бъде насочена към очистването на бащиното му име и към изземането на собствеността му от ръцете на онези, които лъжовно бяха обвинили баща му.

Първоначално женитбата с Алета беше просто средство, начин да лиши Ивън Грей от нещо, което той беше искал. Но за съжаление малката вещица някак си се беше вмъкнала под кожата му, без той да разбере какво става. Хайме знаеше, че Алета не се интересува от него. Че го смята за груб селянин без никакви маниери и обноски. Тя не подозираше, че богатството му беше дори по-голямо от това на най-

богатия мъж в кралството. И ако той имаше какво да каже по въпроса, тя никога нямаше да узнае това.

Хайме беше срещал алчни жени и преди и беше отблъснат от страстта им за богатство и имоти. Алета можеше да бъде една от тези жени. Но той дължеше на паметта на баща си да отрича докрай, и с ума, и с тялото си, реакциите си спрямо нея. Не можеше да си позволи да се разсейва по прелестната си съпруга, когато имаше всякакви опасности, под всякакви форми. Да позволи на Алета да открадне сърцето и душата му беше разкош, непредназначен за него. Инстинктът му казваше, че тя ще го предаде за миг, стига да ѝ бъде дадена такава възможност.

Прочиствайки главата си от всичките си объркани мисли, Хайме тръгна да търси Гейлърд. Предполагаше, че преместването и предаването на контрабандните стоки е минало без инциденти, но искаше да чуе подробностите от самия Гейлърд. Това беше първият път, откакто бяха започнали операциите им, когато Господарят на мрака отсъстваше.

Междувременно мислите на Алета я отведоха към едно поразително откритие. В мига, когато Хайме беше излязъл от стаята ѝ, причината за отстраняването ѝ от голямата, удобна стая в по-малката я плесна в лицето. Не защото той искаше да му е по-наблизо, не, не, отрече тя горещо, той искаше тя да не вижда странните неща, които ставаха на брега. Изгледът от тази стая ѝ даваше малки възможности да шпионира незаконните действия, които се вършеха долу на брега. Но сега, след като знаеше докъде може да стигне Хайме, за да не ѝ позволи да узнае нещо, беше по-решена от всякога да разбере точно какво се случва през онези тъмни нощи. Ако подозренията ѝ бяха верни, кралят щеше да се заинтересува. Както и лорд Грей.

В следващите дни и нощи Алета все повече се убеждаваше, че Хайме я лъже, когато казва, че я е преместил в малката стая, която сега заемаше, защото иска да е близо до него. Нито веднъж, след като се бяха върнали от колибката, не се беше опитал да се люби с нея. Нощ след нощ тя чакаше в самотния мрак на своята стая Хайме да дойде при нея.

В действителност, той като че ли напълно я беше забравил. Беше винаги учтив, когато се срещнеха, и изглеждаше доволен, че тя е свикнала с кулата, но нито веднъж не намекна с поглед или дума, че

някога са били толкова близки, колкото могат да бъде съпруг и съпруга. Само една причина за липсата на внимание и идваше на ума.

Роуина.

Хайме спеше с Роуина и нямаше нужда от нея. Но за негова чест той изглеждаше също толкова невнимателен към Роуина, колкото и към нея.

Роуина знаеше, че времето ѝ в Крисит изтича. Гейлърд вече ѝ беше казал, че е започнал да търси брат ѝ по молба на Хайме и веднага щом го открие, тя ще бъде пратена при него или той ще бъде помолен да дойде да я вземе. Но докато още беше тук, хитрата брюнетка реши да използва уменията си, за да убеди Хайме да не я отпраща. Вече беше открила, че ако създава неразбирателство между него и Алета, това прави живота много по-интересен и дори може да отвори бездънна пропаст. Знаеше, че Хайме не спи с Алета, и се чувстваше уверена, че ако успее да го примами в леглото си още веднъж, ще го направи така незабравимо, че няма да му даде сърце да я отпрати.

Роуина започна кампанията си незабавно, нахлувайки в приемната, макар че Алета я беше предупредила, че не е добре дошла там. Беше намислила един хитър план и нямаше търпение да започне да го прилага.

Алета беше погълната от туниката на Хайме, която кърпеше, и не чу Роуина да влиза, затова се стресна, когато намери брюнетката да стои пред нея.

— Нямах място тук — каза тя троснато.

— Тъй като рядко говорим, помислих, че няма да възразиш този единствен път.

— Имаш ли нещо важно да кажеш?

— Да, така мисля. — Тя се усмихна злонамерено, от което по гръбнака на Алета попълзяха студени тръпки. — Мисля, че съм бременна.

Туниката падна в краката на Алета; тя не направи никакво движение, за да я вдигне.

— То... детето от Хайме ли е?

— Съмняваш ли се?

— Той знае ли?

— Още не. Помислих, че трябва ти първо да узнаеш.

— Колко мило от твоя страна. Какво искаш да направя?

Очите на Роуина заблестяха злобно.

— Да си идеш, милейди. Остави съпруга си на мене. Ако те беше искал, нямаше да ми прави деца.

Зададено ридание затъкна гърлото на Алета. Как можа Хайме да ѝ причини това?

— Прости ми, ако не изглеждам въодушевена от съобщението ти, но да науча, че любовницата на съпруга ми очаква дете от него, не е особено... радостно.

Гласът ѝ секна. Тя скочи и мина край Роуина с цялото достойнство, което можа да събере. Беше твърде наранена, за да слуша как съперницата ѝ се хвали с бременността си.

Хайме беше озадачен от отсъствието на Алета на вечерята. Потънал в разговора си с Гейлърд за товаренето на контрабандното бренди тази вечер, той не забеляза отсъствието ѝ. Без острия ѝ ум и проникателност, които да ги смущават, двамата с Гейлърд си говореха тихо и поверително. Роуина изглеждаше потънала в собствените си мисли, което беше много удобно за Хайме. Когато стана от масата доста по-късно, отиде право в стаята си, надявайки се да поспи малко преди най-тъмните часове на нощта, когато мъжете от селото щяха да чакат Господаря на мрака на тясната брегова ивица под кулата.

Легнала в самотното си легло, Алета усещаше, че главата ѝ се пръска от мисли за детето, което носеше Роуина. Беше чула стъпките на Хайме, когато беше минал покрай стаята ѝ, за да си легне, преди няколко часа, но още не можеше да накара ума си да отпъди съкрушителната мисъл, че Роуина е бременна от него. Болката се забиваше в нея като двуостър нож, режейки и късайки, докато не стана непоносима. Тя трябваше да носи дете от Хайме, не Роуина. Макар да презираше съпруга си, никоя друга жена нямаше правото да му даде наследници. В най-дълбоките бездни на ума си тя разбираше, че мислите ѝ за Хайме са започнали да стават много объркани.

Ако толкова го ненавиждаше, защо ще я интересува това, че друга жена носи дете от него?

Не беше очаквала ужасното страдание, което я раздираше и правеше съня невъзможен.

Нито пък беше готова да приеме, че една емоция, по-силна от всичко, което досега беше изпитвала, е намерила място в сърцето ѝ.

8

Никакви размишления не можаха да дадат на Алета душевния покой, от който имаше нужда, за да се унесе без усилие в сън. Свежият морски въздух навлизаше през тесния прозорец.

Тънкият лунен сърп пронизва почти абсолютната тъмнина на нощта. Мятайки се неспокойно, тя отхвърли завивките и стана от леглото. Тъй като не беше възможно да заспи, тя отиде към прозореца и се загледа надолу към вътрешния двор. Умът ѝ беше толкова разсеян, че ѝ трябваша няколко мига, за да забележи движението в двора в близост до конюшната.

Една самотна мъжка фигура излезе от малка врата, водейки черен като нощта жребец. Под слабата светлина изглеждаше като призрак, сливащ се с виолетовите сенки на кулата. Зад него силният му кон пристъпваше нервно, копитата му отекваха остро по втвърдената пръст на двора. Мъжът се обърна, за да успокои нервното животно, и дългата му коса се размята, закривайки лицето му. Алета веднага го позна. Не познаваше много мъже, които да носят дълга коса.

Само Хайме.

От мига, когато го беше видяла, беше разбрала, че е той, но умът ѝ отказваше да го приеме. Не можеше да обърка високата му, мускулеста фигура. Докато високият силует се движеше безшумно из двора, Алета взе бързо решение. Разбра, че единственият начин да открие истината за среднощните случки на брега е да ги наблюдава лично. Забавяйки се само колкото да наметне тъмно наметало на раменете си и да нахлузи обувките си, тя излезе от стаята. Отправи благодарствена молитва заради факлите, горящи в свещниците по витото стълбище, докато бързаше надолу по каменните стъпала към третия етаж, а после продължи към втория.

Тръгна право към стълбите, които отминаваха първия етаж и извеждаха в самия двор. Беше използвала външните стълби безброй пъти и беше виждала другото стълбище вътре в кулата, което водеше към първия етаж, където бяха мазетата, но никога не беше слизала там.

Не беше имало причина да го прави. Спря за кратко на най-горното стъпало на външното стълбище, видя, че дворът е празен, и побърза надолу. Точно когато стигна последното стъпало, зърна Хайме да се качва на жребеца си и да го подкарва към външната страна на кулата, която гледаше към брега. Тя хукна след него, внимателно избирайки пътя си, и стигна до една тясна пътека, която слизаше на криволици надолу към брега. Спря внезапно, когато видя Хайме подпрян на ръба на скалата. До него стоеше още един мъж. Хайме вдигна високо един фенер и го залюля наляво и надясно.

Уплашена да не я видят, Алета клекна зад един храст, наблюдавайки внимателно как Хайме размахва фенера още няколко пъти, преди да го подаде на другаря си. Тогава двамата мъже тръгнаха надолу по стръмната пътека, извеждаща на брега. Алета изчака няколко минути, преди да се приближи към стръмния ръб на скалата, където легна по корем, за да не я видят. Онова, което видя, я изуми.

Сигналът на Хайме получи отговор от кораб, закотвен в залива. Алета успя да различи неясните му очертания и почти нищо друго. Тъй като приливът беше настъпил, той се беше приближил до брега повече, отколкото тя беше виждала някой друг кораб да се приближава. И тогава, невероятно, на брега се появиха десетки фенери и не след дълго Алета видя как една лодка се отделя от кораба. Малко след това тя се удари в брега, подпомогната от мъжете, които стояха там; те започнаха да разтоварват бъчвите от нея, докато още стоеше в плитката вода. Появи се друга лодка, после още една и всяка направи по няколко курса, докато тясната брегова ивица не се задръсти с бъчви.

Алета трепереше от студ, но нищо не беше в състояние да я накара да напусне наблюдателния си пост на скалите. Небето тъкмо започваше да става розово, губейки тъмно пурпурния си цвят, когато Хайме заговори сериозно с един мъж от кораба и всичките лодки си тръгнаха. Алета се запита какво ли ще стане после, когато чу скърцането на колела точно зад себе си. Прилепи се до земята и затаи дъх, когато два фургона се появиха на върха на скалата и тръгнаха надолу по стръмния склон. Тя си позволи да диша отново, когато фургоните отминаха, без никой да я забележи.

Щом стигнаха на брега, около тях се развихри трескава дейност и бъчвите бяха натоварени с огромна бързина. Сега тя виждаше ясно в дрезгавата светлина на зазоряването; всеки мъж на брега,

включително Хайме, подлагаше гръб, за да товари бъчви. Когато единият фургон беше натоварен догоре, той пое мъчителния път към ръба на скалата. Вместо да рискува да я открият, Алета реши да се върне в кулата. Абсолютно необходимо беше да стигне там, преди мъжете да започнат да разтоварват бъчвите, иначе нямаше да може да се промъкне вътре, без да я видят, фургоните вървяха бавно и тя знаеше, че има много време да стигне в кулата.

Контрабандисти. Тази дума я плашеше. Контрабандата беше незаконна, беше престъпление, наказуемо със смърт. Какво си мисли Хайме, че се забърква в такова опасно начинание? Не знае ли, че умишлено лишава краля от така необходимите му постъпления и излага себе си и селяните на риск? Трябваше да се направи нещо, осъзна тя, преди Хайме да увисне на въжето. Без да се споменават горките селяни, които имаха да издържат семейства.

Стигна в кулата десет минути преди да пристигне първият фургон. Зачака на втория етаж, гледайки през бойницата как мъжете разтоварват бъчвите и ги вкарват на първия етаж на кулата. Когато видя Хайме да се връща с черния си жребец, се обърна и изтича нагоре по стълбите към стаята си. Разхождайки се неспокойно напред-назад, тя знаеше, че не може да остави нещата така в момента, точно когато беше открила тайната на Хайме. Нещо трябваше да се направи.

И то скоро...

Но какво?

Да издаде на властите незаконната дейност на Хайме — това със сигурност беше едната възможност. Да си затвори очите беше другата, макар и позиция на страхливец, въпреки че тя не беше страхливка. Или... Можеше да се изправи открито срещу Хайме, да му каже, че знае за незаконните му действия, и да получи от него обещание, че ще спре незабавно. За нейно огорчение изборът не беше труден. Тя не искаше да види Хайме обесен. И тъй като не можеше да си затвори очите, реши да го предизвика открито. Взела решение, тя най-накрая беше готова да заспи. Щеше да има нужда от всичкия си ум, за да убеди Хайме да се откаже от контрабандата.

Хайме си легна почти по същото време, когато и Алета се върна в леглото си. Заспа веднага. Тази нощна работа беше изтощителна, но печалбата от нея щеше да бъде огромна. Капитанът на кораба беше

казал, че ще има още една пратка хубаво бренди след две седмици и селяните с нетърпение чакаха пристигането му.

Първата му мисъл беше да спре временно контрабандата, защото хората на краля бяха тръгнали по петите им. Но изгледите за още една богата пратка бяха твърде изкусителни, за да се откаже. Беше запитал хората си и те бяха решили да приемат следващата пратка, преди да се оттеглят за известно време и да се върнат към земеделието. Последната му мисъл, преди да заспи, беше за Алета и как тайните му дела я бяха направили подозрителна. Пожела си да можеше да ѝ вярва, но се страхуваше, че не е възможно.

Слънцето беше вече високо в небето, когато Алета се събуди по-късно тази сутрин. Когато Бес влезе на пръсти малко по-късно, тя забеляза, че и камериерката ѝ е бледа като нея. И защо не, помисли уморено Алета. Съпругът и синовете ѝ сигурно бяха сред мъжете, разтоварвали през нощта контрабандните стоки. И тъй като беше добра съпруга, тя ги беше чакала да се върнат. Макар че трябваше да си прехапе езика, за да не издаде онова, което знаеше, че правят мъжете, Алета се въздържа да пита Бес. Искаше първо да се срещне с Хайме, да го накара ясно да осъзнае, че той и селяните играят опасна игра.

Нямаше никого в залата, когато Алета влезе там. Тя отиде направо в кухнята за закуската си и когато узна, че Хайме е излязъл с наемниците, разбра какво да направи. След като погълна скромната си закуска, тя пое по витата стълба надолу чак до първия етаж, където бяха складовете. Ако беше очаквала да види десетки бъчви с контрабанда, внесени тук снощи, се оказа тъжно разочарована. Намери чували с брашно, бъчви с ейл за собствена консумация, различни храни, но никаква следа от контрабандните стоки от кораба.

Алета беше поразена. Беше видяла мъжете да разтоварват бъчвите и да ги закарват вътре, преди да се върне в стаята си. Да не би да го беше сънувала? Сигурно не беше. И тогава ѝ хрумна една мисъл — че тук някъде има тайна стая. Не беше логично да се държи контрабандна стока на открито място, но намирането на тайната стая щеше да бъде почти невъзможно. Оглеждайки стените на кулата, тя не видя нищо, което дори и далечно да напомня на таен отвор. Тогава погледът ѝ се спусна към пода; тя заподозря, че има някакъв скрит капак. Когато забеляза една подозрителна част от пода, коленичи, за да

огледа отблизо дебелите дъски. Така я намери Хайме — приведена към пода, опипвайки го с ръце, докато седалището ѝ стърчеше във въздуха.

— Търсиш ли нещо?

— О. — Тя премига изненадана, отпускатки се на петите си.

— Какво правиш тук?

— Това е моята кула, забрави ли?

Тя стана, отупвайки полата си от мръсотията.

— Аз... проверявам запасите. — Брадичката ѝ се вирна предизвикателно. — Това е мое задължение, нали знаеш.

— Откога така се загрижи за задълженията си? — запита подигравателно Хайме. — Мога да назова някои задължения, които избягваш на всяка цена.

Алета се изчерви. Предполагаше, че той е онзи, който я избягва.

— Какви запаси очакваше да откриеш на пода, милейди? — настоя безмилостно той.

Стягайки се за неприятна размяна на думи, Алета разбра, че няма друг по-удобен момент да предизвика Хайме по повод контрабандата. Поемайки си дъх, за да се успокои, тя избъбри:

— Знам тайната ти, милорд.

Тъмните вежди на Хайме подскочиха.

— За какви тайни говориш, милейди?

— Няма нужда да се преструваш, Хайме. Видях те снощи. Проследих те до брега. Знам какво правехте с мъжете от селото. Господи, може всички ви да обесят!

Изражението му се вкамени и лицето му потъмня заплашително.

— Ти си ме проследила до брега ли, милейди?

— Да, тебе и големия ти черен жребец. Разбирам защо те наричат Господаря на мрака. Видях кораба, закотвен в залива, и лодките, пълни с контрабанда.

— Проследила си ме на брега? — повтори Хайме с опасно повишаващ се тон. Алета никога не беше виждала такова свирепо изражение на лицето му. Позата му беше толкова застрашителна, че тя се усети принудена да отстъпи една крачка. — Добре ще е да се страхуваш от мене, милейди — изсъска той, — защото нарочно си ме шпионирала. Уведоми ли вече властите?

— Нищо такова не съм направила! — протестира оскърбено Алета. — Но заслужаваш някой да те издаде. Онова, което ти и

селяните правите, е нередно. Законът на краля е суров към контрабандистите. Ти и твоите приятели лишавате краля от много необходим доход.

— За да ходи да воюва на чужда земя? — изфуча Хайме. — Хенри трябва да обръща повече внимание на поданиците си. Никой не дойде на помощ на семейството ми, когато баща ми беше лъжливо обвинен и аз бях лишен от титла и собственост. Не, милейди, избягах от страх за живота си. Ако не беше Гейлърд, сега нямаше да бъда жив.

— Защо някой ще иска да навреди на дете? — запита Алета.

— Задай на баща си този въпрос. Да, и на Ивън Грей. Но всичко това се случи много отдавна. Сега говорим за тебе, милейди. Няма защо да споменавам, че си се поставила в много опасно положение. Какво да те правя сега, милейди?

— Ка... какво искаш да кажеш?

— Сега си посветена в тайна информация. Която може да струва моя живот и този на почти всеки мъж в селото.

Алета ахна, осъзнавайки, че неволно се е изложила на опасност. Хайме се възпряваше над нея, по-голям от живота, с толкова свирепо и заплашително лице, че тя се уплаши за безопасността си. Съпругът можеше да направи всичко със съпругата си — да я набие, да я затвори завинаги, да я убие... Ръката ѝ литна към гърлото, сините ѝ очи се отвориха широко от ужас.

— Аз... само исках да те предупредя, милорд, нищо повече. Ти си мой съпруг, никога няма да те предам.

— Така ли, милейди? — запита Хайме, силно съмнявайки се.

— Няма, Хайме, наистина. Надявах се да те убедя веднага да спреш незаконните дейности.

— А ако не се съглася? Тогава какво?

— Н-нищо, милорд — заекна Алега, отстъпвайки още една крачка назад.

Хайме пристъпи безпощадно напред.

— Защо ли не ти вярвам, любов моя?

Хладното предупреждение в гласа му накара тръпки да пробягат по гръбнака ѝ.

— Няма да кажа на никого, че ти си Господарят на мрака или че заедно със селяните се занимавате с контрабанда. Някой знае ли истинската ти самоличност?

— Всички в селото знаят самоличността ми, но им вярвам безусловно. Това име е само за заблуда на хората на краля. Но след като ти знаеш тайната ми, милейди, вече не съм в безопасност. Твърде много хора рискуват да бъдат разобличени. Какво да те правя, любов моя?

Хайме и Алета бяха потънали в разговора си и не видяха фигурата, скрита в сенките по средата на стълбището. Роуина, намерила се сама в кулата, беше тръгнала да търси някого. Когато чу гласове да се носят нагоре по стълбището, идвайки откъм складовете, тя полюбопитства и тръгна да слиза по стълбите. В мига, когато позна гласовете на Хайме и Алета, спря и се заслуша. Така узна всичко, което те си казаха. Когато чу достатъчно, за да обвини в престъпление Хайме и почти всички постоянно живеещи в селото, тя се обърна и избяга нагоре по стълбището. Имаше много за какво да мисли, преди да реши как най-добре да използва уличаващата информация.

Алета усети напрегнатите черни очи на Хайме да се взират в нея и сърцето ѝ се заблъска яростно в гърдите. Тя знаеше — знаеше, — че той иска да я нарани физически, и се обърна, за да избяга, хуквайки по стълбите толкова бързо, колкото можеха да я носят краката, а дългата ѝ коса се развяваше зад нея.

— Спри!

Тя продължи да тича. По-бързо, още по-бързо, докато сърцето ѝ не се заблъска в ребрата и краката почти отказваха да се движат. Нагоре, нагоре, пред втория етаж, покрай смаяните слуги, до третия, където из залата сновяха хора, към четвъртия и в безопасността на нейната стая. Полуприпаднала, задъхана, тя стигна до вратата, хлипайки от облекчение. Отвори я, вмъкна се вътре и я затръшна зад себе си, обръщайки се, за да завърти железния ключ в ключалката. Изкреця ядосано, когато Хайме сложи ръка на дръжката на вратата, преди резето да падне и нахълта в стаята, изпращайки я с устрем на пода.

Тя премига уплашено, когато той влезе навътре и затръшна вратата с ритник.

— Мислеше да ми избягаш ли, милейди?

Наведе се и я дръпна да стане.

— Да не си посмял да ме докоснеш. Баща ми ще дойде с цяла армия, ако ми направиш нещо.

Хайме се намръщи.

— Нямам намерение да те наранявам. Само искам да те предупредя. Ако ти хрумне да ме предадеш, последиците ще бъдат жестоки.

— Ти... заплашваш ли ме?

— Да. Чуй ме добре, жено, защото ти обещавам, че наказанието няма да ти хареса.

Алета пребледня, съзнавайки, че той смята да я премахне, ако тя го предаде.

Хайме не искаше да я плаши, но нямаше избор. Знаеше, че тя би направила всичко, за да се върне при Ивън Грей, даже ако това означаваше да предаде съпруга си. Ако това доведеше до неговата екзекуция, толкова по-добре, защото в такъв случай тя щеше да бъде свободна да се омъжи за мъж по свой избор. Но той не можеше да позволи това да се случи. Твърде много хора бяха заложили живота си, не само той. Почти всеки мъж от селото беше вземал участие в контрабандните операции по едно или друго време и той не можеше да позволи те да бъдат арестувани и отделени от семействата си.

— Аз съм ти съпруга, милорд — напомни му Алета с толкова смелост, колкото можа да събере. — Дължиш ми уважение.

— Уважение! Уважението е двустранно. Никога не си скривала факта, че ме презираш. Наричаше ме селяк и син на изменник, толкова пъти, че нямам достатъчно пръсти на ръцете и краката, за да ги преброя.

Гневът на Алета експлодира. Може би беше неблагоприятна, но не можеше иначе. Как смееше той да я обвинява за проблемите си. Ако не се беше появил, за да прекъсне венчавката ѝ с Ивън Грей, тя нямаше да знае, че Мортимър изобщо съществува. Реши да го нападне от друга посока.

— Как човек може да уважава съпруг, който поставя курвата си над собствената си съпруга? Помолих се та отпратиш Роуина, но ти непрекъснато отказваш. Трябва ли да присъствам на раждането на копелето ти?

Зашеметено изражение се настани на лицето на Хайме.

— Нямам копелета.

— Ще имаш, когато Роуина роди детето си.

— Лъжеш!

— Не! Тя носи твоето копеле. Каза ми го лично.

— Господи, точно тя лъже — изсъска Хайме. — Тънка е като пръчка, а не съм я докосвал отпреди да се оженим.

Алета ахна смутено.

— Как е възможно? Сега ти лъжеш.

— Не лъжа, жено — изрече ожесточено Хайме, сграбчвайки тесните ѝ рамене в огромните си ръце.

Очите му, черни като грях, я плашеха. Трепвайки, тя осъзна, че той говори истината. Това я зашемети.

Алета трепна, усещайки силата, която кипеше у него.

— Аз... знам само това, което Роуина ми каза. Пусни ме, селяк такъв, причиняваш ми болка.

В този момент последното, което искаше, беше да я пусне. Не я беше докосвал, откакто се бяха любили в колибката, от страх, че ще събуди дремецата страст, която таеше към красивата малка вещица. Нарочно се беше държал на разстояние, отказвайки да отприщи страстния гигант, който дремеше у него, защото много добре знаеше какви са чувствата ѝ към него. Нарочно беше търпял адски мъки, вместо да легне с Роуина, която беше повече от склонна. Нямахше обяснение за чувствата му към Алета и вместо рискува душата си и всичко, към което се стремеше, той нарочно я беше отбягвал.

А и непоносимата борба със съвестта му. Господ знаеше, че той искаше Алета. Отчаяно желаше отново да я вкуси, но поддаването на желанията не влизаше в плановете му. Не и сега, не и когато оставаше толкова малко, за да получи всичко, което беше изгубил. Алета беше залог, опитваше се да си каже той, нищо повече. Не можеше да си позволи слабост по отношение на нея, иначе щеше да унищожи всичко, за което беше работил и което беше планирал през тези безкрайни години.

За съжаление, тялото му работеше независимо от ума и всичките му добри намерения се стопиха в мига, когато усети сладката топлина на мекото ѝ тяло под върховете на пръстите си. Вместо да я пусне, той изстена мъчително и я дръпна силно към себе си. Ръцете му се плъзнаха надолу, към крехките кости на гръбнака ѝ, стискайки закръглените хълмове на седалището, и я притиснаха към пулсиращата твърдост на слабините му.

Лек уплашен вик излетя от устните на Алета, когато Хайме я притисна към себе си; огънят в очите му нямаше как да бъде неправилно разбран. Тя усети как вълни от топлина и енергия извираха от стегнатите мускули на тялото му и разбра, че той я желае. Тогава Хайме я целуна. Твърдо. Настоятелно. Устата му се впи в нейната, карайки устните ѝ да се разтворят с безпощадния натиск на езика му. Само гордостта ѝ оставаше сега, за да я пази да не се предаде на волята му. И Алета скоро осъзна, че дори гордостта нямаше да бъде достатъчна, за да я спаси от страстното нападение на Хайме. За нейно най-огромно смущение тя почувства как огънят на целувката му се гмурва в душата ѝ и поглъща решимостта ѝ.

В пристъп на радост Хайме почувства как тялото ѝ омеква и се прилепва към неговото. Вдигайки глава, той ѝ се усмихна. Внезапно усетила се с освободена уста, Алета отчаяно започна да се бори срещу предателството на тялото си. Не можеше да понесе мисълта, че докосването му имаше властта да унищожи ума ѝ. Отстъпвайки, тя го изгледа свирепо и изсъска:

— Копеле! Защо ми причиняваш това?

— Не знам — отвърна той, озадачен не по-малко от нея. — Да не си вещица? Намирам се в невъзможното положение да не искам никоя друга жена освен тебе. Ако си честна, ще признаеш, че и ти ме искаш точно така. Тялото ти гори ли за моето внимание, милейди? Устата ти копнее ли за целувките ми? Нежната ти ножница не се ли овлажнява при мисълта за моето копие, което се заравя в нея до самия край?

Кресящото сексуално съдържание на думите му превърнаха бузите ѝ в ален пламък. За свое смущение тя усети трепване в основата на гръбнака и безпощадни пробождания между бедрата си. И когато ръцете му се вдигнаха, за да обгърнат меката пълнота на гърдите ѝ, тя беше сигурна, че той усеща набъбналите ѝ зърна под материята на роклята ѝ. Наистина беше така. Възглавничките на палците му ги намериха с лекота и той започна да ги масажира до болезнена чувствителност. Заглушеният ѝ стон го накара да се одързости още повече, той прокара устни по едното зърно и го близна през роклята. Триенето на грубата материя над набъбналото зърно накара още един стон да излети от устните ѝ, когато тя се притисна към него.

— О, жено — изпъшка Хайме, когато я вдигна и я отнесе на леглото. — Искам да се потопя в тебе така дълбоко, че да ти се стори,

че съм пронизал душата ти.

Ръцете му задърпаха закопчалките на роклята ѝ и той започна да я съблича учудващо методично. Ръцете ѝ се впиха в китките му в опит да го спре. Но слабите ѝ усилия останаха без резултат, когато Хайме ги бутна настрана и продължи безпощадно, без да спира, докато не я съблече изцяло.

— Красотата ти не престава да ме смайва — прошепна той с благоговение срещу пулсиращата топлина на гърлото ѝ.

— Аз... престани, моля те. Не мога да мисля, когато устата ти е върху мене.

— Не се предполага да мислиш, любов моя, само да чувстваш. Искам да усетиш всичко, което правя с тебе.

— Копеле такова — изпъшка тя, когато ръцете му я обгръщаха, а устата му се вдигаше към нейната и тялото ѝ се извиваше срещу твърдостта на неговото.

— Да — потвърди той с широка усмивка.

Освобождавайки се, той се надигна над нея само колкото да свали дрехите си, преди да легне отгоре ѝ. Наведе се и устата му започна да гали нейната. Точно когато Алета помисли, че беше изпитала върховната ласка, устните му слязоха надолу по шията ѝ, движейки се чувствено по рамото, ключицата, гърдите, където спря, за да засмуква и облизва, докато Алета не помисли, че ще изгуби ума си. Тя извика изненадано, когато той я обърна и устните му се плъзнаха горещо над гръбнака ѝ.

— Кожата ти е мека като кадифе — изстена той мъчително. Целувката му се отпечата върху седалището ѝ и Алета извика, когато ръцете му я докоснаха интимно, пробягвайки с мъчителна нежност между бедрата ѝ. — Толкова си розова и бяла, и златиста.

Той я обърна изведнъж, разтвори краката ѝ с коляно и се настани между тях. Когато Алета вдигна поглед към него, той се взираше в нея, а очите му бяха толкова тъмни и бездънни, че не можеше да прочете нищо в тях. Отпускайки се назад на пети, той позволи на ръцете си да я гаят, да я докосват навсякъде. Тогава пръстите му я намериха и бавна усмивка изви устните му.

— Готова си за мене, милейди. — Хващайки ръката ѝ, той я насочи между бедрата ѝ, за да я накара да почувства влагата, която се беше събрала там. После рязко дръпна ръката ѝ и я постави на

пулсиращата твърда дължина на члена си — Точно както и за съм готов за тебе.

Очите на Алета се разшириха, тя беше смаяна, че нещо толкова твърдо и набъбнало може да дава усещането за най-гладък сатен. Пръстите ѝ инстинктивно се свиха около него, ставайки все по-дръзки, когато започна да го гали.

Хайме едва не излетя от леглото.

— Господи, Алета, подлудяваш ме.

Изправи се на колене, заравяйки глава между бедрата ѝ обладавайки я с уста и език.

— Хайме, недей!

Той вдигна глава и се усмихна.

— О, да, любов моя, решително да. Искам да вкуся всеки сантиметър от възхитителната ти плът.

И се върна към чувственото си пиршество, хващайки бедрата ѝ, за да я задържи на място, докато я похищаваше с уста и език.

Мъчението беше непоносимо. Тялото на Алета ту пламтеше, ту изстиваше от ледени тръпки, докато Хайме я обсипваше с най-интимните ласки, възможни между мъж и жена. Тя искаше да се разбунтува против това нахлуване в тялото ѝ, но се страхуваше, че ако го направи, той ще спре... и тя ще умре. Никога не се беше чувствала толкова безпомощна или толкова изцяло погълната от друг човек. Езикът му я пронизваше безжалостно; устата му намери мъничката пъпка на интензивно удоволствие, скрита в златистото гнездо, и започна да я захваща и засмуква, докато измъчените ѝ викове не изпълниха ушите му със сладка музика. Кулминацията я връхлетя като поразяваща, стряскаща експлозия. Като взривяващи се звезди и мрак, разтърсен от пронизителна светлина.

Докато тя все още трепереше от силата на почти непоносимата наслада, Хайме навлизаше в нея, засилвайки чувството. Тя изкрещя и стисна раменете му, извивайки се срещу него. Той се заби още по-навътре в нея. Още по-дълбоко. Толкова дълбоко, че Алета извика отново от дивашкия му натиск. Този път тя изкачи такива замайващи висини, че почувства как душата се отделя от тялото ѝ. Като в мъгла чу как Хайме извиква, усети го да се вцепенява, почувства горещия плисък на семето му в утробата си. И нищо повече.

Минути по-късно — или може би часове? — Алета отвори очи, за да намери Хайме взрян в нея. Изражението му беше замислено, тъмните му очи бяха присвити, като че ли в съзерцание на някаква огромна тайна.

— Защо ми го причиняваш — запита Алета с треперещ глас, — когато знаещ, че си по-силен и по-опитен от мене? Как да се противопоставя, когато манипулираш тялото ми по своя воля?

— Не знам — отвърна тихо Хайме. В очите му се четеше смущение. — Трябва само да те докосна и сетивата ми изневеряват. Повярвай, и на мене това ми харесва не повече, отколкото на тебе.

Той се намръщи, опитвайки се да се справи с чувствата си, но яростното туптене на сърцето му беше твърде силно, за да чуе предупреждаващия глас на съвестта.

Алета знаеше, че стъпва на опасна почва, но докато Хайме беше в съзерцателно настроение, тя се опита отново да го убеди да се откаже от контрабандата.

— Хайме, милорд, умолявам те, послушай ме. Трябва да се откажеш от тази опасна игра, която играеш. Лорд Грей рано или късно ще открие, че ти си отговорен за хиляди лири пропуснат доход за краля.

— Ти ли ще му кажеш, любов моя?

Гласът му беше нисък и заплашителен, очите му блеснаха в мрачно обвинение.

— Аз? Не, няма — отрече тя разпалено. — Искам само да ми обещаеш, че веднага ще престанеш. Не ми харесва това, което правиш.

— Тогава го забрави, Алета. Забрави какво си видяла снощи. Предупредих те, че ако решиш да ме предадеш, последниците няма да ти харесат; говоря сериозно. Но за да се подсигурия, ще преместиш нещата си в моята спалня. Веднага. Искам да бъдеш наблизо нощем, да мога да те наблюдавам.

— Ами Роуина? — запита войнствено Алета.

— Тя не ме интересува. Ще говоря с нея за слуховете, които разпространява. Но няма значение какво казва или прави, защото си тръгва, когато мога да отдели хора да я отведат при брат й.

— Наистина ли? — запита Алета сепната. Нямахте търпение да дочака този момент.

— Да, наистина — потвърди той. — Една жена в къщата е достатъчна за всеки мъж. Сега — изрече той с дяволито блеснали очи, докато се навеждаше над нея, — стига приказки. Намирам, че имам необикновено голям апетит и искам да вкуся още веднъж сладката ти плът.

Хващайки я за кръста, той се обърна по гръб и я намести върху себе си. Сините ѝ очи се разшириха, когато той я постави да седне на слабините му и ерекцията на огромния му член се пъкна между бедрата ѝ.

— Ти си ненаситен — прошепна тихо Алета, започвайки да се загрява от допира му.

— Да, за тебе. Поеми ме в себе си, любов моя, искам да почувствам сладката ти топлина отново да ме обгърне.

Унесена от дълбокия, съблазняващ звук на гласа му, Алета не можеше да протестира дори ако беше поискала. Хващайки набъбналия му член, тя се надигна и го пое с решителен тласък. Изпъшка силно, когато той се плъзна дълбоко в нея, разтягайки я, докато не ѝ се стори, че ще се пръсне. Тогава мислите ѝ се разбягаха, когато Хайме хвана седалището ѝ и я притисна плътно към себе си, движейки се, влизайки и излизайки, докато не я докара до ръба на лудостта. Скоро обаче всичко свърши и тя усети топлината на голямото му, хлъзгаво от пот тяло, притиснато към нея, когато се отпусна върху него. Въпреки слънчевата светлина, която струеше от прозореца, тя затвори очи и заспа.

9

Хайме не заспа. Отмествайки Алета от себе си, той дръпна завивката над нея и се измъкна от леглото. Забави се, докато се обличаше, за да я погледне, смаян от мощната емоция, която бушуваше в него. Тя го изгаряше целия, обръщаше го наопаки и крадеше сетивата му. Не беше искал съпруга, но без Алета животът му внезапно щеше да загуби нещо много ценно. Макар да беше своеволна, свадлива и непослушна, любенето с нея му даваше неизмеримо удоволствие.

Изглеждаше толкова невинна, помисли Хайме, докато я гледаше, със сребрилата си коса, обграждаща прелестните ѝ черти като копrienен ореол. Макар и дребно, тялото ѝ беше чудесно оформено, гърдите бяха точно толкова големи, че да запълват дланите му.

Само да не ме ненавиждаше, помисли той огорчено. Въздъхвайки със съжаление, излезе тихо от стаята. В коридора се натъкна на Бес и ѝ каза да премести нещата на Алета в неговата стая, защото отсега нататък тя ще спи в неговото легло. Роуина влезе в залата точно когато той даваше указания на Бес относно това си желание и лицето ѝ придоби жлъчно зеленикав оттенък. Тя изчака Бес да излезе от залата, преди да се нахвърли върху Хайме.

— Значи спиш с тая студена кучка — изсъска тя. — Обеща, че бракът ти няма да се отрази на отношенията ни. Каза, че се жениш за лейди Алета само за да попречиш на Ивън Грей. Макар да не можах да разбера нуждата ти от съпруга, защото имаше мене, ти се доверих. Но ти нарочно ме избягваше през последните месеци. Да не би лейди Алета да те е омагьосала, Хайме? Да не те е лишила от мъжественост с магиите си?

— Не говори за магии — предупреди я заплашително той. — Опасно е да изричаш богохулни думи, когато някой може да те чуе. Ако си спомняш, не съм ти обещаващ нищо. Казах, че можеш да останеш или да си идеш, каквото пожелаеш. Ти избра да останеш.

— Разбрах, че няма да ме замениш в леглото си. Отнасяш се с мене много зле, след като доведе това бледо подобие на дама в кулата.

Изражението на Хайме се вкамени, което трябваше да послужи като предупреждение за Роуина.

— Не си отваряй мръсната уста срещу съпругата ми. Не си годна да й избършеш подметките. Нарочно си я излъгала и настоявам да престанеш.

Очите на Роуина се окръглиха.

— Да съм я излъгала ли? Не, Хайме, не съм.

Очите му се присвиха опасно.

— Каж ми истината, Роуина, носиш ли дете от мене? Може да се провери доста лесно. Трябва само да пратя за селската акушерка, за да докажа или да опровергая твърденията ти. Зле ти се пише, ако открия, че нарочно си измамила съпругата ми. Каж ми истината сега и ще се погрижа да те изпратя по живо, по здраво при брат ти, с достатъчно пари, за да те възнаградя за услугите ти.

— Отпращаш ли ме?

— Да. Беше грешка да те държа тук, след като се ожених. Алета е моята съпруга; това е нейният дом.

— Ще отпратиш ли жена, която носи детето ти?

— Не, не бих го направил. Носиш ли дете от мене? Помисли внимателно, преди да отговориш.

Разстроена, Роуина ухапа долната си устна. Искаше да се нахвърли върху Хайме, да му се развика, задето я оставя да чезне, докато той взема друга жена в леглото си, да издере лицето му, за да го направи по-малко желан в очите на съпругата му. Искаше да излъже, да му каже, че носи дете от него. Но не го направи. Беше виждала резултата от гнева му достатъчно често и се страхуваше, че ще го насочи към себе си. Въпреки че още го искаше и винаги щеше да го иска, знаеше, че ще я накаже сурово, ако излъже за бебето, а не го роди.

— Не, не нося дете от тебе.

— Знаех си, че няма как да е възможно, но исках да си го признаеш. Не искам копелета и винаги съм се старал да избягна това. Ако беше продължила с лъжата, щях да те отпратя без нищо, само с дрехите на гърба ти.

Роуина преглътна, осъзнавайки колко близо е била до извънредно сериозна грешка.

— Не ме отпращай, милорд — замоли се тя. — Нека остана близо до тебе. Може би един ден ще имаш нужда от мене.

— Не, Роуина, няма да имам нужда от тебе... нито сега, нито когато и да било. Но за съжаление сега нямам хора, които да те придружат на дългото ти пътуване, затова ще останеш тук, докато мога да ти отделя охрана. Когато си тръгнеш, ще разбереш, че съм бил много щедър с тебе. Междувременно, не се натрапвай на съпругата ми.

Темпераментът на Роуина избухна.

— Мислиш, че се интересувам от богатства? Не, Хайме, искам тебе! — Виолетовите ѝ очи се присвиха опасно. — Помисли си два пъти, преди да ме отпратиш, милорд.

Тънко завоалираното ѝ предупреждение мина покрай ушите на Хайме, защото той нямаше представа, че тя знае неща, които биха могли да се окажат катастрофални за него.

— Когато дойде време, ще си тръгнеш.

Обръщайки се рязко, той излезе от залата, като остави Роуина да кипи сърдито. В този момент тя толкова го мразеше, както никога досега не беше мразила друго човешко същество. Още повече от Алета. Тя се усмихна хитро, когато една мисъл се загнезди в мозъка ѝ. Излизайки от залата, още се усмихваше. Никой не я спря, когато малко по-късно през деня оседла един кон и напусна кулата.

Алета беше отчаяна. Никак не ѝ се искаше да лежи до Хайме нощ след нощ, да чувства топлината на тялото му, което се притиска към нейното, да знае, че само ако се пресегне, той ще реагира незабавно. Всяка нощ, когато той си лягаше, тя се преструваше на заспала. Но когато се събличаше под мъждивата светлина от огнището, тя го наблюдаваше с присвити очи, спомняйки си колко топла и изпълнена с живот се чувстваше плътта ѝ под ръцете му, докато той навлизаше в нея. Той беше огромен, бедрата му изглеждаха като два дъба, а масивните му гърди бяха твърди като скала от издутите мускули.

Тази нощ не беше по-различна от другите. Той беше дошъл да си легне късно, както обикновено, събличайки се на светлината на догарящия огън. Преструвайки се на заспала, тя го наблюдаваше и очите ѝ се спряха за един вземащ дъха момент върху слабините му, където мъжествеността му, огромна и тежка дори в покой, стърчеше от

тъмната горичка между бедрата му. Дъхът се заблъска в гърдите ѝ. Той беше великолепен!

Разбирайки накъде я водят мислите ѝ, тя вдигна очи към лицето му. Силно и дръзко, благородната гордост в чертите му не можеше да бъде отречена. Погледът ѝ се спря на пълните му устни и тя си припомни с прилив на наслада как той ги използваше, за да я дразни и възбужда, как влажната топлина на устата му караше тялото ѝ да трепти от удоволствие. И ръцете му. Господи, тези огромни ръце и прекрасните неща, които правеха с нея, караха сърцето ѝ да тупти и тялото ѝ да трепери.

— Харесва ли ти това, което виждаш, милейди?

— О. — Очите на Алета се разшириха. Тя нямаше представа, че Хайме знае, че тя го гледа. Цялото ѝ тяло порозовя и тя се радваше, че той не може да види това. — Не те гледах.

— Така ли?

— Откога виждаш на тъмно?

— Нямам нужда от дневна светлина, за да разбере кога очите ти ме гледат, любов моя. Оставят огнена следа, където минат.

— Самодоволен изрод — измърмори Алета, нарочно обръщайки гръб.

Нисък смях се разнесе в гърдите на Хайме, когато се вмъкна в леглото до нея.

— Искаш ли ме, Алета? Ако е така, готов съм. Не е грях да изпитваш желание. Случва се дори когато единият признава, че ненавижда другия.

— Не изпитвам желание за тебе, милорд — отрече троснато тя. — Чувствам се оскърбена от начина, по който се отнасяш към мене. Искам собствена стая. Не мога да споделям леглото ти.

— А аз не мога да ти вярвам, любов моя. Заспивай — посъветва я той, въздъхвайки уморено. — Няма да те отегчавам, като ти налагам желанията си. Няма да се любя с тебе, освен ако ти не го пожелаеш.

— Този ден никога няма да настъпи — каза самодоволно Алета.

— А аз ти предсказвам, че ще дойде по-скоро, отколкото си мислиш.

Скритото обещание в гласа му я смути. Той беше толкова сигурен в себе си, така абсолютно уверен, че тя ще го моли да се люби с нея. Вече ѝ беше отнел гордостта; душата ѝ ли искаше да заграби?

Дните минаваха с необяснима бързина и Алета беше благодарна, че Хайме е говорил с Роуина, защото знойната брюнетка като че ли я отбягваше. Хайме беше й казал, че ще отпрати Роуина в скоро време, и тя нямаше търпение този ден да настъпи. В това време знаеше с абсолютна сигурност, че той не споделя леглото на Роуина, защото всяка нощ усещаше топлината му до себе си. Знаеше и че Роуина не е бременна, защото Хайме й беше казал, че Роуина нарочно е излъгала за детето, за да я подразни.

Верен на думата си, Хайме не се беше опитвал да се люби с нея. Нито пък тя го беше молила, независимо колко отчаяно копнееше за топлината на ласките му и за горещата му уста по тялото си.

Бяха минали две седмици без никакъв инцидент от деня, когато тя беше говорила с Хайме за контрабандата. Тогава тя започна да забелязва, че той е доста замислен. Отсъстваше от кулата за все по-дълго време и идваше да си легне много късно нощем. Съвещаваше се с Гейлърд по цели часове. Поведението му й се струваше странно, докато не си спомни думите му, че следващият товар бренди трябва да пристигне две седмици след предишния. Преброи дните и разбра, че корабът, пренасящ контрабандното бренди, трябва да пристигне всеки момент. Мисълта я изплаши. Ами ако нещо се обърка? Ако нещо се случи с Хайме?

В последните няколко дни Алета получи позволение да излиза на езда заедно с някой от наемниците. Днес, докато обмисляше последиците от незаконната дейност на Хайме, тя реши да се възползва от хубавия ден и да излезе да поязди. Мислеше по-добре, когато усещаше вятъра в гърба си и слънцето в лицето. Тъй като Хайме винаги оставяше двама наемници в кулата, когато излезеше, Алета побърза към двора, надявайки се някой от тях да може да я придружи. Имаше късмет. Единият от рицарите, сър Найджъл, веднага си предложи услугите. Той и останалите единадесет наемници, които бяха придружили Хайме в Уелс, на драго сърце бяха останали с него. Всички харесваха и уважаваха Хайме Мортимър и тъй като той можеше да им плаща, с удоволствие се бяха съгласили да останат.

Ранното лято в уелските планини беше прекрасно и Алета със своята охрана яздиха мили наред, докато сър Найджъл не предложи да се връщат, преди да се е стъмнило. Алета се съгласи колебливо. Но

когато сър Найджъл обърна коня си, злополучното животно стъпи в дупка, загуби равновесие и се изправи на задните си крака, хвърляйки ездача си на земята. Копитото му го удари по главата и сър Найджъл се просна като безжизнена купчина. Алета скочи от седлото и се опита да свести припадналия рицар, но без никакъв успех. Тъй като той беше твърде тежък, за да го вдигне, а и не показваше признаци да си възвърне скоро съзнанието, тя разбра, че трябва да потърси помощ за ранения си спътник.

Качи се отново на седлото и тъкмо щеше да се втурне към кулата, когато забеляза група мъже, които се приближаваха бързо от изток. Спря нерешително. Не можеше да избяга, не и ако ездачите вероятно можеха да помогнат на сър Найджъл. Зачака търпеливо мъжете да се приближат. Едва не тръгна да бяга, когато видя, че това е лорд Грей, придружен от десетина въоръжени мъже.

— Алета — поздрави я той и погледна от нея към неподвижната фигура на сър Найджъл. — Какво се е случило?

— Придружителят ми падна и конят го ритна в главата. Има нужда от помощ. Не мога да го върна в кулата сама.

— Моите хора ще го настанят на коня и вие ще го отведете обратно в кулата. Ако, разбира се — прибави той бързо, — искате да се върнете там. Тревожа се за вас.

Вгледа се в лицето ѝ, търсейки признаци на малтретиране, и почти съжали, че не вижда нищо такова.

— Трябва да се върна — каза тя. — Хайме ще ме чака. Изненадана съм да ви видя все още в Уелс, лорд Грей. Как е кралят?

— Вбесен — разкри лорд Грей. — Контрабандата продължава и нямаме представа кой стои зад това. Имаме само име. Господарят на мрака. Знаете ли нещо за това, милейди? — запита той хитро.

— Това е просто мит — изрече Алета с треперещ глас. Не беше възможно лорд Грей да знае нещо, нали? — Няма такъв човек. Знам го със сигурност.

— Така ли, милейди? Мисля, че знаете доста повече, отколкото сте склонна да разгласите. Може би този Господар на мрака няма да има толкова късмет следващия път.

Предупредителният тон в гласа на лорд Грей и злонамереното проблясване в очите му изплашиха Алета. Какво беше узнал? Тя се

обърна рязко и видя как двама от хората на лорд Грей натоварват сър Найджъл на коня.

— Внимавайте — извика тя, когато той започна да се смъква.

Раздвижването сигурно беше свестило донякъде сър Найджъл, защото той изстена и отвори очи. Като видя Алета обкръжена от непознати мъже, изпъшка и се опита да изтегли оръжието си, но не успя.

— Всичко е наред, сър Найджъл, не съм в опасност — увери го тя. — Как сте? Можете ли да яздите?

Все още замаян, сър Найджъл се намести на седлото.

— Да, милейди, мога да яздя. Да тръгваме.

Беше познал лорд Грей, понеже го беше виждал в двора, и се разтревожи за безопасността на Алета. Стана подозрителен, когато чу Грей да казва:

— Не ми харесва това, че се връщате при Мортимър, лейди Алета. Знаете, че ще ви защитя.

— Трябва да се върна, лорд Грей. Кажете на баща ми, че... че се надявам скоро да го видя отново.

Сър Найджъл се напрегна. Неговият работодател беше го предупредил за Грей и беше наредил да го изгони, ако го види в границите на Крисит. Но сър Найджъл беше сериозно ранен и сам. Не можеше да направи нищо друго, освен да отведе лейди Алета на безопасно място колкото може по бързо.

— Тогава довиждане, милейди. Но ме чуйте добре, няма да мине много време и отново ще се срещнем. Баща ви праща съобщение, че разрешението е близо. И много благодаря, милейди, сведенията ви ще бъдат много интересни за краля.

Озадачена, Алета го изгледа за миг, не можейки да разбере какво й казва. После пришпори коня си и той препусна, последван от сър Найджъл, който се олюляваше на седлото си.

Алета се беше надявала Хайме да не узнае за срещата ѝ с лорд Грей, но надеждите ѝ бяха попарени, когато той започна да я разпитва на вечеря.

— Хареса ли ти ездата днес, милейди?

Алета го изгледа гневно, съзнавайки накъде бие.

— Как е сър Найджъл?

— Добре, с изключение на болките в главата. Нямах ли какво да ми кажеш за срещата с лорд Грей?

— Нямам какво да казвам — настоя тя.

— Заради тебе, и заради мене се надявам да ми кажеш истината, милейди. Сър Найджъл изглеждаше доста объркан от това, което е чул. Сигурна ли си, че нямаш какво да ми кажеш?

— Нямам — повтори искрено Алета.

Тази нощ Хайме не дойде да си легне и Алета се събуди изведнъж няколко часа, след като беше заспала, сигурна, че нещо не е наред. Знаеше, че е време да пристигне корабът с контрабандното бренди, и се запита дали Хайме вече не е долу на брега с мъжете от селото. Тъй като прозорецът на неговата стая гледаше към брега, не ѝ беше трудно да провери подозренията си. Ставайки от леглото, тя бутна настрана гоблена и погледна надолу. Разбира се, десетки светлилки проблясваха на тясната ивица земя. Нощта беше безлунна, непрогледно тъмна, прекрасна за действия, в каквито участваше Хайме. Но нещо не беше наред.

Тя го усещаше в костите си.

Опасността се носеше във въздуха и острата интуиция на Алета ѝ пращаше послания, които тя не можеше да пренебрегне. Обръщайки се рязко, тя хукна към вратата, някакъв безименен ужас ѝ подсказваше, че трябва да предупреди Хайме за някаква невидима, неизвестна опасност. Това, че изобщо се беше загрижила за него, я накара да се позамисли, но тя бързо прогони съмненията си, когато си спомни за всички мъже от селото, чийто живот можеше да е застрашен.

И Хайме. Макар че се опитваше да отрече, не искаше Хайме да бъде наранен или арестуван. Той беше твърде жизнен, за да загине на толкова млада възраст.

Когато стигна до вратата, от устата ѝ излетя ругатня. Беше заключено отвън!

— Проклет да си, Хайме Мортимър! — Гласът ѝ трепереше от ярост, когато хукна обратно към прозореца, размахвайки юмрук към мъжа, който беше проклятието на живота ѝ. — Неуместното ти недоверие може да ти струва живота, да не говоря за живота на половината мъже от селото!

Нямаше представа кога Хайме е заключил вратата, но предположи, че е било, когато беше задрямала малко след като си беше легнала.

Взряна навън, тя загледа с трепет как от морето се издига тънка мъгла, почти скриваща дребните фигури, които се суетяха по брега. Макар че не можеше да види кораба в мъглата, инстинктивно усещаше, че е закотвен някъде в залива. Тогава погледна наляво, към криволичещата пътека, която водеше надолу към брега, и кръвта замръзна във вените ѝ. Видя конници, прекалено много, за да може да ги преброи в слабата светлина, които слизаха полека по стръмния склон. Най-лошият ѝ кошмар се беше осъществил!

Отвори уста и изкрещя предупредително, съзнавайки, няма как да я чуят. Пленена в стаята, не можеше да направи друго освен да гледа безпомощно как Ивън Грей и неговите хора нападат Хайме и контрабандистите му. Тогава ги изгуби от поглед, защото пътеката свиваше рязко. Видя ги отново, когато се изсипаха на брега в изненадваща атака. Мъглата не ѝ позволяваше да види битката, но до нея долитаха викове и звън на оръжия.

Тя гледаше вцепенена от прозореца. Напрежението ѝ растеше, докато виковете продължаваха да ехтят може би часове наред. Едва когато първата розовина на зората оцвети източното небе и мъглата се вдигна, Алета видя за първи път съвсем ясно брега и морето. Кораба го нямаше, но се виждаха хората на Грей, които ровеха около бъчвите. Стори ѝ се, че вижда един-два трупа, проснати на пясъка, но останалите контрабандисти като че ли се бяха стопили безследно. Не се виждаше нито Хайме, нито големият му черен жребец. Извъръщайки се от прозореца, тя навлече дрехите си и зачака Хайме да се върне... ако изобщо се върнеше.

Беше около средата на сутринта, когато чу някой да спира пред вратата и. Втурвайки се към нея, тя извика:

— Хайме, ти ли си!

— Не, милейди, Бес.

— Имаш ли ключ, Бес? — запита тревожно Алета. — Моля те, отключи вратата.

— Ключът е в ключалката, милейди.

— Божичко, Бес, отвори вратата! Хайме в кулата ли е?

Вратата се отвори и Бес влезе в стаята. Очите ѝ бяха зачервени и замъглени, сякаш беше плакала.

— Какво има, Бес? Какво е станало?

Изтривайки очи, Бес не отговори на въпроса, а започна да подрежда стаята.

— Можеш да ми кажеш, Бес... знам всичко за Господаря на мрака и какво прави заедно с мъжете от селото долу на брега посред нощ.

— Знаете ли, милейди? — запита смаяна Бес.

Алета кимна сериозно.

— Нещо е станало снощи, нали?

— Някой е предупредил бирниците — подсмръкна Бес. — Ако не беше тайният проход през една пещера, дето води до върха на скалата, всички мъже щяха да бъдат убити или арестувани. Но Господарят на мрака е умен и се е погрижил да има още един път нагоре, преди да избере точно този бряг за тази работа. Ако някой не беше видял бирниците да слизат по скалите, щеше да стане много лошо. Мъжът ми е тежко ранен, милейди, но благодаря на бога, че синът ми се върна жив и здрав.

— Четирима мъже са убити и много други са ранени — каза Хайме, влизайки в стаята. Кимна рязко на камериерката. — Остави ни, Бес. Прибери се у вас да се погрижиш за мъжа си.

Лицето му беше като изрязано от камък, в гласа се долавяше обвинение, когато обърна безпощадния си поглед към Алета.

Бес се обърна и излезе бързо от стаята, усещайки бурята, която се надигаше в масивната фигура на Хайме Мортимър. Не искаше да бъде наблизо, когато се разрази.

Хайме отиде към вратата и внимателно я затвори зад Бес, а после се обърна към Алета с намръщено лице.

— Защо го направи, милейди? Толкова ли ме мразиш, че би изложила на опасност живота на десетки мъже, които се опитват да издържат семействата си в тази опустошена земя?

Сините очи на Алета се разшириха, обхвана я безмерен гняв.

— Обвиняваш ме, че съм те предала ли? — запита тя със стегнато гърло.

— Фактите говорят сами, милейди. Била си насаме с Ивън Грей. Сър Найджъл ми каза, че известно време е бил в безсъзнание и когато

се свестил, ти си разговаряла оживено с Грей. Знаеше кога ще пристигне следващият кораб и имаше достатъчно време, за да му го кажеш. Трябваше да го очаквам — изрече той огорчено. — Каза ли му моето име? Ще дойдат ли хората на краля да ме арестуват?

— Ти си голям глупак, Хайме Мортимър — изфуча сърдито Алета.

— Отречи, ако можеш — предизвика я той.

Гласът му звучеше почти обнадеждено, но когато Алета не каза нищо, гледайки го яростно, той позна такова отчаяние, каквото малцина мъже са изпитвали. Със самото си мълчание тя му даваше отговора, който той търсеше. Разбира се, тя беше виновна, разсъди той, иначе щеше да протестира енергично.

Брадичката на Алета се издигна бунтовно. Никога нямаше да му даде удовлетворението да я види да се унижава. Разбира се, тя беше невинна, но щеше ли да има полза да протестира? Той нямаше да ѝ повярва, каквото и да му кажеше; вече я беше обявил за виновна и я беше осъдил.

— Нямаш ли какво да кажеш, милейди? — запита Хайме.

Отчаяно искаше да я чуе да защитава невинността си, макар сърцето му да казваше, че е виновна.

— Не отричам и не признавам нищо, милорд. Мисли каквото си искаш, защото вече си ме осъдил. Винаги съм подозирала, че у тебе няма и капка състрадание, и току-що го доказа. Ти си едно арогантно копеле, Хайме Мортимър. Трябваше да се вслушаш в предупреждението ми и да се откажеш от контрабандата.

И тя нарочно му обърна гръб.

Ужасен гняв обхвана Хайме. Като я извъртя, за да я накара да застане с лице към него, той хвана тесните ѝ рамене и я разтърси здравата.

— Много ме изкушаваш, милейди. Заради тебе четирима мъже умряха и много други са ранени. Ако не беше мъглата, щяха всички ни да арестуват. Но за щастие можахме да се измъкнем по друга пътека. Заради тебе загубихме цял товар много добро бренди.

Разтърсваше я така силно, че зъбите ѝ тракаха и очите ѝ заплашваха да изскочат от орбитите.

— Х-хайде, убий м-ме! — изрече тя предизвикателно, мъчейки се да не припадне.

— Още ли ме предизвикваш? — изрева Хайме, докато гневът му се усилваше още повече.

Все пак престана да я разтърсва и я задържа изправена с огромните си ръце.

Задъхана, Алета го изгледа дръзко.

— Винаги ще ти се противопоставям, милорд, докато ме обвиняваш несправедливо.

— Защо го правиш? — избухна Хайме.

— Ти ми кажи — отвърна тя, толкова близо до припадък, колкото не беше се чувствала никога досега.

— Искаш Ивън Грей. Не е тайна, че искаше да се омъжиш за тоя долен мошеник. Много щеше да ти хареса да ме видиш убит.

Алета пребледня.

— Не.

— Предупредих те, че ако ме предадеш, наказанието няма да ти хареса.

Задържа я като пленен гълъб, чиито крехки кости би могъл с лекота да прекърши с огромните си ръце.

— Направи най-лошото, на което си способен, милорд, няма да те моля за милост. Но знай, че никога няма да разбереш със сигурност дали съм невинна, или съм те предала.

Темпераментът на Хайме не издържа.

— Само вещица може така да ме изкушава. Може би Роуина е права, може би наистина си вещица и трябва да гориш на клада. Но не се бой, милейди, ще ти избия дяволите от главата.

Хайме реагира толкова бързо, че Алета беше зашеметена, когато той я хвана за ръката и раздра роклята ѝ от горе до долу. После я вдигна и я метна на леглото, с лицето надолу. Когато тя се осмели да погледне над рамото си, видя безпощадния му поглед втренчен в оголената плът на гърба, седалището и краката ѝ. Мрачно навъсен, той изтегли камшика от колана си и плесна с него по бедрото си.

Когато го вдигна във въздуха, Алета затвори очи и се приготви за първия жилец удар. Чу камшика да изсвистява във въздуха и видя как ръката му се спуска надолу. Плясъкът на камшика прозвуча като гръмотевица в ушите ѝ и тя трепна изненадана, когато бруталният удар не я засегна. Той се стовари върху леглото до нея, сцепвайки покривката, както щеше да направи и с нежната ѝ плът.

Следващият звук, който тя чу, беше задавеният стон на Хайме и тупването на камшика на пода. Опита се да се надигне, но силата на тялото му, когато той се стовари върху нея, я прикова към леглото.

— Господ да ми е на помощ — изпъшка той, — но не мога да ти причиня болка, каквото и да си направила. По-добре да те държа затворена цял живот в стаята си, отколкото да съсия красивата ти плът. — Надигайки се леко, той я обърна и се вгледа в очите ѝ. — Какво си ти, милейди, че не мога да се заставя да ти причиня болка?

— Съпругата ти, милорд — отговори тихо Алета.

Очите му блеснаха като полиран оникс, когато се впиха в нейните.

— Да.

Горещата ласка на дъха му подпали плътта ѝ там, където докосваше лицето ѝ. Устата му се надвеси над нейната, изкусително близо.

Той знаеше, че трябва да накаже Алета, но умът му отхвърляше мисълта да ѝ причини болка. Желаше я. Искаше я нощем, когато спеше до нея, но беше твърде дисциплиниран, за да попадне под властта на жаждата си; искаше я през деня, когато тя се движеше като малка грациозна нимфа из кулата; искаше я всичките тези пъти, когато си спомнеше колко прекрасно сладък и свеж беше ароматът ѝ, как навлизането в нея му даваше такова невероятно удоволствие. Само като помислеше за нея, пламваше отвътре. След като вече я беше вкусил, я искаше отново и отново, както финото бренди, за което копнееха мъжете.

Алета затаи дъх, ясно усещайки, че той ще я целуне; искаше го, въпреки неговия и нейния гняв, въпреки всичко, което стоеше помежду им. Но когато устата му докосна нейната, тя опря ръце в твърдите му като скала гърди, решена да избегне целувката. Но ръцете му се бяха вплели в косата ѝ и я задържаха на място за горещия набег на устата му.

Тя изпъшка, усещайки как мускулестите му бедра разделят стройните ѝ крака, чувствайки как голямата пулсираща дължина на секса му се опира в корема ѝ през матерната на панталоните му. И докато устата му опустошаваше нейната, тя усети върховната власт на целувката му. Свирепо отричащо ръмжене се надигна в гърлото ѝ,

когато усети настоящия натиск на езика му да разделя устните ѝ и да похищава устата ѝ.

— Не, милорд, не така — замоли се тя. Искаше нежността му, не неговия гняв.

— Да, милейди, ти си моя. Предай се, защото ще те имам въпреки съпротивата ти.

— Не мога! — извика тя, гърчейки се под него.

Гласът му беше предрезгавял от желание.

— Можеш.

С леко дръпване той смъкна останките от разкъсаната ѝ рокля, за да я оголи за докосването си. Тогава ръцете му изведнъж бяха навсякъде по тялото ѝ, галейки пълните ѝ гърди, пръстите му играеха със зърната ѝ, карайки ги да се втвърдят. Устните му се отделиха от устата ѝ, езикът му започна да прокарва влажна следа от жив огън по браздата между гърдите ѝ, където тъмнокосата му глава се отпусна за момент, докато той целуваше и облизваше едното втвърдено зърно, а после другото. Когато ръката му се плъзна между телата им и пръстите му опитаха влажния проход между бедрата ѝ, Алета извика, потвърждавайки поражението си.

Този мъж... нейният съпруг... този предизвикателен, вбесяващ, арогантен мъж имаше властта да я превръща в пепел. Защо, запитва се тя разсеяно. Тя искаше Ивън Грей, нали? Защо трябваше Хайме да бъде онзи, който караше тялото ѝ да трепти и кръвта да пее във вените ѝ? Тя се беше опитала да го мрази. Господ знае, че беше имала достатъчно основания да го презира — него и властното му отношение към нея. Той не я обичаше; не любовта беше причината да поиска отредената му годеница.

Тогава мислите ѝ се пръснаха, когато устата и езикът на Хайме замениха пръстите му, карайки я да се извиси до върха на екстаза. Когато се спусна обратно на земята, той се беше съблякъл и беше коленичил между разтворените ѝ бедра, изчаквайки я да си възвърне сетивата, за да може отново да започне нежното си изтезание.

Той започна да я гали и Алета се запитва кога беше изгубила волята да се съпротивлява. Кога любенето беше станало необходимо, за да се чувстват и двамата добре?

Кога любовта беше заменила омразата в сърцето ѝ?

10

Зашеметени от целувките на Хайме, мислите на Алета се пръснаха. Лек стон се изтръгна от устните ѝ, когато бедрата ѝ се разтвориха. Тя трепна в отговор, когато усети дръзкото нахлуване на пръстите му в нея, и топлината започна отново да се набира. Той започна да я гали. Интимно. После изведнъж се отдръпна. Тя изстена протестиращо.

— Искаш ли да продължа, милейди?

Съблазнителният му шепот я хвърли в отчаяние. Защо трябваше да я измъчва?

Съпротивлявай се, каза си тя.

— Не, милорд, никога!

Пръстите му се върнаха, разтваряйки нежните листчета на женствеността ѝ, за да погелят цветето вътре.

— Каж ми, милейди. Няма да те оставя, докато не ми кажеш какво искаш.

Не можейки да говори, Алета поклати отрицателно глава. Когато той наведе тъмнокосата си глава и подразни набъбналото зърно със зъби, тя се олюля на ръба на лудостта. Но Хайме беше безпощаден, знаеше точно кога да престане с нежното изтезание и кога да започне отново. Тя чувстваше члена му, огромен и твърд върху бедрото си, и вътрешностите ѝ се преобръщаха от непоносимата жажда, която ужасно се срамуваше да изкаже с думи.

— Хайме, моля те.

— Да, милейди, веднага щом кажеш думите.

— Проклет да си! Искам те!

— Къде? — запита той.

— В мене! — изпъшка тя. — Искам те в мене!

Изведнъж усещанията станаха невероятно интензивни, когато Алета усети напрегнатия тъмен поглед на Хайме. Почувства твърдите мускули на гърдите и краката му, когато той се отпусна върху нея. Почувства огъня на замъглените му от страст очи да прогаря пътека по

кожата ѝ. Усещаше тежестта на тялото му да я притиска към мекотата на леглото. Чувстваше как бедрата ѝ се разтварят, за да приемат огромното му тяло, и се запита дали няма да се пръсне, когато той сграбчи краката ѝ и ги постави на раменете си. Очите ѝ се затвориха, а после се отвори рязко, когато огромната му пулсираща дължина навлезе в нея... дълбоко, толкова дълбоко, че тя се уплаши, че няма да може да го поеме целия.

Но можа.

Хълбоците му не преставаха да се движат, докато навлизаше и се отдръпваше, потръпвайки при всяко дълбоко проникване. Никога не беше изпитвал такова дълбоко блаженство. Стегнатата ножница на Алета го държеше здраво в люлката на слабините ѝ и той изкрещя:

— Господи, любов моя, ти си толкова невероятно гореща и стегната. Може да умра в този миг и никога да не постигна рая така, както съм в тебе сега!

Тласъците му се усилваха. Все повече и повече. Докато не усети как тя извиква и се разтърсва под него. Тогава бурята в него се разрази, отрицвайки пиршество на див екстаз. Разтърси го неимоверно силна тръпка.

Алета усети горещия плисък на страстта му облива утробата ѝ и нищо повече. Трябва да беше заспала, защото когато отвори очи, той беше напълно облечен и се взираше в нея със странно изражение.

Гняв ли беше, запита се тя разсеяно. Ако беше така, нямаше основания, защото тя не беше направила нищо. Беше се опитала да го предупреди, но заключената врата ѝ беше попречила да стигне до мъжете на брега. Той наистина ли вярваше, че тя го е издала на лорд Грей? Мразеше ли я заради това? Струваше ѝ се, че е така, което правеше извънредно трудно оставането ѝ в кулата. Ако се беше любил с нея заради нежни чувства, може би щеше да му прости, но тя знаеше, че я е взел от страст, не от любов. Не, не от любов. На каквато и цел да служеше тя в живота му, това нямаше нищо общо с нежните чувства, които бяха развълнували сърцето ѝ въпреки очакванията ѝ. Тя беше просто част от план за отмъщение заради смъртта на баща му, това поне беше научила. Не можеше да живее с това.

Очите на Хайме се присвиха, докато гледаше красивите черти на Алета. Как можа да позволи една жена да стане толкова важна за него, запита се той. Кога Алета беше намерила нежното място в сърцето му,

което така усърдно беше пазил? Как беше можал да се влюби в жена, която го ненавиждаше? Лесно, отговори си, докато очите му се пълнеха с красотата и сладостта ѝ. Алета не приличаше на никоя друга жена. Тя беше неговата съпруга, неговата любов, но той още не се осмеляваше да разкрие чувствата си, защото ако го направеше, това щеше да ѝ даде повече власт, отколкото и на най-яръстия му неприятел. А тя го презираше. Нямаше решение на неговата дилема.

Алета го наблюдаваше внимателно. Знаеше, че не ѝ вярва, и се питаше какво ли е намислил да прави с нея, защото не искаше и не можеше да я набие. Очите им се срещнаха и в този кратък миг думите, които можеха да променят хода на живота им, останаха неизречени.

Хайме пръв отвърна поглед.

— Забранено ти е да излизаш от кулата поради каквато и да било причина.

Нищо в гласа му не подсказваше за нежния любовник от преди броени мигове.

— За колко време? — запита предизвикателно Алета.

— Докато не реша другояче.

— А ако откажа?

— Ще те заключа в стаята ти.

— Мога ли да излизам на двора?

— Не, не бива да напускаш кулата.

— Затворничка ли съм?

— Наречи го както желаш, милейди, само знай, че ще те наблюдавам отсега нататък. Жалко, че не си разкрила самоличността на Господаря на мрака.

— Откъде знаеш, че не съм?

— Ако беше, лорд Грей щеше сега да бъде тук и да ме арестува. Какво те спря, Алета? Защо не му каза, че аз съм Господарят на мрака?

Алета отказа да се поддаде. Само повтори думите, които каза преди малко:

— Нищо не съм му казала.

Вече беше обявила, че е невинна; нямаше какво повече да каже. Хайме си беше извадил заключения.

Вбесен от мълчанието ѝ, той разбра, че трябва да излезе, за да не направи нещо, за което по-късно ще съжاليا. Вече беше съблазнен от

привлекателната изкусителка и не можеше да позволи това да се случи отново.

— Можеш да бъдеш спокойна, като знаеш, че вече няма да споделям тази стая с тебе — изстена той. — Когато съм с тебе, забравям, че съм посветил живота си на задачата да очистя паметта на баща си и да отмъстя за смъртта му. Нищо няма да бъде по-важно за мене от това, да търся възмездие за предателите на семейството ми. Дори и ти, Алета.

Обръщайки се рязко, той излезе с гневни крачки от стаята.

В следващите няколко дни Алета рядко напускаше стаята си. Умът ѝ беше объркан. Беше засрамена и притеснена от начина, по който беше реагирала на любенето на Хайме. Припомняше си как беше стенала и как го беше молила да я вземе, как виковете и пъшканията ѝ го бяха подтиквали, как отчаяно се беше вкопчвала в него, когато я беше отвеждал на ръба на лудостта и отвъд него.

Колко силно започваше да го обича.

Положението беше невъзможно. С всеки изминал ден тя осъзнаваше, че ако остане с Хайме, това означава да се откаже от гордостта си и да загуби душата си. Реши да замине и започна да прави тайни планове да се срещне с баща си в Лондон. Лорд Съмърсет беше човек с власт, имаше високопоставени приятели и Алета знаеше, че ще я защити от Хайме. Но ограниченията, които ѝ беше наложил Хайме, не ѝ даваха възможност да замине. Два пъти беше оседлавала коня си и беше излизала от кулата; два пъти я бяха спирали и връщали. Веднъж сър Найджъл, преди да излезе от двора, а втория път самият Хайме. Лицето му беше буреносно, когато я беше пресрещнал, докато излизаше от кулата. При последния опит беше излязла оттатък стената, преди Хайме да препусне след нея.

— Предупредих те какво ще направя, ако излезеш от кулата — каза той строго. — Първите два пъти се отърва само с предупреждение, но вече изкушаваш търпението ми. Само не забравяй, изборът ти е да стоиш заключена в стаята си. Трябваше да ме послушаш, милейди. И накъде се беше запътила? Да съобщиш на Ивън Грей кой е Господарят на мрака ли? Смяташе ли да споделиш леглото му? Забрави това, милейди, ти ми принадлежиш, а аз не делия нищо с никого.

— Не можеш да ме държиш тук против желанието ми, Хайме Мортимър — изсъска Алета. — Какво ще каже кралят, когато разбере, че съм затворничка в собствения си дом? — Тя се усмихна сладко. — Подозирам, че ще бъде много облекчен, когато залови контрабандистите.

Хайме се усмихна мрачно.

— Имаше възможност да издадеш тайната ми, милейди. Няма да имаш друга.

Алета стоеше заключена в стаята си вече над една седмица и през това време единствените двама души, които беше виждала, бяха Гейлърд, който ѝ носеше храната, и Бес, която чистеше стаята, докато Гейлърд стоеше отвън, за да е сигурно, че Алета няма да избяга, докато Бес е заета. На Гейлърд не му харесваше това, че Алета беше затворена в стаята си, и беше протестираше пред Хайме, но Хайме беше непоколебим.

— Да не искаш да видиш всички ни избесени, старче? — запита Хайме, мрачно навъсен.

— Не, Хайме, съпругата ти не би ни предала.

— Мислиш ли? Тя вече ни предаде. Да не си забравил нощта, когато Грей и неговите хора убиха четирима наши другари?

— Как ще обясниш факта, че Алета не е разкрила самоличността ти пред лорд Грей?

— Женските действия не подлежат на разбиране — заключи Хайме. — Няма обяснение защо не е съобщила името ми.

— Аз мога да се сетя за едно — подметна хитро Гейлърд.

— Може би съпругата ти... е започнала да се привързва към тебе.

Хайме се изсмя сурово.

— Алета ме презира.

— И ти е безразлична. Прав ли съм?

Хайме не отговори, взрян в Гейлърд така, сякаш го мислеше за обезумял.

— Какво значение може да има?

— Спиш ли с Роуина?

— Не! Не изпитвам желание към нея.

— Алета знае ли, че я обичаш?

Хайме се напрегна. Толкова ли беше прозрачен?

— Умът ти си прави шега с тебе, Гейлърд. Не обичам Алета. Много добре знаеш, че нямам време за сърдечни забавления. Всеки мой час е посветен на това, да изправя Грей пред правосъдието.

— Кажи го на някого, който не те познава толкова добре — упрекна го Гейлърд. — Ще пазя съпругата ти, но това не ми харесва. Вгледай се внимателно в сърцето си, Хайме. Подозирам, че ще откриеш, че не си толкова неуязвим спрямо лейди Алета, колкото казваш. Кажи й какви са чувствата ти и може да се изненадаш от реакцията й.

Роуина беше развълнувана от обратата на събитията. Не само, че Хайме и Алета вече не дележа една спалня, но и Алета беше затворена в стаята си. Макар че никой не знаеше със сигурност, Бес беше намекнала, че Алета е казала на лорд Грей за контрабандните операции на брега под кулата. След като гневът и се беше уталожил, Роуина беше доволна, че Хайме се е спасил, и дори съжаляваше, че го е предала. Но за нейна чест не беше разкрила кой е Господарят на мрака. Някак си не бе могла да се застави да издаде тайната на Хайме, настоявайки пред лорд Грей, че не знае нищо друго с изключение на онова, което е чувала за пристигането на кораба с контрабандата. Беше решила да задържи тази последна, жизненоважна информация за себе си. Но ако станеше нужда, щеше да я използва в своя изгода.

Междувременно Алета все повече се отчайваше. На практика арестувана, тя се страхуваше, че Хайме ще я остави да изгние в тази стая. Нямах ли начин да избяга? Тя потърси решение от най-необичайното място.

Един ден Роуина не можа да се стърпи да не застане пред вратата на Алета, за да ѝ се подиграе. Първия път, когато я повика, не получи отговор. Но после, след като размисли внимателно, Алета промени решението си и реши да види какво има да ѝ каже Роуина. Може би знойната брюнетка дори би могла да бъде убедена да ѝ помогне, помисли тя с надежда.

— Да не би да си дошла да злорадстваш, Роуина? — извика тя през вратата.

— Може би — отвърна бодро Роуина. — Докато ти седиш заключена в стаята си, аз съм свободна да ходя където си искам. Но не

се страхувай, милейди, ще се грижа добре за съпруга ти, докато ти седиш затворена. Носят се клюки, че Хайме ти бил ужасно разсърден. Какво си направила? — запита тя невинно.

— Нищо не съм направила — заяви Алета. — Дръж си съпруга ми, ако те иска.

— Нямам нужда от одобрението ти.

Алета чу стъпките на Роуина, когато тя се наклони да си тръгне, и внезапно получи вдъхновение.

— Роуина, почакай! Аз... имам едно предложение за тебе.

— Предложение ли? — запита Роуина. Интересът ѝ определено беше възбуден. — Какво предложение?

— Ако ми помогнеш да избягам от кулата, ще имаш съпруга ми само за себе си. Това няма ли да ти хареса?

— Разбира се — отвърна с готовност Роуина. — Но за какво може да ми послужи? Хайме така ще ми се разсърди, че ще ме убие.

— Няма нужда да знае, че ти си ми помогнала. Прави се на невинна, ще ти повярва. Знае, че не ме обичаш.

— Може да стане — съгласи се Роуина, обзета от внезапно нетърпение. — Какво искаш да направя?

— Най-напред трябва да вземеш ключа от Гейлърд и да ме изведеш от стаята. После трябва да отвлечеш вниманието на наемниците, за да мога да оседлая коня си и да изляза, без да ме спрат. Ще го направиш ли?

— Разсейването им е лесно — каза Роуина самоуверено. — Те си падат по мене и съм се забавлявала с тях, не един път.

— Обзалагам се, че е така — измърмори Алета под нос. А на глас изрече: — Ще го направиш ли?

— Обещаваш да не се връщаш?

— Няма причина да се връщам — изрече огорчено Алета. — Хайме не иска съпруга.

— Тогава ще го направя. Когато успея да открадна ключа от Гейлърд, ще дойда за тебе. Бъди готова, вече знам къде старецът държи ключа.

Тиха въздишка се откъсна от устните на Алета. Нямахше представа защо трябва да се разстройва, че напуска един мъж, който я искаше просто за да не позволи на някого, когото мрази, да я вземе. Наистина, Хайме копнееше за тялото ѝ, но тя не го интересуваше

достатъчно, за да ѝ вярва. А тя не би могла да живее при такива условия. Пренебрегването на разгарящата се любов, която изпитваше към него, беше най-трудното нещо, което някога беше правила.

По-късно тази сутрин Хайме отключи вратата на стаята ѝ и влезе вътре. Това беше първият път от няколко дни насам, когато тя го виждаше, и гледката я опи. Несъмнено нямаше мъж в кралството, който може да се сравни с Хайме Мортимър.

Хайме знаеше, че прави грешка, когато влиза в стаята на Алета, в мига, щом я видя да стои пред него, изглеждайки като крехка птица, готова да полети. Но трябваше да се увери, че тя е добре в условията на ограничения, които ѝ беше наложил. Гейлърд му беше казал, че тя е физически добре, но той трябваше да се увери лично. Щеше да замине следобеда за Флинт и искаше да види Алета, преди да тръгне. Пътуването му до Флинт беше необходимо, за да разбере дали Ивън Грей си играе на котка и мишка с него. Ако Грей знаеше, че той е Господарят на мрака, защо не беше дошъл да го арестува? Изглеждаше му немислимо Алета да каже на Грей за контрабандистите и нарочно да пропусне най-важната информация. Да не би тя да се интересуваше от него повече, отколкото беше склонна да признае?

— Какво правиш тук? — предизвика го Алета. — Да не би да си дошъл да ме освободиш от този затвор?

— Добър ден и на тебе, милейди — отвърна саркастично Хайме. — Виждам, че настроението ти не се е подобрило.

— Какво очакваш, когато съм затворена против волята си? Да не смяташ да ме държиш заключена завинаги?

Доброто настроение на Хайме изчезна. Алета си имаше начин да изкарва наяве най-лошото у него, въпреки добрите му намерения.

— Мислех, че съм доста снизходителен към тебе, милейди. Повечето съпрузи щяха веднага да приложат наказание. Предателството е много сериозно оскърбление.

— Толкова ли си сигурен, че аз съм те предала? Това, което правиш, е противозаконно... всеки може да те предаде срещу възнаграждение.

Хайме се намръщи. Думите на Алета бяха смислени, но той не познаваше човек от селото, който да рискува да го предаде, защото ако някой направеше това, щеше да си отреже главата. Вярваше на всичките си рицари, повечето от които не знаеха нищо за

контрабандните му операции, а Гейлърд му беше верен от край време. Не, Алета беше виновната, реши той. Но все пак...

Оставаше си едно малко съмнение.

— Възможно най-сигурен съм. Но не затова съм тук сега. Заминавам за един-два дни. Половината от хората ми ще останат тук, а другата половина ще ме придружат.

Тръпка на предчувствие се плъзна по гръбнака на Алета.

— Къде отиваш? Опасно ли е?

— Отивам само до Флинт — разкри Хайме. Лека усмивка изви пълните му устни. — Да не се страхуваш, че няма да се върна, а милейди? Или може би по-скоро, че ще се върна. Не се бой. Гейлърд ще се грижи за нуждите ти. Колкото до опасността, не знам. Не отивам, за да си търся белята, само искам сведения. Тъй като рядко напускам Крисит и малко хора знаят за съществуването на Хайме Мортимър, очаквам да се върна без никакви инциденти.

Алета се взря сурово в него, после нарочно му обърна гръб.

— На добър път, милорд.

— Какво! Никаква прощална целувка?

Тя се извърна, за да застане с лице към него, сложила ръце на кръста.

— Целувка ли, милорд? Не, не мисля.

Само мисълта той да я целуне накара сърцето ѝ да се разтупти. Едно докосване беше всичко, което трябваше, за да породи унижението и срама от абсолютното предаване. Ако Хайме имаше никакви чувства към нея, това поне щеше да бъде нещо, с което да утешава измъчената си душа, но тя никога не беше чула от него и една дума за чувствата му.

Хайме усети веднага, че е сгрешил, идвайки да види Алета. За щастие успяваше да задържа здраво юздите на чувствата си, когато не беше близо до нея, но когато тя беше само на едно докосване от него, решимостта му се топеше. Усещаше слабините си препълнени и натезали, краката му омекваха. Позната болка започна да се набира в корема му и нахлу в слабините. Искаше да протегне ръце и да привлече Алета в прегръдките си, да я целуне и тя да отвърне на целувката му с диво отдаване, да навлезе в стегнатостта на горещата ѝ ножница, докато тя не се овлажни от своите и неговите сокове.

Искаше да се люби с нея.

Алета разпозна изражението на лицето му и извика, изпаднала в паника:

— Не ме докосвай!

Усещаше топлината на тялото му, долавяше мускусния аромат, единствено негов, и разбра, че ако я докосне, е загубена.

Сграбчвайки разкошната ѝ коса, той грубо я дръпна към себе си. Целувката му не беше нежна. Беше свирепа, жадна, властна. Коленете ѝ се разтрепериха. С едно ловко движение той я вдигна на ръце и я отнесе на леглото.

— Господ да ми е на помощ защото не мога да си помогна — изпъшка Хайме, миг преди да съблече и себе си, и нея.

Напълно гола, с изключение на чаршафа, издърпан до брадичката, Алета лежеше в леглото, взирайки се в тавана. Хайме вече не лежеше до нея. Беше заминал след изтощителни два часа, които я бяха оставили с изпонатъртено и болящо тяло, и то не само от страстното му любене. Прощалните му думи се бяха врязали неизлично в мозъка ѝ.

— Алета, любов моя, сърцето и умът ми са във война, когато стане дума за тебе. Само ако можеше да ме обичаш, кой знае какъв щеше да бъде животът ни? Казват, че една тънка линия разделя любовта и омразата. От коя страна на тази линия си ти, жено? — Когато тя щеше да му отговори, той поклати глава и каза: — Не, любов моя, не говори, защото вече знам отговора.

Какъв самонадеян глупак, помисли Алета. Не може ли да усети как го посреща тялото ми? Не знае ли как го приветства сърцето ми? Тънката линия между любовта и омразата беше прекрачена много отдавна, но той беше прекалено задръстен, за да го разбере. Ами неговите чувства? Не можеше ли да каже, че не му е безразлична? Че ѝ има доверие? Тя въздъхна унило, питайки се защо разстоянието между нея и Хайме можеше лесно да бъде преодоляно в леглото, но никъде другаде. Да, и двамата бяха упорити. И у двамата гордостта беше повече от разума. И тя много добре знаеше, че желанието на Хайме да очисти името на баща си е по-важно от всичко друго... дори от любовта.

Въпреки гласовете в главата си Алета чу как някой драска на вратата.

— Алета, аз съм, Роуина. Взех ключа. — Без да чака отговор, Роуина обърна ключа в ключалката и тихо влезе вътре. Видя Алета в леглото, забеляза пръснатите по пода дрехи, където ги беше хвърлил Хайме, и очите ѝ пламнаха яростно. — Какво правиш в леглото посред бял ден?

Алета прехапа устни, за да не издаде истината пред Роуина. Уплаши се, че като чуе истината, тя може така да се вбеси, че да откаже да ѝ помогне. Но Роуина беше достатъчно проникателна, за да се сети сама.

— Стаята вони на секс — забеляза тя, поглеждайки свирепо към нея. Ако погледите можеха да убиват, Алета щеше да е мъртва. — Мислех, че Хайме те избягва. Какво направи, че да го примамиш?

— Не беше моя идея — оплака се Алета. — Остави това. Така и така скоро ще се махна. Уредено ли е всичко?

— Да — отвърна кисело Роуина. — Заминаването на Хайме опрости нещата. Наемниците са в залата и обядват, а конят ти е оседлан и те чака в конюшнията. Аз ще отвлека вниманието на двамата стражи в двора, докато ти изведеш коня извън стената. Имаш ли представа къде ще отидеш?

— Да, в Лондон при баща ми.

— Облечи се — каза троснато Роуина. — Трябва да върна ключа при Гейлърд, преди да е усетил, че го няма. Бъди сигурна, че стражите ще бъдат заети, докато се измъкваш. Тъй като няма вероятност пак да се срещнем, милейди, сбогом. Не се страхувай, ще се грижа прилежно за съпруга ти.

Алета изчака Роуина да затвори вратата зад себе си, преди да изскочи от леглото и да намъкне дрехите си. Извади изпод леглото една торба с малко дрехи и лични вещи, която беше приготвила предварително. После излезе от стаята, като преди това огледа внимателно пустия коридор. Когато стигна до витата стълба, се спусна надолу колкото може по-бързо. Едва не изпадна в паника, когато стигна третия етаж и дочу гласове откъм залата. Но ако се държеше в сянката, можеше да продължи надолу по стълбите, без никой да я забележи. Преживя още един страшен момент, когато трябваше да слезе по външната стълба към двора на замъка.

По чудо Роуина беше успяла да отвлече вниманието на двамата рицари, защото не се виждаха никакви. Още няколко стъпки и щеше да

се озове в конюшната. Алета хвана юзди на коня си, изведе го на двора и извън крепостната стена. Веднъж излязла извън стената, тя се качи на седлото и потегли така, сякаш самият дявол я преследваше. Нямаше никаква представа, че Роуина излезе от кулата малко след нея и препусна в галоп към имението Грей.

Ивън Грей седеше пред дългата дървена маса в голямата зала на обширното си имение, което някога беше принадлежало на семейство Мортимър. Насядали около него, стражите му поглъщаха огромни количества храна и питие. Но Грей като че ли не забелязваше великолепното изобилие пред себе взирайки се в украсената златна чаша с ейл. Как бяха успели контрабандистите да се спасят от засадата му, питаше се той мрачно. Когато мъглата се беше вдигнала, само четирима контрабандисти бяха останали на брега между бъчвите с бренди. И тъй като бяха мъртви, той не можа да разкрие самоличността на Господаря на мрака. Не че нямаше известни подозрения.

Изруга се, че не е измъкнал повече информация от Роуина. Макар че тя беше настоявала, че е просто едно селско момиче, което е дочуло важни за краля неща, Грей знаеше, че думите ѝ крият повече от това, което беше изрекла. Да, след това беше научил, че е любовница на Хайме Мортимър. Кое го накара да се позамисли. Отначало беше сметнал, че Мортимър е Господарят на мрака. Но ако беше така, защо любовницата му ще го предава?

Някакъв шум пред вратата привлече вниманието му и той се изненада, когато видя жената, за която мислеше, да нахлува в залата. Двама рицари вървяха плътно след нея.

— Милорд, искам да говоря с вас — извика Роуина, когато мъжете я настигнаха. — Спешно е.

— Пуснете я да влезе — изрече Грей, давайки знак на Роуина да се приближи. — Сама ли си? Опасно е за сама жена да излиза толкова късно без охрана.

— Сама съм, милорд, и изминах много път.

Раздърпаният ѝ вид потвърждаваше думите ѝ. Косата ѝ беше разчорлена от вятъра, дрехите — в безпорядък, лицето и вратът ѝ бяха изпоцапани с кални пръски, изхвъркнали изпод копитата на коня ѝ. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне.

— Седни, Роуина, и се подкрепи с храна и питие — каза Грей, побутвайки към нея подноса си.

— Не, милорд, няма време. Трябва да действате бързо, ако искате да хванете пиленцето, докато още лети.

— Пиленцето да лети ли? — повтори той. — Да не говориш за контрабандистите? Чула ли си за още нещо в този район? Казвай, жено.

— Пиленцето, за което говоря, е лейди Алета — изрече Роуина, понижавайки глас. — Тя напусна Хайме и бяга към Лондон. Ако побързате, можете да я хванете на пътя. Вече е тъмно и ако не е спряла в гората да пренощува, сигурно тъмнината ще и попречи.

— Лейди Алета е изоставила съпруга си? — запита Грей, зарадван.

— Да, вече не може да го понася и търси убежище при баща си в Лондон. Знам, че вие трябваше да се ожените за нея, преди Хайме да беше предявил претенциите си, и мисля, че ще се заинтересувате от вестите ми.

— До Лондон е далече — каза замислено Грей. — Лейди Алета не разбира ли, че е опасно да пътува сама? Защо не е дошла при мене за помощ? Не мога да повярвам, че този негодник я е пуснал да си отиде, без да се бори за нея. Ще го убия, ако ѝ е направил нещо.

— Хайме не е в кулата, не знае, че тя е заминала. Не знам къде е отишъл, знам само, че няма да се връща един-два дни.

— Подозирам, че внезапното заминаване на лейди Алета не ти е неприятно — забеляза хитро Грей. — Научих, че не си просто селско момиче, както ми беше казала, а любовницата на Хайме Мортимър.

Роуина изглеждаше изненадана.

— Мислиш ли, че не съм потърсил сведения за тебе след голямата услуга, която ми направи? Моите хора проявиха голямо усърдие. Научиха, че още живееш в оная съборетина, така наречения замък Крисит. И тъй като още си там, допускам, че не си престанала да обслужваш Мортимър.

Роуина благоразумно запази мълчание, отказвайки да признае или да потвърди думите на лорд Грей.

— Имаш ли още информация за контрабандистите? Жалко, че избягаха така ловко. Ще платя добре, за да науча самоличността на Господаря на мрака.

— Не знам нищо за Господаря на мрака — излъга Роуина. — Говори се, че контрабандистите са решили да прекратят действията си, докато шумотевицата утихне.

— Ще ги хванем — закле се заплашително Грей. — И когато го направим, всички ще увиснат на бесилото заради престъпленията си.

— Какво смятате да правите относно лейди Алета? — запита внезапно Роуина.

Не искаше да говори за контрабандистите, искаше да се увери, че Алета никога няма да се върне при Хайме. А мъж като Ивън Грей нямаше да позволи на Алета отново да види Хайме.

— Смятам да тръгна незабавно — каза Грей, като стана и повика хората си да се присъединят към него. — Подкрепи се, Роуина. Ще кажа да ти приготвят стая. Преди да тръгнеш утре, ще се погрижа да получиш щедра отплата за работата, която свърши тази нощ.

Алета спря едва когато мрак се спусна над земята и тя вече не можеше да вижда пътя. Тъй като беше доста сигурна, че никой не я следи, поведе коня си към една горичка, свали седлото му и се сви под наметалото си върху купчина трева и мъх. За щастие нощта беше мека, но тя очакваше деня, когато щеше да прекоси река Дий и да стигне в Англия, където името Съмърсет беше уважавано и нямаше да ѝ бъде трудно да намери убежище в крайпътните къщи. Беше ѝ ясно, че на някого може да се стори странно, че пътува без охрана, но малцина биха се решили да задават въпроси на графска дъщеря. С тази мисъл тя затвори очи и заспа дълбоко.

Ивън Грей се върна в имението, когато тъмнината вече не позволяваше да търси Алета, разбирайки, че няма да може да я види, дори ако тя мине покрай него в нощта. Знаеше, че няма как да е стигнала далече, затова още призори на следващата сутрин заедно с десет от своите хора излезе и препусна в галоп към Лондон. Попадна на Алета скоро след като беше излязла от горичката, където беше прекарала нощта.

Алета видя ездачите и почувства ужасен страх. Нима Хайме беше открил отсъствието ѝ и беше пратил хора да я търсят? Пришпорвайки коня си, тя препусна по пътя, без да обръща внимание на сподирящите я викове. Но конят ѝ не можеше да се мери с мощните бойни коне на Грей и хората му. Грей я застигна без усилие, хвана юздите и накара коня да спре рязко. Облекчение се разля из нея, когато видя, че лорд Грей е спрял устремния ѝ бяг, а не разгневеният ѝ съпруг, защото знаеше, че Хайме ще бъде бесен, когато открие, че я няма.

— Лейди Алета, какво правите толкова далече от дома? Съпругът ви толкова малко ли се интересува от вас, че ви пуска без охрана?

Грей сметна, че е най-добре да се прави, че я е срещнал случайно, а не защото курвата на Хайме му е казала, че Алета е напуснала съпруга си.

— Аз... отивам в Лондон, лорд Грей, при баща си. Сигурна съм, че Хайме щеше да прати някого с мене, ако знаеше, че искам да замина, но тръгнах внезапно. — Силна червенина пропълзя по шията ѝ. Ивън досещаше ли се, че го лъже? — Хайме замина по... работа. Аз тръгнах, преди да се беше върнал.

— Заминахте или избягахте, лейди Алета? Осъзнахте ли най-сетне за какъв селяк ви омъжиха? След последния ни разговор бих могъл да се закълна, че сте се увлекли по сина на предателя. Ако не исках да рискувам гнева на краля, щях да събера армия и да ви взема със сила. За щастие баща ви почти е извоювал анулирането от най-висшия съд в кралството. Аз все още ви искам, милейди, въпреки факта, че Хайме Мортимър е спал с вас.

Той дръпна юздите, обръщайки коня ѝ в посоката, откъдето беше дошла.

— Къде ме водите?

— В имението Грей. Той е почти непревземаемо. Мортимър няма достатъчно хора, за да се опита да го нападне.

— Не, милорд, не искам да тръгна с вас. Предпочитам да отида при баща си.

— Ще дойдете с мене, независимо дали ви харесва или не, Алета — изрече Грей изречен в глас, който не търпеше възражения. — Баща ви ще ми благодари, че съм ви опазил в безопасност, докато урежда анулирането. Щом бъдете свободна, ще ви сгоди за мене. Очаквам да изразите съответна благодарност за това, че съм ви спасил от онова нахално копеле, което си мисли, че може да се ожени за графска дъщеря.

Той ѝ се усмихна победоносно, давайки ѝ достатъчно ясна представа какво иска от нея. Алета потисна една тръпка на отвращение. Внезапно Ивън Грей вече започна да не ѝ се струва толкова привлекателен, колкото ѝ беше изглеждал.

— Бих предпочела да отида при баща си — каза тя. — Моля ви, пуснете юздите ми, за да продължа пътя си.

Грей се усмихна застрашително.

— Не, милейди, сега сте моя. Всичко което някога принадлежеше на Мортимър, най-накрая е в мое владение. Исках да убия Мортимър, когато се появи, за да предяви претенцията си към вас. Той никога няма да ви има отново.

— Това ли е причината да ме искате, лорд Грей? — запита хладно Алета. — Защо е толкова важно да имате всичко, което Мортимър някога е притежавал?

Лицето на Грей се вкамени.

— Това е дълга история, милейди, и няма да ви отегчавам с нея. Кларънс Мортимър беше изменник и заслужаваше да умре.

— Не и според Хайме — възрази тя. — Промених намерението си, милорд. Вече не искам да се омъжа за вас.

Грей отметна глава и се разсмя гръмогласно.

— Колко забавно. Няма значение какво искате. Ние с баща ви вече се споразумяхме за условията. Щом излезе анулирането, Мортимър ще трябва да върне зестрата ви и тя ще стане моя.

— Омъжиха ме насила първия път, няма да го позволя втори път — изрече Алета с мрачна решимост.

— Съпругът ви май не е успял да ви укроти, Алета. Аз ще се постарая да поправа пропуската му. Може би трябва да започнем преди анулирането, само за да ви покажа, че съм повече мъж от Хайме Мортимър. Разбирате какво искам, нали, милейди?

— Не, милорд, със сигурност не разбирам. Вие не сте мъжът, за когото ви мислех. Може би Хайме в края на краищата е бил прав. Може би баща му не е бил предателят, за какъвто всички са го смятали.

Мимолетна сянка на гняв се мярна на лицето му. Започваше да става все по-сериозен. Това беше един Ивън Грей, какъвто Алета никога досега не беше виждала.

— Чуйте ме добре, милейди, дръжте мнението си за себе си. Ще видите, че съм много щедър съпруг, ако ми се подчинявате във всичко. Изисквам единствено да ме задоволявате в леглото и да ми родите деца. Нямам нужда от вашите мнения или критики.

Преди Алета да успее да отговори, той пришпори коня си. Конят на Алета го последва и тя се вкопчи в гривата му, мъчейки се да остане изправена на седлото. Не можа да му каже нищо повече, защото хората на Грей се понесоха към имението му с невероятна бързина.

Имението Грей беше точно толкова внушително, колкото го беше описал Ивън. Недотам старо като кулата на замъка Крисит, то се извисяваше на един малък хълм, заобиколено от дълбок ров. Дебела стена го обграждаше от всички страни, каменна порта стоеше на стража при единия край на подвижния мост, който сега беше спуснат,

за да могат да влязат. Самото имение беше по-внушително от всяко, което Алета някога беше виждала. В очертанията на стената се издигаха параклис, покрити със слама хамбар и конюшня, свинарник, ковачница, кухня с причудливо украсен комин и оградена градинка. В средата на двора имаше кладенец.

— Какво мислите за моето имение, милейди? — махна гордо с ръка Грей.

— Вашето имение ли, милорд?

Надменното вдигане на веждите красноречиво показваше презрението ѝ.

— Да, моето имение. Всичко, което някога принадлежеше на рода Мортимър, сега е мое. Имението, крепостните селяни, земята, докъдето можете да видите, и цялото богатство, което семейството е натрупало през годините... и вие, милейди. Скоро всичко това ще бъде ваше, Алета.

— Не го искам — изрече тя с остър тон. — Не искам и да оставам тук с вас. Няма да е редно. Аз съм омъжена жена.

Грей слезе от седлото, смъкна я недотам нежно от нейното и я привлече към себе си.

— Няма да бъдете омъжена за дълго, милейди, затова започвайте да свиквате с мене.

Прокара дръзко ръцете си по гърба и седалището ѝ с нахален господарски жест. Алета се помъчи да се освободи, но Грей се изсмя и я придърпа още повече към себе си.

— Моето желание за вас никога не е намалявало, милейди. Усещате ли колко много ви искам?

Алета трепна, усещайки натиска на огромната му мъжественост върху корема си.

— Моля ви, лорд Грей, пуснете ме. Хората ни гледат. Ако трябва да се оженим, трябва да ми засвидетелствате уважение, поне пред наемниците си.

Умът на Алета заработи яростно. Макар че нямаше намерение да се омъжва за лорд Грей, стори ѝ се, че трябва да го накара да мисли, че се съгласява с плановете му. Поне докато успееше да намери начин да избяга или да прати вест на баща си. Несъмнено той не беше в заговор с лорд Грей, нали? Защо изобщо беше избягала от Хайме, заоплакваше се тя мислено. След като беше видяла и изслушала Ивън, беше разбрала,

че по никакъв начин не може да се омъжи за него. Предпочиташе да бъде затворничка на Хайме, а не да свърши като съпруга на Ивън. Ако беше останала при Хайме, щеше с времето да го убеди да ѝ повярва. Може би той никога нямаше да я обикне, но собствената ѝ любов щеше да ѝ бъде достатъчна, за да я крепи.

Ръцете на Грей се спуснаха до тялото му и той отстъпи от нея.

— Права сте, милейди — съгласи се той. — Не искам клюките да ви следват в брака ни. Ще се старая да сдържам пламъка си, докато се оженим. — И добави с нисък глас, за да го чуе само тя: — Освен когато сме насаме. — А после на висок глас: — Елате, милейди. Ще ви покажа вашата стая. Тя е най-хубавата в имението. Надявам се, че ще ви хареса.

Отвътре имението беше разкошно, както подсказваше и външният му изглед. Богати гоблени висяха по стените, килимите под краката ѝ бяха дебели и меки. Голямата зала беше великолепна като тази в имението Съмърсет и може би също толкова голяма като кралската зала в замъка Уиндзор. Докато минаваше през огромните стаи, окичени с ярки картини и богати драперии, Алета си представяше Хайме, облечен в сатен и брокат, да върви сред тези стени. Мястото му е тук, помисли тя, докато Ивън я водеше нагоре по витата стълба.

— Вашата стая, милейди — каза той, отваряйки вратата, която водеше към две свързани помежду си стаи. Първата беше приемната, обзаведена с чекрък и столове с възглавници. Но вътрешната стая накара нежните устни на Алета да изпуснат неволна въздишка.

Това беше определено женска стая, декорирана в меки пастелни тонове, с драперии от коприна и сатен, застлана с толкова дебел килим, че кракът ѝ потъна до глезена.

— Внушително — прошепна тя, не можейки да намери друга дума.

— Радвам се, че ви харесва, Алета. Един ден ще се присъединя към вас в това легло. Ако анулирането се забави, може да изпреваря церемонията заради консумацията.

Лицето на Алета пламна. Само през трупа ми, помисли тя сърдито.

Вземайки зачервеното ѝ лице за указание, че ѝ е приятно, той издаде нисък гърлен звук и я придърпа към себе си.

— Това като че ли ви харесва, милейди. Мортимър научил ли ви е на някои неща за вас самата, които не сте знаели? Карал ли ви е да се гърчите и да стенете? — Хватката му стана още по-здрава. — Мразя го, задето отне девствеността ви, но кой знае, може да ми е направил услуга. Колко опит имате, Алета? Той научи ли ви да копнеете за мъжкото докосване, да желаете тялото на мъжа да влезе във вашето?

Да, тялото на Хайме, изкрещя тя мислено. Не твоето! Никога твоето.

Ивън пусна хищна усмивка, преди да покрие устата ѝ с жадна целувка. Устните му бяха твърди и властни и тя се помъчи да се освободи от неприятното усещане. Не искаше това. Не го искаше! Сега разбираше това, усещаше го с всяка фибра на тялото си. Бягството от Хайме беше ужасна грешка. Целувките на лорд Грей я караха да се свива от отвращение, докато целувките на Хайме пораждаха тръпки на желание в тялото ѝ. Ако можеше да се върне в кулата на Крисит точно сега, щеше да го направи, знаейки, че Хайме е единственият мъж, когото някога би могла да обича.

Внезапно Ивън я отблъсна.

— Би трябвало да се постараете повече, милейди, ако искате да ми се харесате.

Долавяше ли заплаха в гласа му, запита се Алета, докато изтриваше уста с опакото на дланта си. Ненавиждаше вкуса и миризмата му.

— Не искам да ви се харесвам, милорд — осмели се да изрече тя. — Искам да се върна при съпруга си. Или да продължа към Лондон и да ида при баща си.

— Ще останете под моя закрила, докато дойде анулирането — изрече строго Грей. — За съжаление, налага се лично да докладвам на краля за контрабандистите.

Духът ѝ се ободри.

— Ще ме вземете ли със себе си?

— Не, вие ще останете тук под охрана. Сенешалът ми, сър Гилън, изпълнява дословно моите заповеди. Няма да напускате стаята си, докато отсъствам. Един страж ще стои пред вратата през цялото време. Но не мислете, че съпругът ви ще си пробие път през тези стени, защото имам голяма армия на мое разположение и възнамерявам да оставя повечето войници да охраняват имението и...

— отново ѝ се ухили хищно — най-ценното ми притежание. Щом се върна, ще видим на какво ви е научил онзи грубиян. Дотогава се опитайте да не тъгувате много за мене.

Обърна се и излезе. Алета се взря подире му вцепенена. Думите на Ивън я накараха да повярва, че не може да очаква никаква помощ от баща си. Наистина, баща ѝ желаше съюза между нея и Ивън още от самото начало. Тя изчака няколко минути, отиде в предната стая и предпазливо отвори вратата, мислейки да избяга, преди някой да разбере, че я няма. Един едър страж веднага ѝ препречи пътя.

— Желаете ли нещо, милейди? — запита той с уважение.

— Аз... искам да си тръгна — изрече тя с възможно най-авторитетния си глас.

— Заповядано ми е да ви държа в тази стая, докато лорд Грей се върне от Лондон. Една камериерка ще се погрижи за вас, но междуременно, моля ви, върнете се в стаята си.

Със зачервено от гняв лице Алета се извърна рязко и влезе в стаята си, затръшвайки вратата. Как смее, кипна тя в безсилен гняв. Как се осмелява лорд Грей да я отвлече и да я държи против волята ѝ. Умът ѝ веднага започна да крои планове за бягство.

Поглеждайки към двата прозореца, тя забеляза, че и на двата има решетки, за предпазване от натрапници. Но дори да успееше да избяга от стаята, подвижният мост и ровът бяха непреодолимо препятствие. Хайме, изплака тя мислено, какво направих?

Хайме се върна в кулата с леко сърце. Отиването до Флинт му беше дало информацията, която му беше необходима. Хората на улицата нямаха нужда от много подканване, за да говорят за контрабандистите, които действали наоколо. Повечето подкрепяха незаконната дейност, която ограбваше от доходите на краля. Англичаните бяха обект на презрение от страна на уелсците и всяка дейност, която лишаваше крал Хенри от пари, необходими за финансиране на войните му в чужбина, получаваха искрената им подкрепа. Много от гражданите смятаха Господаря на мрака за герой, говореха си кой ли може да е той и хвалеха смелите му подвизи. Това, че никой не знаеше кой е той, беше добро предзнаменование за Хайме. Един мъж, който казваше, че бил роднина на един от рицарите на лорд Грей, му беше казал, че лорд Грей нямал представа кой е Господарят на

мрака. След този разговор Хайме реши, че няма какво повече да научи във Флинт, и се върна в кулата. Нямаше търпение отново да види Алета. Тя беше породила у него копнеж, който го измъчваше нощ и ден. Искаше да я види отново, да се увери, че е добре.

Да я обича.

И много искаше да разбере защо го беше предала, но нарочно беше скрила информацията за Господаря на мрака.

Хайме разбра, че нещо не е наред, още в мига, когато влезе в кулата. Гейлърд го посрещна на вратата, набръчканото му лице беше угрижено.

— Нещо е станало, Гейлърд, какво има?

— Да — каза старецът, ясно осъзнавайки, че Хайме ще се вбеси. Но тъй като нямаше как да смекчи удара, избъбри: — Съпругата ти, лорд Хайме.

Хайме пребледня.

— Алета? Нещо станало ли е с нея? Хайде, говори, старче, искам истината!

Раменете на Гейлърд се отпуснаха.

— Истината е, че не знам какво е станало с лейди Алета. Когато ѝ донесох закуската сутринта, след като ти замина, я нямаше. Най-странното е, Хайме, че вратата беше заключена и единственият ключ беше у мене.

— Няма я? Господи, човече, къде е отишла? Кой я е пуснал?

— Не знам, Хайме, наистина. Разпитах всички в кулата, но не научих нищо. Доколкото ми е известно, ключът за нейната стая беше добре скрит и никога не е излизал от стаята ми. Същата сутрин откриха, че конят ѝ липсва от конюшната.

— Ами наемниците, те отидоха ли да я търсят?

— Да, веднага тръгнаха, но не намериха никаква следа от нея. Помислих, че е тръгнала към Лондон, при баща си, но не я намериха на пътя за Лондон, нито пък някой от пътниците я беше виждал.

— Откога я няма? — запита строго Хайме.

— Вече трети ден, милорд Хайме.

— Господи, съпругата ми може да е мъртва или отвлечена от свирепите уелсици! — Страданието в гласа му беше покъртително. — Защо, Гейлърд? Защо е заминала?

— Потърси в сърцето си отговора, Хайме — изрече старецът с лек упрек.

— Аз знам къде е отишла лейди Алета.

Самодоволният глас на Роуина сепна Хайме и Гейлърд. Те бяха така увлечени в разговора си, че не бяха чули приближаването на Роуина.

Хайме се обърна към нея с изкривено от ярост лице.

— Какво знаеш за това, Роуина?

— Н-нищо — заекна brunetката, разбирайки, че е допуснала сериозна грешка, като е проговорила. Но вече беше твърде да отстъпва точно сега. — Понякога говорех с нея през заключената врата — призна Роуина. — Тя... призна ми, че не иска да стои заключена и копнее да избяга, за да отиде при лорд Грей.

— Защо Алета ще ти се доверява? — изрече Хайме с присмех. — Не е тайна, че ти я мразеше.

— Ние сме жени, Хайме. Признанията идват естествено.

— Значи тя е казала, че иска Грей, така ли? — запита строго Хайме.

— Да, Хайме, много го искаше.

— И ти я пусна от стаята ѝ, за да може да отиде при него — нападна я той.

— Не, не, не съм искала да наруша заповедите ти, но не знам как е избягала. Разпитай наемниците си, те много ѝ се възхищаваха. Може би някой от тях е отключил вратата в замяна на... някоя услуга — намекна тя хитро.

— Лъжкиня! — извика Хайме, хващайки ръцете ѝ, и я разтърси така, че зъбите ѝ затракаха. — Каж ми истината, жено. Ти я пусна, нали?

— Не, Хайме, не съм!

— Може би един бой ще ти развърже езика — закани се той.

Нарочно изтегли камшика от колана си и демонстративно опита силата му на дланта си.

Роуина облиза внезапно пресъхналите си устни. Хайме наистина ли щеше да я набие? Беше допуснала огромна глупост, позволявайки на Алета да я убеди да я пусне. Трябваше да допусне, че Хайме няма да ѝ повярва, но толкова беше искала да се отърве от Алета, че беше

загубила и последната си капчица разум. Когато Хайме вдигна камшика във въздуха, смелостта ѝ се изпари.

— Не, Хайме, не ме наранявай! Да, аз отключих вратата на милейди, но само защото тя ме помоли да я освободя. Не те излъгах, като казах, че тя иска лорд Грей. Сега ще я намериш там, в неговото имение, в неговото легло. Тя те мразеше и нямаше търпение да отиде при него.

— Кучка! — изрева Хайме и я отблъсна. Тя се препъна и падна върху една маса. Той я изгледа убийствено, докато се изправяше.

— Боли ли истината, милорд? — запита Роуина. — Винаги си знаел, че съпругата ти предпочита лорд Грей.

— Махай се отгук, Роуина, преди да съм те наранил сериозно.

— Имаш нужда сега от мене, Хайме, не ме отпращай. — Тя се примъкна и се притисна към него по много предизвикателен начин. — Толкова скоро ли забрави как реагираше тялото ти, когато ти доставях удоволствие? Мога да те накарам да забравиш Алета, ако ми позволиш.

— Махай се! — озъби се той. Роуина прехапа долната си устна.

— Не говориш сериозно, Хайме.

— Никога не съм бил по-сериозен. — Устните му се изпънаха в черта и очите му станаха толкова черни, че ѝ заприличаха на самия ад. — Имаш един час да си приготвиш една торбичка и да напуснеш кулата. Вече не си добре дошла в дома ми.

— Ще ме отпратиш? Самичка? Без нищо друго освен една торбичка?

— Нямах такова намерение, Роуина, но ти не ми остави избор. Гейлърд ще ти каже къде да намериш брат си и ще се погрижи да имаш достатъчно пари, за да потърсиш подслон по пътя. Не очаквай нищо повече от мене.

Лицето на Роуина се превърна в мрачна гневна маска, когато шокът премина в ярост.

— Ще си ида, но пак ще чуеш за мене. — Внезапно осъзна, че гневът няма да я доведе доникъде с Хайме и реши да промени тактиката си. — Но аз съм разумна жена — продължи тя с примирителен тон. — Давам ти една седмица да промениш намерението си. Добре познавам свирепия ти темперамент. Когато се поохладиш, ще разбереш, че е грешка да ме отпращаш. Можеш да ме

намериш в селото. Но ако не те видя след седем дни — добави тя заплашително, — ще съжалиш, че си се отнесъл така жестоко с мене.

Тя се извърна рязко и се отдалечи.

— Страхувам се, че си създаде силен враг — изрече предупредително Гейлърд, който чу целия разговор.

— Роуина не може да ми навреди, не знае нищо — отвърна веднага Хайме. — Трябваше да отпратя тази кучка още много отдавна, но се тревожех за нея. Не се съмнявам, че е напълно способна да се погрижи за себе си. Нека брат ѝ да се оправя с нея, аз си измивам ръцете. Погрижи се да се махне до един час.

— Да, Хайме — каза Гейлърд, без изобщо да е убеден, че няма пак да видят Роуина. — Ами лейди Алета? Наистина ли мислиш, че е избягала при Ивън Грей?

— Вярвам, че е така — изрече огорчено Хайме. — Както Роуина така сполучливо се изрази, милейди винаги е предпочитала богатия лорд Грей пред един селянин с тор по подметките.

— Не си никакъв селянин, Хайме. Кръвта ти е толкова благородна, колкото и на милейди. Произхождаш от благородно коляно. Сред предците ти има един крал.

— Кажй го на милейди — отвърна саркастично Хайме.

— Ще позволиш ли Грей да я вземе?

— Не! — извика гневно Хайме. Изражението му стана толкова свирепо, че Гейлърд неволно отстъпи една крачка. — Алета е моя. Предназначена е да стане моя още от рождение и ще остане моя. Ивън Грей ми взе всичко друго... но няма да вземе съпругата ми.

— Нямах хора, за да нападнеш имението Грей — напомни му Гейлърд.

— Ако говориш за имението Мортимър — поправи го Хайме, — не смятам да щурмувам крепостта. Никой по добре от мене не знае, че имението е непревземаемо. Забрави ли, че съм прекарал детството си сред онези каменни стени?

— Нищо не съм забравил, Хайме.

— Значи ще си припомниш, че имението е цялото в тайни тунели и че като дете често играех в тъмните проходи.

— Божичко, Хайме, бях забравил. Умът ми се замъглява с годините.

— Аз не съм забравил, стари приятелю. Помня всеки ъгъл и завой на безкрайните тунели. Докато растях в Крисит, упражнявах ума си, за да поддържам наследствения си дом жив в спомените си. Всяка нощ, преди да заспя, си припомнях всеки вход и изход към всички тайни проходи в имението. Всеки ъгъл и процеп в имението Мортимър е така ясен пред очите ми, както когато живеех там.

Гейлърд го гледаше смаян. Знаеше си, че Хайме е забележителен мъж; много пъти му го беше доказвал по най-различни начини.

— Как ще преминеш стената? Съмнявам се, че ще спуснат подвижния мост за тебе.

Хайме пусна широка усмивка.

— Много просто. Единият от тунелите води до малка пещера в близкия хълм. Ако си спомняш, входът е затулен от шубраци и само някой, който знае, че е там, може да го намери. Тунелите са били издълбани, когато е било построено и имението, като пътища за бягство, ако бъде нападнато или обсадено. Ще изчакам да се стъмни, за да се вмъкна в имението.

— Може да стане — изрече замислено Гейлърд. — Ако тунелите не са затрупани след всичките тези години и лейди Алета се съгласи да тръгне с тебе.

Изражението на Хайме стана каменно.

— Ще тръгне с мене, независимо дали иска или не. Може да предпочита Грей, но е моята съпруга.

Не издаваше силното си душевно страдание, причинено от думите на Роуина, че Алета е побягнала право в обятията на Ивън Грей.

Не беше мислил да се влюбва, но сърцето и тялото му бяха действали независимо от ума. Преди да го осъзнае, Алета го беше така омагьосала, че нямаше изход. След като беше отприщил сладкото чудо на нейната страст, никоя друга жена не можеше да го задоволи.

— Пригответи се да я вържеш и да ѝ запушиш устата — предупреди го Гейлърд. — Един неин вик и Грей и наемниците му ще ти вземат главата.

— Не се страхувай, Гейлърд, нямам намерение да се оставя да ме хванат. Разчитам на тебе да се погрижиш Роуина да напусне кулата, както наредих. Не искам да знае какво замислям.

— Лично ще я изпратя до селото — обеща Гейлърд. — Ами наемниците? Ще ги вземеш ли със себе си?

— Не, отивам сам. Не казвай на никого за плановете ми, иначе слухът може да стигне до Грей. Сега ме остави, приятелю, докато се приготвям за авантюрата в имението Мортимър. Също като едно време, Гейлърд.

Алета се напъха в нощницата, която камериерката държеше пред нея, и я освободи. Единствената причина, поради която я беше облякла, беше за да не буди подозрение. Никой не биваше да разбере, че мисли за бягство. Знаеше, че стражът още стои пред вратата ѝ, защото го беше зърнала, когато камериерката излизаше. Изглеждаше още по-жесток от мъжа, който беше пазил пред вратата ѝ предния ден. Замоли се Ивън да остане в Лондон повече, отколкото е планирал, поне докато тя не намери начин да избяга. Каква ирония, че беше заменила един затвор за друг. Точно сега би дала всичко, само и само да лежи в стаята на Хайме, вместо да живее в страх, че Ивън ще се върне.

Сега Хайме вече сигурно се е върнал в кулата, помисли тя. Щеше би да се ядоса, когато разбере, че я няма? Щеше ли да усеща липсата ѝ? Беше ли тръгнал да я търси? Беше ли му все едно, че е избягала? Роуина утешаваше ли го? Никога не си беше представяла, че мисълта за Роуина и Хайме ще я нарани толкова дълбоко, но нямаше кого друго да обвинява освен себе си, защото буквално ѝ го беше поднесла на поднос. Сигурно е била луда, за да помисли, че може да забрави мъж като Хайме Мортимър.

Когато нощта стана толкова тъмна, че едва различаваше ръката си, Алета се примъкна към вратата на предната стая. Нарочно беше останала будна, молейки се стражът да заспи и стаята ѝ да остане без надзор. Вратата се отвори безшумно под върховете на пръстите ѝ и тя надникна през цепнатината. Танцуващи сенки се мятаха по стените, хвърляни от един факел в светилника на стената на тъмния коридор. Духът ѝ се ободри, когато не видя стража. Измъквайки се предпазливо в коридора, тя направи една стъпка и се приготви да побегне, ако някой се изправи насреща ѝ. Внезапно една гигантска сянка се очерта на стената, когато стражът изникна като по магия от един тъмен ъгъл.

— Желаете ли нещо, милейди? Ще повикам камериерката ви.

— О, изплаши ме — изпъшка Алета, търсейки някакво логично обяснение за среднощната си разходка. — Не можах да заспя и помислих, че една чаша топло мляко ще ми помогне. Не си прави труда да будиш Хилде, промених намерението си.

— Както кажете, милейди.

Той се вгледа в нея и Алета внезапно осъзна, че е по нощница. Макар и закопчана до брадичката, както беше осветена от трепкащата светлина на факела, беше достатъчно прозрачна, за да му представи изкусителната гледка на извивките на тялото ѝ под тънката материя.

Обръщайки се рязко, тя се втурна обратно в стаята и затвори вратата зад себе си. Бузите и пламтяха, сърцето биеше като боен чук. Тъй като Ивън го нямаше в имението, за да я защити, тя беше оставена на благоволенieto на стражите си. Тази мисъл я отрезви.

Тъй като бягството поне за тази нощ изглеждаше малко вероятно, тя нерешително си легна. Затвори очи, но сънят не идваше. Тогава един тих шум, като подраскване на камък върху камък, привлече вниманието ѝ. Очите ѝ се отвориха и тя се взря в тъмнината, но не видя нищо. Все пак сетивата ѝ бяха събудени и нащрек. Инстинктът я предупреждаваше, че някой е влязъл в стаята ѝ. Усещаше го с всяка фибра на тялото си. Чувстваше го така остро, че устата ѝ се отвори в безмълвен вик. Тръпка на ужас пропълзя по гръбнака ѝ, когато една ръка запуши устата ѝ.

Усети нещо странно в дъното на стомаха си, когато един нисък, дрезгав глас прошепна на ухото ѝ:

— Не викай, милейди, или ще бъда принуден да прибегна до драстични мерки.

12

Замаяна от шока, Алета беше толкова зашеметена, че не можеше да издаде и звук, дори да беше искала. Нямаше никакъв начин Хайме да е влязъл в стаята ѝ. Освен ако не умееше да се изпарява и да се материализира по желание. Прозорците имаха решетки, стражът не напускате поста си пред вратата ѝ, а тя беше прекарала три дни в тази стая, без да открие излаз.

Натискът върху устата ѝ отслабна и дрезгавият шепот на Хайме я предупреди:

— Ако ти е мил животът и този на любовника ти, не викай.

— Не, Хайме, няма да викам — изпъшка Алета, останала без дъх.

Ако в стаята не беше такава непрогледна тъмнина, щеше да види как очите на Хайме се разширяват в неверие.

— Ела — подкани я той. — И тихо.

Тя изскочи веднага от леглото и затърси роклята, която беше свалила вечерта.

— За бога — изсъска той нетърпеливо, — какво търсиш?

— Роклята — прошепна Алета.

— Остави я, няма време. Ще ти купя всичките дрехи, от които имаш нужда.

Стисна я грубо за ръката и я дръпна.

— Къде ме водиш? Как влезе тук? Да не си магьосник?

— Остави въпросите за после. И не казвай, че не искаш да дойдеш с мене, защото ще те отведе оттук насила, ако трябва. Даже Грей да е спал с тебе, ти си моя, Алета, и няма да допусна той да те вземе. Ако го бях намерил в леглото ти тази вечер, щях да го убия.

— Не съм... — Думите заседнаха в гърлото ѝ, когато Хайме я бутна към привидно чистата стена и спря рязко, от което тя се блъсна в него. — Какво...

Загледа омаяна как той посяга и завърта светилника, закрепен на стената. Изненадано скимтене се изплъзна от устните ѝ, когато чу

същия звук, който беше доловила малко по-рано. Не можеше да повярва на очите си, когато част от стената се извъртя и разкри един таен проход.

— О! Значи така...

— Тихо! — изсъска той, като хвана ръката ѝ и я дръпна след себе си.

Беше оставил факел в тайния коридор и Алета видя тунела, който се губеше в далечината пред нея. Когато той се обърна, за да вземе факела, навярно беше освободил механизма, защото стената отново се затвори.

— Откъде знаеш това?

— Прекарах първите петнадесет години от живота си в тази кула — обясни Хайме, преди тя да довърши изречението си. — Познавам всеки ъгъл и процеп тук. Баща ми ги показва, когато бях много малък. Често играех тук, представях си, че съм рицар, който се измъква от жестока обсада. Не викай любовника си — предупреди я той строго. — Звукът се разнася надалече в тези тунели. Сега трябва да минем покрай стаята на Грей и под стената, преди да излезем на безопасно място.

— Не бих...

— Не ме лъжи, милейди — предупреди я мрачно той, докато я водеше през плетеницата от тунели.

Алета се чудеше как така знае точно накъде да завие, без да се изгуби. Изписка уплашено, когато нещо пухкаво претича през крака ѝ. Едно стискане от ръката на Хайме я предупреди да мълчи и тя се принуди да се успокои — само външно.

Когато чу шум на вода, спря изведнъж и отказа да помръдне.

— Това е само ровът — каза Хайме с леко нетърпелив глас. — Тунелът минава под него. Внимавай, стените пропускат вода и подът ще бъде хлъзгав, чак докато минем под рова.

Хлъзгав не беше точната дума, помисли Алета с гримаса, когато босите ѝ крака зашляпаха сред локвите, покрити със зелена слуз. По едно време стъпи накриво и щеше да падне, ако Хайме не беше тикнал факела в ръката ѝ и не я беше вдигнал. Тя вече беше измръзнала до кости и прие с благодарност топлината на тялото му. От начина, по който се държеше той, Алета заключаваше, че ѝ е ядосан, но не можеше да го обвинява. Тя беше потърсила изход от една непоносима

ситуация, но тази, в която беше попаднала по невнимание, се оказа още по-лоша.

Продължиха нататък, може би цяла миля, криволичейки в най-различни посоки, докато Алета не започна да се страхува, че Хайме е изгубил пътя. Щом отминаха рова, тя очакваше той да я пусне, но Хайме продължи да я носи, сякаш не искаше да я освободи от прегръдките си.

Той наистина не искаше да я пусне. След като я беше намерил, не искаше никога повече да я пусне от ръцете си. Толкова добре се чувстваше, като я държеше, такава топла и мека, че ако сега я загубеше, щеше да бъде също толкова трагично, колкото и когато беше загубил баща си преди толкова много години. Изражението му стана свирепо, когато си припомни, че тя го беше изоставила заради друг мъж. Но проклет да бъде, ако позволи на Ивън Грей я има. Нямаше никакво значение колко много го презира Алета, независимо от всичко той я искаше. Винаги щеше да я иска.

Винаги щеше да я обича.

Проклетата да е!

Проклетата да е, задето го беше хвърлила в адски мъки. Задето беше поставила търпението му на изпитание. Задето го беше преобърнала наопаки. Задето го беше изоставила заради друг мъж. Задето го беше накарала да я обикне.

Алета се държеше с едната ръка за него, а с другата стискаше факела, докато той я носеше през тунела. Оставаха още много часове до зазоряване, когато двамата излязоха от тесния проход в едно широко пространство, където обаче едва можеха да стоят изправени. Хайме я пусна да стъпи долу.

— Трябва да пропълзиш през отвора на пещерата — предупреди я той. — Чакай ме от другата страна. Ще дойда веднага щом загася факела. Може да видят светлината, а аз предпочитам отсъствието ти да не бъде открито до сутринта. Дотогава почти ще сме си стигнали у дома.

Побутна я към малък кръгъл отвор; Алета застана на четири крака и се мушна в процепа. Дробовете ѝ се изпълниха с аромата на свеж чист въздух, докато чакаше Хайме да се появи. След малко го видя. Той беше излязъл от отвора и струпваше храсти и камъни пред него, докато не го закри изцяло. Когато свърши, не каза нищо, само я

хвана за ръка и я поведе към близката горичка. Огромният му черен жребец изпръхтя тихо, а в следващия миг Хайме вече я настаняваше на широкия му гръб. Тя го усети как се качва на седлото зад нея и след миг вече бяха на път към кулата на Крисит.

По някое време през нощта Алета заспа, крепена от силните ръце на Хайме и успокояващата топлина на тялото му. Не видя изражението на лицето му и не чу гласа му, когато той прошепна на ухото ѝ: „Почини си, милейди, защото когато се върнем в кулата, ще има да отговаряш за много неща.“

Пътуваха цяла нощ и когато дневната светлина разкри колко оскъдно е облечена Алета, Хайме свали наметалото си и го метна на раменете ѝ. Макар че стомахът ѝ къркореше от глад, не спряха, за да търсят нещо за ядене.

— Изчакай, милейди — посъветва я той, — защото е много опасно да спираме край пътя. Любовникът ти вече знае, че си избягала, и е наредил на хората си да те търсят. Щом стигнем в Крисит, съмнявам се, че ще рискува да разгневи Хенри и да се опита да ни нападне.

Темпераментът на Алета се възпламени.

— Как смееш да наричаш лорд Грей мой любовник! Не съм отишла доброволно при него и със сигурност не съм го пустила в леглото си.

— Така ли? — Сарказмът правеше гласа му суров. — Учудих се, като те намерих сама в леглото.

— За твоє сведение лорд Грей дори не беше в кулата. Замина за Лондон веднага след като ме доведе в имението си. Кралят го беше повикал, за да го осведоми за контрабандистите.

Хайме я изгледа въпросително.

— Трябва ли да предположа, че си му казала, че аз съм Господарят на мрака? Трябва ли да очаквам посещение от бирниците на краля?

— Защо не можеш да ми се довериш, милорд?

— Защо избяга при Грей, милейди? — отвърна той с въпрос.

— Не съм. Кой те е излъгал така?

Хайме се намръщи; вече не беше сигурен дали Роуина му е казала истината. Точно тогава пред тях се изправи кулата и разговорът

спря, когато наемниците излязоха да ги посрещнат. Всъщност, бяха толкова много, че Алета се зачуди откъде са се взели.

— Всичко наред ли е, лорд Хайме? — запита сър Джайлс, хвърляйки укорителен поглед към Алета.

— Да, сър Джайлс. Както можете да видите, върнах си съпругата. Изпълнихте ли заповедите ми?

— Да. Набрахме хора, точно както ни наредихте. И още ще пристигнат в скоро време. Пуснахме дума, че богат уелски барон търси войници.

— Богат ли? — запита Алета, поглеждайки косо към Хайме.

— Не знаеше ли, милейди? Контрабандата се отплаща много добре. Нямам нужда от зестрата ти, не съм я и пипнал. Тя си е твоя, можеш да правиш с нея каквото си искаш.

— Богат ли каза? — повтори тя сърдито. — Защо ме накара да смятам, че си някакъв бедняк без земя?

Хайме вдигна рамене.

— Стори ми се уместно навремето. — Обяснението му не я задоволи ни най-малко. — Бедняк и селянин бяха твоите думи, не съм го казвал аз. Освен това, земите ми бяха откраднати; наистина нямам земя.

Алета има благоприличието да се изчерви, разбирайки, че думите на Хайме са самата истина. Тя го беше оскърявала непрекъснато, пренебрегвайки факта, че неговата кръв беше толкова благородна, колкото и нейната, и без да знае, че нечестно спечеленото му богатство вероятно беше равно на това на баща ѝ. Но откъде да знае, че е богат, когато дрехите и жилището му показваха точно обратното?

Мислите ѝ се пръснаха, когато отминаха крепостната стена и влязоха в двора на замък, където ги очакваха повечето наемници. Хайме слезе и я свали от седлото.

— Иди си в стаята, милейди, искам да говоря с хората си. Гейлърд ще се погрижи да ти осигури храна и баня.

— Няма да допусна пак да ме заключиш.

— Обещавах ли, че няма да хукнеш към Грей при първа възможност?

— Не искам да имам нищо общо с лорд Грей. Отвращава ме. Веждите на Хайме се стрелнаха нагоре.

— Така ли, милейди? Защо ли не ти вярвам? Върви, Алета, свободна си да ходиш където искаш в кулата. Ако те заключа в стаята ти, сигурно пак ще подкокоросаш някого да те пусне. Очевидно не ти е било трудно да убедиш Роуина да ти отключи.

Алета замръзна.

— Откъде знаеш, че тя ме е пуснала?

— Накарах я да си признае. След като ми каза, че си избягала при Грей.

— Значи затова с такава готовност си си помислил най-лошото — изрече огорчено Алета. — Роуина утешаваше ли те в мое отсъствие?

Черните очи на Хайме потъмняха от ярост.

— Отпратих я. Вече няма да ти създава неприятности.

— Ти... ти си я отпратил?

Алета беше смаяна. Да има Хайме само за себе си беше вълнуваща перспектива. Сега всичко, което трябваше да направи, беше да го накара да я обикне.

— Ще поговорим за това по-късно, Алета. Много по-късно, след като се успокоя. Страхувам се, че няма да мога да контролирам гнева си, ако говорим сега. Но внимавай, милейди, ще очаквам пълни обяснения от тебе.

Алета се взря в него, после се обърна и избяга към кулата. След като се нахрани и се изкъпа, беше толкова изтощена, че се сви на леглото и заспа дълбоко. Когато Хайме пристигна след два часа, тя още спеше. Той не я събуди. Стоя над леглото необикновено дълго, взрян в нея, питайки се какво толкова изключително има в тази жена, че го кара да я желае повече от всички други жени на света.

Дългата ѝ сребриста коса обграждаше главата ѝ като блестящ ореол, придавайки ѝ ангелски вид. Но тя беше доказвала отново и отново, че не е никакъв ангел. Лицето ѝ беше нежно и женствено, кожата — с цвят на праскови и сметана. Тялото ѝ беше наистина създадено от боговете, помисли той. Дребно, но зряло и сочно, и толкова привлекателно, че му беше трудно да държи ръцете си далече от нея. Не искайки да прекъсва толкова необходимия ѝ сън, Хайме бавно се обърна и се отдалечи.

Алета се събуди освежена и готова да се изправи срещу гнева на съпруга си. Поглеждайки през бойницата, тя забеляза, че е проспала

целия следобед. Облече най-хубавата си рокля от кораловочервена коприна, с ниско изрязано деколте, което разкриваше горната част на гърдите и реши да не слага шапчицата, а среса косата си така, че тя заблестя като сребриста лунна светлина, и я остави свободна, спускаща се чак до кръста. Но всичките ѝ приготовления останаха напразни, защото Хайме не дойде в залата за вечеря. Там бяха само верният Гейлърд и онези рицари, които не бяха заети с изпълняване на някакви задължения.

— Вярвам, че сте добре, милейди — изрече загрижено Гейлърд.
— Много ни разтревожихте.

— И Хайме ли се разтревожи? — запита игриво тя.

— Да, той най-вече.

Най-вече се е ядосал, искаш да кажеш, възрази мислено тя. Толкова, че я отбягва, за да не излее върху нея яда си и да я нарани сериозно. Защо той винаги се опитваше да направи така, че да унищожи любовта ѝ? Нима не разбира, че не ѝ е безразличен? Очевидно не, щом е повярвал, че е отишла доброволно при лорд Грей. Тя бързо довърши яденето си, извини се и се оттегли в стаята си. Не беше ни най-малко уморена след дългата следобедна дрямка, затова запали една свещ и седна, взряна в трепкащия пламък, докато Бес не дойде да ѝ помогне да се приготви за лягане.

— Как е мъжът ти? — запита Алета, докато камериерката ѝ помагаше да облече нощницата си. — Надявам се раните му да са заздравели.

— Мъжът ми оздравя, милейди — изрече нервно Бес.

Тя беше чула всичките клюки за това, че Алета е издала контрабандистите, и се страхуваше да не каже нещо, с което да ги изложи на опасност.

Алета беше достатъчно проникателна, за да разбере дилемата на Бес, и веднага поиска да уталожи страховете ѝ.

— Не съм издала мъжете ви, Бес. Никога не бих направила такова ужасно нещо. Ако го бях направила, щях да издам и собствения си съпруг. Наистина ли мислиш, че съм способна на такова долно деяние?

Бес се взря в лицето на Алета и очевидно намери отговора.

— Не, милейди, не повярвах на клюката, която разнасяше Роуина. Много от нас вярват, че не сте способна на такава измама. Но

когато лорд Хайме ви заключи в стаята ви, всички повярвахме, че сте наказана. Роуина разпалваше огъня със злобната си клюка. Но ако се закълнете, че не сте виновна, ще ви повярвам.

— Кълна си, добра ми Бес.

— За какво се кълнеш, милейди?

Стреснати, Алета и Бес се извърнаха и видяха Хайме, който беше влязъл безшумно в стаята и сега стоеше, опрял широките си рамене в рамката на вратата.

— Остави ни — каза Алета на камериерката. — Искам да поговоря насаме със съпруга си.

Тя нямаше търпение да каже на Хайме, че съжалява, че е избягала, че никога не е смятала да свърши като затворничка на лорд Грей, че я интересува той и само той.

Бес хвърли съчувствен поглед към нея, преди да излезе от стаята.

Когато останаха сами, Хайме се отдалечи от вратата и тихо я затвори. Алета остана неподвижна при леглото, облечена в девствено бяло и наглед крехка като пеперуда.

— Отбягваш ли ме, милорд? — запита тя меко.

— Може би — призна Хайме, изправен пред нея.

Стояха на сантиметри един от друг, толкова близо, че той можеше да усети нежната ласка на дъха ѝ да гали бузите му. Внезапно мислите му се разпиляха на милиони парченца, когато една огромна ръка бръкна в гърдите му и изстиска дъха от дробовете му. Отстъпи неволно, разбирайки, че не може да мисли, когато е толкова близо до нея. Имаше толкова много неща, които искаше да я пита, толкова много имаше тя да му обяснява.

Алета изведнъж се обърна и седна на ръба на леглото. Знаеше какво иска да я пита той и предугади въпроса му.

— Не смятах да отида при лорд Грей, когато заминах оттук, милорд.

— Къде мислеше да отидеш, Алета?

— В Лондон, при баща си.

По изражението му разбра, че не ѝ вярва.

— Защо?

— Ще ти бъде ли добре да стоиш заключен? — нападна го тя. — Любиш се с мене, но аз не те интересувам. После ме обвиняваш, че

съм те предала. Предпочиташ Роуина пред мене. Не можах да понеса всичкото това.

— Да предпочитам Роуина пред тебе? — повтори Хайме учудено. — Не, милейди, никога! Кълна се във всичко свято, че не съм я докосвал още отпреди да се оженим.

Очите на Алета се разшириха. Хайме и преди ѝ беше казвал, че не е спал с Роуина, но тя не му беше повярвала. Тържествената клетва беше друго нещо. Един почтен човек никога не би дал тържествена клетва, ако не говори сериозно. И макар да мислеше, че го мрази, тя вярваше, че Хайме е почтен.

— Твой ред е за изповеди. — Гласът му беше нисък, напрегнат, изражението му се беше вкаменило. — Никога не си крила факта, че предпочиташ Ивън Грей пред мене. Затова ли се хвърли в леглото му веднага щом се видя на свобода?

Напрежението между двамата трептеше като опъната тетива на лък, когато тя отвърна на втренчения му поглед.

— Кълна ти се тържествено, че не съм избягала при лорд Грей, нито съм споделяла леглото му. Отивах към Лондон, когато той ме пресрещна. Като че ли е знаел точно кога съм тръгнала от Крисит и ме е чакал.

Съдейки по изражението в очите му, тя би могла да каже, че той иска да ѝ повярва, но нещо дълбоко в него се съпротивлява.

— Няма значение, любов моя — изрече той пресипнало. — Няма нужда да казвам, че бих рискувал всичко, за да те върна. Никога няма да позволя да си отидеш, Алета.

— Може би вече не искам да си отида — отвърна тя с не по-малко дрезгав глас.

— Защо е тази внезапна вътрешна промяна?

Несигурността правеше гласа му строг. Алета прехапа устни и извърна поглед.

— Не е... не е толкова внезапна.

Хващайки острата ѝ брадичка с палеца и показалеца си, той я накара да го погледне в очите. Те бяха мрачни и безжалостно настоятелни.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Алета? Че изведнъж си се видяла омаяна от чара ми? От мене, един безимотен селяк? Вече не смърдя ли на тор и конска пот?

От гласа му капеше сарказъм.

— Отдавна не те смятам за селяк. — Тя изхъмка презрително. — Не само си глупав, ами си и задръстен.

— Глупав! Задръстен! Това ли е всичко, милейди?

Ревът му би изплашил и най-закоравялата душа, но Алета не беше малодушна. Макар че брадичката ѝ затрепери, гласът ѝ остана овладян.

— Не, милорд, не е само това.

Изражението му беше буреносно.

— Продължавай, милейди.

— Ти си по-смел от който и да било мъж, когото познавам. Понякога арогантността ти е непоносима, но винаги се отнасяш с уважение към мъжете, които те следват. Ти си почтен и надежден, с изключение на отношението ти към мене — добави тя с малко тъжна усмивка, — и красив.

Хайме я изгледа втренчено, сякаш си беше загубила ума.

— А глупав и задръстен?

— И това. Само един задръстен мъж няма да види, че съпругата му се интересува от него, и само един глупак ще откаже да ѝ се довери.

Сърцето на Хайме се заблъска болезнено в гърдите му. Искаше да ѝ повярва. Искаше да ѝ се довери с цялото си сърце и душа. И все пак... Да не би да му казваше това, което той искаше да чуе, за да скрие от него истината за себе си и Грей?

— Искам да ти вярвам, жено.

Пристъпи по-близо, толкова близо, че топлината на тялото ѝ го опари. Посегна, почти страхувайки се да я докосне, страхувайки се, че тя ще се изпари и ще изчезне. Беше ли си въобразил думите ѝ, защото толкова силно искаше да ги чуе?

— Хайме.

Тя се люшна към него и се озова в прегръдките му, така плътно притисната до него, че чуваше силните удари на сърцето му така, сякаш беше собственото ѝ сърце.

— Божичко, Алета, никой мъж никога не е желал жена така, както аз тебе.

— Тогава ме вземи, Хайме, твоя съм.

Погледът му се впи в лицето ѝ и потърси очите ѝ; дългият миг предусещане беше непоносим. Сърцераздирателната нежност на

неговия поглед прибави нов елемент към този сложен мъж, за когото се беше омъжила. Противно на всякакви очаквания той беше отключил сърцето и душата ѝ и тя никога повече нямаше да бъде същата. Устните му се спряха над устата ѝ, езикът му проследи пълнотата на устните ѝ. Той я целуна с очи, преди жадно да завладее устата ѝ. Повдигайки се, за да се приближи към него, тя разтвори устни за горещия набег на езика му. Той я притисна към себе си, целувайки устата, брадичката, трепкация пулс в основата на шията ѝ.

Ръцете му трепереха, когато откопча нощницата ѝ, оголвайки гърдите ѝ за жадния си поглед. Устата му прогори огнена пътека към едното бяло кълбо и езикът му погали чувствителното набъбнало зърно. Алета извика смаяна. Ръцете му се спуснаха по копринения ѝ корем, смъквайки нощницата по ханша ѝ с леко движение на китките. Щеше да я вдигне и да я отнесе на леглото, ако тя не го беше спряла.

— Не, още не — замоли се тя, отказвайки да изпълни съкровеното му желание. — Аз... искам да те докосвам така, както ти мене.

Шокирана от собствената си дързост, тя сведе очи.

Хайме се усмихна неуверено.

— Направи го, любов моя. Но не съм сигурен колко ще мога да понеса.

— Сдържай се, милорд — пошегува се тя, — както ме учеше и мене.

Ръцете ѝ се плъзнаха под туниката му, вдигайки я над главата му. Той веднага се зае да ѝ помага, измъкна ръце от ръкавите и я хвърли настрана.

— Сега какво, любов моя? — запита той пресипнало.

Усмихвайки се с дяволита наслада, тя започна да изследва гърдите му и пръстите ѝ се спряха на копринената мекота на черните косми, преди да продължат към широкото пространство на раменете и гърба му. Мускулите му подскочиха и се напрегнаха под търсещите ѝ пръсти, един стон се изплъзна от гърлото му.

— Сега, милорд — каза тя с дръзка усмивка, — искам да те вкуся.

Стонът му отекна като взрив, когато устата ѝ се отвори, за да покрие плоското му мъжко зърно; върхът на горещия ѝ малък език започна да го дразни безмилостно. Хайме понечи да се отскубне, но

Алета стисна хълбоците му и го плени в мрежата на съблазънта си. Когато малките ѝ ръце развързаха връзките на панталоните му и ги смъкнаха надолу по бедрата му, членът му запулсира и започна да се изпълва. Тялото му беше толкова красиво, че гледката накара Алета да се възбуди още повече. Тя се взря дълбоко в очите му за един кратък миг, преди да се отпусне на колене пред него.

Целувките ѝ заваляха като нежен дъжд върху корема му. Хайме изпусна остро дъх, опитвайки се да я вдигне, но тя поклати отрицателно глава и отмести ръцете му. Той реагира рязко, когато пръстите ѝ се свиха около пулсиращия му член. Но когато устните ѝ го докоснаха, той извика в истинска агония.

— Божичко, милейди, спри, за да не се изложа! — Бутна я настана и бързо свали обувките и панталона. Когато се обърна отново към нея, дяволският блясък в очите му накара дъха на Алета да излезе с взрив от гърдите ѝ. — Сега, любов моя, е твой ред.

Ръцете му действаха бързо, измъквайки нощницата над главата ѝ, докато тя не се озова гола пред него. Бързият дъх, който той си пое, ѝ подсказа колко много му харесва тялото ѝ. Ръцете му я обгърнаха, чистият му мъжки аромат я опияни. Когато устните му покриха нейните, тя се пренесе в рая. Тогава той се смъкна на колене, хващайки твърдите заоблености на седалището ѝ, за да я задържи на място за горещия набег на езика си.

Усети горещина, после студ, след това и двете едновременно. Миг преди да изпадне в забрава, се озова високо вдигната в прегръдките му. Той я отнесе на леглото и двамата се строполиха там с преплетени ръце и крака. И той започна отново да я измъчва със същите сладки изтезания, с които тя го беше опустошавала само преди броени мигове.

Устата му прокара огнена следа по чувствителната плът на гърдите, корема и вътрешната повърхност на бедрата ѝ. Пъхването на показалеца му вътре в нея предизвика меден поток, чиято кулминация беше сладката болка във влажните дълбини на най-потайното ѝ място. Молбата ѝ излезе в накъсани стонове.

— Хайме, моля те, хайде.

Но хищната му усмивка показваше, че още не е свършил с нея. Озадачено изражение се настани на лицето ѝ, когато той я дръпна да се изправи и я настани в скута си. Облягайки се на няковко възглавници,

той я вдигна пред себе си така, че да застане с лице към него, разтвори краката ѝ, за да ѝ позволи да го възседне, и навлезе рязко в нея. Усещането беше толкова невероятно, че тя изкрещя.

— Харесва ли ти така, любов моя?

Хълбоците му се огънаха рязко и в същото време той я притисна към себе си така, че членът му навлезе толкова дълбоко, че изтръгна силно изохване и главата ѝ се разтърси в екстаз. Тогава дивите му тласъци започнаха да се редуват безспирно, той отметна глава и на лицето му се изписа неземно блаженство. Когато тласъците се забавиха и той се наведе напред, за да поеме зърното ѝ в устата си, тя усети как се разтреперва от прииждащата кулминация. С дрезгав вик той навлезе силно и изля горещата струя на семето си дълбоко в нея. Усещането как топлата струя я облива отвътре я разтърси цялата и в следния миг тя забрави всичко.

Тя започна полека да си възвръща сетивата, все още здраво притисната към гърдите му и настанена удобно в люлката на хълбоците му. Той още беше дълбоко в нея.

— Никога не съм изпитвал нещо толкова невероятно — прошепна той срещу устните ѝ. — Гласът му трепереше, тонът му беше изпълнен с неверие, сякаш не можеше да повярва какво е изпитал току-що. — Не съм мислил, че ще се...

Спря рязко, вглеждайки се напрегнато в Алета. Ако сега ѝ кажеше, че я обича, тя щеше ли да му се присмее?

Беше настоявала, че не иска Ивън Грей, че той не ѝ е безразличен, но дали го беше казала сериозно? Сега ли беше моментът да ѝ дава такова оръжие, каквото осигуряваше едно признание в любов?

Очите на Алета се разшириха. Стори ѝ се, че той иска да каже, че я обича. Какво го спря?

— Довърши си изречението, Хайме — подкани го тя нежно. — какво не си мислил, че ще направиш?

Мислейки бързо, той изстреля:

— Да искам толкова много някоя жена, след като току-що съм се любил с нея.

Тя усети как мъжествеността му се раздвижва в нея и помръдна леко. Не трябваше да го прави. Изведнъж се озова по гръб и Хайме разтвори бедрата ѝ.

— Този път ще бъде бавно и полека.

И беше. Люби я с болезнена нежност. Макар да разбираше, че има ново измерение в любенето му, той нарочно потискаше импулса да издаде чувствата си. Ако не внимаваше, тя щеше да го накара да забрави всичко за отмъщението срещу Ивън Грей и хората, които лъжливо бяха обвинили баща му. Тя щеше да го накара да потъне в брачното си блаженство, да се успокои и да копнее... за наследници. Може би един ден, помисли той, но още не, не и преди правдата да възтържествува и името на баща му да бъде очистено.

Алета почувства пронизително болка в сърцето си. Хайме или нарочно се правеше, че не разбира, или наистина не се интересуваше от нея. Тя знаеше толкова малко за мъжете; може би всички мъже бяха способни на нежност, независимо дали обичат или не. Хайме забеляза нараненото изражение в очите ѝ и състраданието го накара да изрече:

— Знаеш, че не си ми безразлична, милейди. Не искам повече от мене. Не сега. Не и когато съм толкова близо до целта на живота си. Знай, че те искам, Алета. Ти ми принадлежиш. Винаги си ми принадлежала. Не можем ли да започнем оттук и да видим какво ни готви бъдещето?

— Има ли бъдеще за нас, Хайме? Той се вгледа в лицето ѝ.

— Ти ми кажи. Можеш ли да забравиш Ивън Грей? Мога ли да ти доверя живота си? Ти държиш живота ми в ръцете си, нали знаеш. Ако издадеш Господаря на мрака, аз съм загубен.

— Не, Хайме — прошепна тя задъхано, — аз съм твоя. Няма да те предам.

Ако се бе надявал на повече, той не показва разочарование, когато отново я притисна към меката повърхност на леглото.

В това време тъмни сили действаха в Лондон. Тези сили, водени от лорд Съмърсет, заплашваха да унищожат крехкото щастие на Алета. Докато Алета и Хайме се наслаждаваха на моментното си блаженство, лордовете Грей и Съмърсет се бяха затворили в градската къща на лорд Съмърсет в Лондон, решавайки тяхната съдба.

— Разорих се с тези подкупи за съдиите — изрече кисело лорд Съмърсет. — Но упорството ми беше щедро възнаградено, висшите съдилища в страната отсъдиха в моя полза. Обявиха годежа между Алета и Мортимър за невалиден и отмениха брака. Сега съм свободен да я сгодя за друг.

— Време беше — оплака се Грей. — Лейди Алета прекара с Мортимър повече време, отколкото би ми харесало. На какво основание годежът беше обявен за невалиден?

Съмърсет се усмихна тънко.

— На основание на това, че Мортимър е изчакал прекалено дълго, преди да предяви претенции към определената за него годеница и че през всички те тези години съм имал право да смятам, че е мъртъв. Позволих си да наредя да съставят документа за годежа между вас и Алета. След като го подпишете, тръгвам за Уелс да взема дъщеря си.

Подаде го тържествуващо на лорд Грей, който му хвърли кратък поглед, преди да вземе мастилницата и перото, оставени наблизо на едно бюро, за да го подпише. Лорд Съмърсет изпусна въздишка на дълбоко облекчение, когато видя документа подписан. Двамата с Грей бяха толкова въвлечени в екзекуцията на лорд Мортимър, че страхът от предателство от страна на Грей направи сродяването му със Съмърсет и желателно, и практично.

Алета стоеше до тесния прозорец в голямата зала, наблюдавайки жадно как Хайме се упражнява с хората си. Гол до кръста, облян в пот, твърдите мускули на ръцете и врата му изпъкваха като въжета под

гладкостта на загорялата му кожа. Стегнатите му панталони не скриваха огромната сила на бедрата и прасците му и Алета почувства, че отмалява, когато помисли как тези железни мускули обладават податливото ѝ тяло. Но въпреки факта, че Хайме беше почти два пъти колкото нея, никога не я беше наранил. В изминалите дни неговата нежност почти компенсираше липсата на думи, с които да изрази любовта си... почти, но не напълно.

Спомняйки си търпението му снощи, когато я издигаше на гребена на страстта, Алета се изчерви и коленете ѝ се разтрепериха. Едва не изскочи от кожата си, когато Бес, която тъкмо беше влязла в стаята, проговори:

— Красив мъж, нали, милейди?

— Ох, Бес, така ме стресна! — каза Алета, вдигайки ръка към гърлото си. Обърна се отново към прозореца. — Да, Бес, съмнявам се, че има друг като Хайме в цялото кралство.

— Ако добре си спомням, милейди, когато пристигнахте, не можехте да понасяте да гледате лорд Хайме.

— Истина е — изрече замислено Алета. — Смятах го за груб селяк, с обноски на животно. Иска ми се да знам какви са чувствата му съм мене. Не съм глупава, Бес, знам, че целта му, когато се ожени за мене, беше да не позволи на лорд Грей да ме вземе.

— Може би отначало е било така, милейди — забеляза пронизателно Бес. — Мисля, че той се интересува от вас повече, отколкото смятате.

Лицето на Алета се проясни.

— Надявам се да си права, Бес.

Камериерката не отговори; вниманието ѝ беше привлечено от групата ездачи, които се приближаваха към кулата.

— Какво има, Бес? — запита Алета, забелязвайки разсеяността на прислужницата.

— Имаме компания, милейди.

И тя посочи към север, където ездачите тъкмо се бяха появили на гребена на хълма.

Алета ахна. Като че ли бяха много, може би над сто.

— Трябва да предупредя Хайме! — извика тя, излитайки от стаята.

Но докато стигне до двора, Хайме вече беше видял ездачите и изпрати хората си да се въоръжат. Не че щеше да има някаква полза. Разпадащите се стени нямаше да могат да издържат на атаката на многобройни нападатели.

Алета срещна Хайме най-горе на стълбището, когато той влизаше в кулата.

— Хайме, кои са тези хора? — извика тя уплашена. — Лорд Грей ли е? Сигурно няма да пренебрегне волята на крал Хенри и да се опита да не нападне, Хайме, нали?

— Кой знае? Ела — каза той мрачно, хващайки китката ѝ, и я дръпна след себе си. — Трябва да се въоръжа, за да посрещна гостите. Ти остани в кулата, докато се разправям с тях.

Алета остана без дъх, опитвайки се да не изостава от Хайме, докато той я влачеше по стъпалата към стаята им. Щом влезе, тя му помогна да надене ризница над туниката и да се въоръжи с меч и арбалет. Времената се бяха променили, рицарите много отдавна не се обличаха в брони, толкова тежки, че се налагаше шестима мъже да ги вдигат, за да възседнат конете си. Сега бронята се състоеше от ситно изплетена мрежа, много по-лека, но здрава като старите метални пластини. Когато се облече, той привлече Алета в прегръдките си, целуна я силно и бързо излезе от стаята. Тя го последва, не искайки да се крие, докато не разбере кой е неприятелят. Хайме като че ли не подозираше, че тя го следва по петите.

Когато стигна стъпалата, които водеха към двора, ездачите се бяха приближили достатъчно, за да види знамената им. Алета изпусна стреснат вик, когато разпозна розата и лъва на Съмърсет. Това беше баща ѝ! Тя не можеше да допусне Хайме да се бие с баща ѝ; един от двамата можеше да падне убит. Но тя видя, че Хайме има намерение да се бие, защото хората му се събираха около него.

— Хайме, недей! Това е баща ми. Не го убивай!

Тя хукна надолу по стъпалата, претича край смаяния Хайме и се втурна сред малката армия на лорд Съмърсет.

— Алета! Върни се!

Но тя не го чуваше, посягайки, за да спре коня на баща си. Дъхът му спря, когато огромното животно се изправи на задните си крака и щеше да я стъпче, ако не беше умелата ръка на лорд Съмърсет. Алета толкова много ли искаше да се срещне с баща си, че би рискувала да

умре, за да стигне до него,? Очаквала ли е лорд Съмърсет да пристигне с армията си и да му я отнеме? Беше се надявал дружбата му с крал Хенри да сложи край на усилията на Грей и Съмърсет да му отнемат Алета със сила. Може би Хенри е твърде зает със собствените си проблеми, за да държи бароните си под контрол.

Лорд Съмърсет слезе от седлото; лицето му беше маска на несдържана ярост.

— Какво, по дяволите, се опитваш да направиш, дъще, да се убиеш ли? Лорд Грей няма да бъде доволен да научи, че бъдещата му съпруга е била стъпкана от копитата на коня ми. — Той хвърли критичен поглед към слабата ѝ фигура.

— Добре ли си?

— Да, татко, добре съм — каза тя, припомняйки си колко страшен можеше да бъде баща ѝ. — Какво правиш тук? Защо си довел армия, ако идваш само на гости?

— Това ли са всичките благодарности, които ще получа, задето пръснах цяло състояние, за да отменя този нещастен неравен съюз между тебе и сина на изменника?

— Защо си толкова сигурен, че лорд Мортимър е бил изменник, татко? — запита Алета, вглеждайки се в лицето му. — Може би е била допуснатата грешка.

— Осмеляваш се да се усъмняваш в почтеността ми! — изрева Съмърсет.

Вдигна ръка, за да я зашлеви, задето дори е намекнала, че по някакъв начин е замесен в смъртта на Мортимър. Не можеше собствената му дъщеря да подлага на съмнение неговата невинност. Достатъчно беше, че Хайме Мортимър беше посял съмнения в ума на краля. За щастие Хенри се занимаваше с други неща, за да се тревожи за събития, станали в Уелс преди толкова години.

— Само да я докоснете, сте мъртъв. — Гласът на Хайме прозвуча с твърда нотка, когато хвана китката на Съмърсет в железния си юмрук. Щом я пусна, ръката на по-възрастния мъж падна като безжизнена. — Алета е моя съпруга; вече нямате власт над нея. Кълна, се че никога повече няма да вдигнете ръка срещу нея.

Съмърсет премести поглед от Хайме към Алета, изненадан от властността му.

— Спестете си клетвите, Мортимър — изрече той подигравателно, — вече няма полза от тях. — Бръкна в джоба на жакета си, извади един документ и го размаха под носа на Хайме. — Бракът ви с дъщеря ми беше обявен за невалиден и аз я сгодих за лорд Грей. За щастие, семето ви не е успяло да попадне в плодородна почва — продължи той пак така подигравателно. — Издънките на Мортимър никога не са били особено здрави. — И се изсмя пренебрежително. — Но можеш да бъдеш сигурен, селяко, че лорд Грей скоро ще накара корема на Алета да се издуе.

Алета побледня.

— Татко, какво говориш? Кралят знае ли за това? Той сигурно трябва да подпише тези документи.

— Подписани са — каза лукаво Съмърсет. — Беше лесно, защото умът му е зает с Франция и бъдещата му невеста. Действах толкова бързо, колкото можах, Алета, като знаех, че искаш точно това. Лорд Грей ми каза как си потърсила покровителството му, когато си избягала от този твой съпруг.

Той хвърли свиреп поглед към Хайме с презрение, изписано на лицето.

Много чувства връхлетяха Хайме. Дали Алета е планирала всичко това, изчаквайки, докато баща ѝ пристигне? Нарочно ли беше лъгала, настоявайки, че не е търсила покровителството на Грей, когато беше избягала от него? И още по-важното — защо беше се държала така, сякаш се наслаждава на любенето му, реагирайки с такова отдаване, че той беше започнал да ѝ вярва?

Алета знаеше точно какво мисли Хайме, знаеше и че не е вярно.

— Не, Хайме, не е така! Може някога да съм искала да прекратя брака ни, но не и откакто... откакто...

— Стига, дъще! — изрева Съмърсет, хвърляйки ѝ кос поглед. — Свършено е. Вземи си достатъчно дрехи за пътуването до Лондон. Мортимър може да прати останалите по-късно заедно със зестрата ти. Тръгваме веднага.

— Не!

Гласът ѝ трепна от страх.

— Алета няма да ходи никъде с вас.

Гласът на Хайме беше мек, но със стоманена нишка.

— Внимавайте, Мортимър — предупреди го Съмърсет с махване на ръката. — Вие и вашите хора сте много по-малко от нас. Ако решите да се биете, ще умрат хора, а аз пак ще постигна своето. Да дам ли сигнал за атака, Мортимър, или ще оставите дъщеря ми да тръгне необезпокоявана?

Лицето на Хайме се вкамени. Той знаеше, че хората му са готови за бой дори срещу толкова многоброен неприятел, но можеше ли да ги кара да умрат за такава лъжлива жена като Алета?

Алета прочете нерешителността в очите на Хайме и разбра, че е по-близо до смъртта, отколкото някога щеше да бъде. Нямаше никакъв шанс да надвие армия, каквато баща ѝ беше довел. Не искаше нито Хайме, нито баща ѝ да паднат убити на бойното поле. И едното, и другото щеше да я унищожи.

Лорд Съмърсет видя, че дъщеря му не иска да става причина за битка, и реши да се възползва от това.

— Искам да поговоря насаме с дъщеря си — каза той студено и властно.

Лицето на Хайме помрачня.

— Няма да го позволя.

— Моля те, Хайме — изрече уплашено Алета, стремейки се да разпръсне буреносната атмосфера. — Аз... искам да поговоря с татко насаме.

Хайме я изгледа втренчено, кимна и се отдалечи. Късите му, неравни крачки издаваха огромния му гняв. Хващайки Алета за ръката, Съмърсет я поведе по-далече от хората си. Когато я накара да застане с лице към него, чертите му бяха сурови, а устата побеляла от ярост.

— Неблагодарна нещастница! — изсъска той през зъби. — Трябва добре да те набия, за да вкарам малко разум в главата ти. Но ще оставя това на лорд Грей. Може би той ще те накара да се държиш по-уважително към баща си. Обещах, че ще направя всичко, което ми е по силите, за да издействам свободата ти. Защо сега се държиш така, сякаш никога не си го искала? — Той я изгледа втренчено. — Какво ти е направило това копеле?

— Нещата се промениха, татко. Хайме не е ни най-малко това, за което го мислех.

— Господи, ти си се влюбила в този негодник! — едва не изкрещя Съмърсет.

— Аз... мисля, че Хайме и баща му са станали жертва на ужасно недоразумение — възрази убедено Алета. — Не мога... не, няма да си тръгна. Нито сега, нито когато и да било.

— Значи е вярно — изсъска Съмърсет с презрение, — влюбила си се в него. Лорд Грей скоро ще те освободи от заслепението ти. Не разбирам защо, но той още те иска, въпреки че Мортимър те е използвал. А не мога да си позволя да имам Грей за враг. В един кюп сме.

— В какво? — заинтересува се Алета.

Съмърсет се намръщи.

— Това не те засяга. Ще тръгнеш ли доброволно, или трябва да заповядам на хората си да унищожат Мортимър и да превърнат тази купчина камъни в прах? Мога да го направя, ясно ти е, имам два пъти повече хора от него. Никаква милост няма да има, Алета. Щом наредя на хората си да влязат в бой, никой няма да остане жив. Това ли искаш? Помисли, скъпа, преди да отговориш.

Нямаше нужда Алета да мисли дълго или усилено. Обичаше Хайме прекалено много, за да го види убит в разцвета на силите му. Може би от собствения ѝ баща.

— Ще дойда с тебе — изрече тя тихо, — но отказвам да се омъжа за лорд Грей.

— Не, Алета, трябва да ми обещаеш, че ще се омъжиш за лорд Грей, преди да си тръгна оттук. Иначе ще стане така, както ти го описах.

Поражението притисна тесните рамене на Алета. Съкрушителната му отговорност сякаш я забиваше в земята. Но в края на краищата тя нямаше друг избор и се реши.

— Да, татко, ще бъде както пожелаеш.

Съмърсет се усмихна мрачно.

— Кажи му го.

Стъпалата ѝ бяха като от олово, когато се обърна и тръгна полека към мястото, където стоеше Хайме, последвана плътно от баща си. Когато отвори уста, за да проговори, гласът ѝ секта. Изсумтявайки отвратено, Съмърсет я смушка в ребрата.

— Кажи му, дъще, кажи му това, което току-що ми каза.

Розовият крайчец на езика ѝ излезе, за да навлажни сухите ѝ устни. Хайме изглеждаше омагьосан от това просто действие. Очите

му нерешително се вдигнаха, за да срещнат нейните, когато запъващите се думи привлякоха вниманието му

— Аз... искам да... придружа баща си.

— Кажи му защо, Алета — подкани я безжалостно Съмърсет.

Изражението на Хайме не се промени, той я чакаше да продължи. Алета изгледа стреснато баща си, но той само кимна, показвайки желанието си тя да продължи.

Моля те, Хайме, не ме мрази, замоли се безмълвно Алета, докато изричаше думите, които баща ѝ я караше да каже.

— Преди да напусна Лондон, аз... помолих татко да издейства анулиране и не съм променила решението си.

— Кажи му за годежа с лорд Грей — изрече Съмърсет жестоко удовлетворение.

Нямаше да бъде доволен, докато Хайме Мортимър не бъде унищожен напълно. Ако се задълбаеше в процеса на баща си, това можеше да означава катастрофа за него, лорд Грей и лорд Барлоу, който беше участвал в подялбата на богатството на Мортимър.

— Татко, аз...

— Кажи му, Алета — заповяда Съмърсет.

Ръката му, която почиваше на нейната, я стисна така силно, че Алета трепна от внезапна болка.

— Ще се омъжа за лорд Грей! — извика тя. — Това исках от самото начало, този брак не беше моя идея. Така че виждате, милорд, няма за какво да се биете.

Тъмният поглед на Хайме обгърна цялата ѝ тънка фигура.

— Наистина, милейди, както казвате, няма за какво да се бия. Простете, че мислех другояче. Знаех още отначало, че ме смятате за нещо по-долно от калта по обувките си. Сбогом, милейди, желая на вас и лорд Грей да се наслаждавате един на друг.

Благословена Богородице, как можеше да ѝ позволи да излезе от живота му, крещеше един глас у него. Месеците, които бяха прекарвали заедно, нищо ли не означаваха за нея? Може би онези удивителни ноци, когато бяха лежали прегърнати, бяха излетели от ума на Алета, но те бяха неизлично врязани в сърцето и ума му.

— Хайме!

Тя протегна ръце, но той вече се беше извърнал. Сграбчвайки ръката и, Съмърсет я хвана за раменете и грубо я бутна към кулата.

— Вземи каквото ти трябва за пътуването — излая той.

Хайме не я погледна, докато тя се качваше по стъпалата към кулата с безпомощно превити рамене, без да чуе как баща ѝ му казва:

— Виждаш, че дъщеря ми те ненавижда, Мортимър. Ако си умен, ще се заровиш в порутената си кула и ще оставиш Алета на мира.

Алета се втурна към стаята си, без да престава да хлипа. Не искаше да напусне Хайме, не искаше и да го види унищожен. Бес я чакаше с уплашено изражение.

— Ох, милейди, чух всичко. Какво ще правите?

— Трябва да тръгна с баща си, Бес — изхълца Алета.

— Но вие не можете, вие обичате лорд Хайме!

— Татко ще го унищожи, ако не направя каквото той казва. Познавам го, Бес, ще го направи. Той е невъобразимо богат и има цяла армия. Хайме не би могъл да спечели срещу такова числено превъзходство.

— Аз... страхувах се, че говорите сериозно, там долу в двора. Но трябваше да се досетя, че никога няма да тръгнете по своя воля. Останете, милейди, лорд Хайме ще ви защити.

— Не, добра ми Бес, не мога да рискувам живота на своя мъж. Освен това, ти чу баща ми. Анулирането вече е провъзгласено, вече не съм съпруга на Хайме. Сега престани да подсмърчаш и ми помогни да опаковам една торба за пътуването.

Хайме не се виждаше никакъв, когато Алета се върна в двора. Конят ѝ вече беше оседлан и я чакаше, а лорд Съмърсет не загуби нито миг и веднага я настани на седлото. Ако се беше надявала за последен път да види Хайме, преди да заmine завинаги, остана разочарована. С едно движение на ръката Съмърсет подкара малката си армия от двора на замъка, увеличайки Алета със себе си. Тя погледна назад само веднъж с лице, изкривено в гримаса на агония.

Хайме гледаше кавалката от бойницата на голямата зала с неразгадаемо изражение; очите му излъчваха пустота, каквато не беше чувствал нито веднъж досега. Гледа, докато вече не можеше да вижда Алета сред тълпата войници, които я обграждаха.

— Тя не искаше да заминава, лорд Хайме.

Той трепна силно, не подозирайки, че Бес стои зад него. Изражението му се втвърди.

— Чу я какво каза, Бес. Не се опитвай да смекчиш удара от заминаването ѝ. Това беше нейният избор. Ако беше решила да остане, щях да се бия до смърт, за да я защита.

— Да — каза тихо Бес. — точно от това се страхуваше тя. Милейди не иска смъртта ви, лорд Хайме, иска ви жив. Единственият начин да ви предпази беше да тръгне с баща си. Обича ви. Освен това — напомни му тя меко, — вече не е ваша съпруга. Лорд Съмърсет се е погрижил за това.

Хайме се извърна към нея с маска на ярост на лицето.

— Алета е моя съпруга и винаги ще бъде моята съпруга, въпреки че не ме обича. — *В сърцето си още я обичам*, помисли той, но без да го каже. — Не, добра ми Бес, не прави грешка. Алета винаги е искала Ивън Грей и сега има каквото иска. Никога повече не споменавай името ѝ пред мене.

Обръщайки се рязко, той се отдалечи.

На следващия ден Роуина се върна в кулата. Ключката беше стигнала до селото където живееше знойната брюнетка, и тя не загуби никакво време, за да се вмъкне отново в живота на Хайме. Намери го да седи мрачно пред огнището в залата, взирайки се безцелно в огъня, който отдавна беше догорял. Втурвайки се към него, тя коленичи пред краката му.

— Хайме, тук съм. Няма да те оставя като онази невярна кучка, за която се ожени. Позволи ми да ти помогна да забравиш жената, която те предаде. Ще бъде също като в старото време, Хайме, ще видиш.

Той я изгледа намръщено, не толкова доволен да я види, колкото тя се беше надявала.

— Остави ме на мира, Роуина, не съм добра компания за никого точно сега, още по-малко пък за тебе.

— Не ме отпращай, любов моя, мога да те облекча и да направя нощите ти по-поносими.

Той я изгледа косо.

— Прави каквото искаш, Роуина, няма значение.

Извърна се и продължи да се взира в изстиналото огнище. След като беше спечелила правото да остане в кулата, Роуина реши да не насилва късмета си. Знаеше, че с времето Хайме ще се обърне към нея

за утеха, а след това ще бъде само въпрос на време тя да го убеди да я направи своя съпруга.

Дните минаха бавно. Но за нейно нещастие той не правеше никакви опити да спи с нея. Всъщност, като че ли не осъзнаваше, че тя живее в кулата. Пиеше много, често заспивайки в залата, положил глава на масата и стиснал чаша ейл. Хората му се тревожеха за него, Гейлърд не беше на себе си от безпокойство. Никога не беше виждал Хайме в такова окаяно състояние. Измъчваше мозъка си с мисли как да го измъкне от отчаянието му, но когато се разчу, че Алета и лорд Ивън щели скоро да се оженят, той се уплаши, че Хайме ще изгуби представа за действителността.

Едва не стана точно така. Гневът на Хайме беше неவிждан; той изпадна в пиянско буйство, което трая цяла седмица. Отчаяно мъчейки се да го издърпа от ръба на безумието, Гейлърд предложи да се заемат пак с контрабандата. Старецът беше получил съобщение, че един кораб с качествено бренди и френска дантела е тръгнал от Франция и ако се интересуват, трябва само да дадат сигнал със светлини и корабът ще пристане близо до брега. За облекчение на Гейлърд Хайме като че ли възприе идеята и плановете бяха задвижени. Селяните бяха уведомени и в следващите дни Хайме сякаш се стегна, взе да пие по-малко и прекарваше дълги, изтощителни часове в упражнения с хората си, макар че те никога не бяха участвали в незаконните му дейности.

Пристигането на кораба и появата на Господаря на мрака след месеци бездействие възвести нова ера на контрабандата, в която Хайме се хвърли със стръв. Рискуваше там, където други се колебаеха; нищо не беше достатъчно смело или невъзможно. Когато до Лондон стигнаха слухове за възраждането на контрабандата край уелския бряг, кралят прати малка армия, за да помогне на лорд Грей да смаже нарушителите. Но всеки път, когато отрядите пристигнеха на брега, контрабандистите вече бяха изчезнали безследно. За да тормози хората на краля, Господарят на мрака постоянно променяше мястото на срещата, за да не знаят бирниците къде да търсят следващия път.

Алета се озова затворена в дома на баща си в Лондон. Беше й позволено да приеме няколко посетители, с изключение на Ивън Грей. Кралят беше заминал от града, преди тя да пристигне, и трябваше да се върне едва след сватбата ѝ с лорд Грей. Алета беше сигурна, че ако

Хенри беше дочул за злонамерения план на баща ѝ, щеше да се намеси. Но тъй като монархът трябваше да замине скоро за Франция, за да вземе съпругата си, неговите барони вече бяха поели отчасти управлението на страната. Тя беше изгубена. Бракът с Ивън Грей, след като беше изпитала върха на страстта с Хайме, беше нещо чудовищно. Само един мъж можеше да запали пламък в душата ѝ.

Алета беше в Лондон вече две седмици, когато лорд Грей дойде да я посети. Когато тя отказа да се срещне с него, баща ѝ я накара да излезе от стаята си и после ги остави да говорят насаме.

Строгата усмивка на Грей предупреди Алета, че той още ѝ е ядосан, задето беше изчезнала от имението му при такива тайнствени обстоятелства.

— Този път няма да ми избягате толкова лесно, милейди — предупреди я той зловещо. — Когато се оженим, ще ми се подчинявате за всичко или ще си понесете последиците. Но съм любопитен да узная как онзи селяк ви измъкна от моето имение.

— Излетяхме през прозореца — отговори тя с язвителен сарказъм. — Не искам да се омъжвам за вас, милорд, искам да се върна при съпруга си.

Темпераментът на Грей експлодира.

— Излетели от прозореца! Дръжте си вашата тайна, милейди, няма значение. Чухте ли баща си? Вече не сте съпруга на онзи безпаричен селяк. Вие сте моя, милейди, точно като всичко, което някога принадлежеше на рода Мортимър, сега е мое.

— Не разбирам враждебността ви към Хайме — каза тя заинтригувана. — Защо толкова ненавиждате това семейство?

— Много сте схватлива, милейди. — Злобна усмивка изкриви устните му. — Един ден ще ви разкажа за омразата, която ме подтиква.

— Лорд Мортимър не е бил предател, нали?

Изражението на Грей стана яростно.

— Стига! Повече няма да говоря за рода Мортимър. Дойдох да обсъдим сватбата ни, Алета. Искам да се оженим след един месец.

— Не!

— Да. Хенри ми заповяда да отида пак в Уелс, но ще се върна навреме за сватбата ни.

— Отивате в Уелс?

— Да и този път Господарят на мрака няма да ми се изплъзне. Говори се, че негодникът пак се е захванал с контрабанда, но този път няма да му се размине.

Сърцето на Алета се заблъска болезнено в ребрата ѝ. Хайме не знаеше ли колко е опасно да се захване пак с контрабанда? Лорд Грей беше решил да залови Господаря на мрака и ако Хайме станеше небрежен, щеше да се озове увиснал на въжетото.

Грей наблюдаваше играта на чувствата, която разтърсваше красивите черти на Алета, и се усмихна възхитен. Нямахше търпение да я има под себе си, да взема от нея всичко, което беше давала на Мортимър. Мислейки за голото ѝ тяло под своето, той усети как се втвърдява от желание и закопня за сватбения си ден. Внезапно му хрумна, че няма нужда да чака, че никой няма да го обвини, че е избързал със сватбения си ден, най-малко пък лорд Съмърсет. Хващайки я неподготвена, той посегна и я привлече рязко към себе си. Алета изписка протестиращо и започна да го отблъсква с всичка сила.

— Не се бори с мене, Алета, защото смятам да те имам, преди да замина за Уелс. Ние сме почти оженени. Какво може да навреди, ако опитам това, което драговошно си давала на онова копеле, което те отне от мене?

Устата му се впи в нейната, наказващо, гневно, изливайки пялата му ярост върху уязвимите ѝ устни. Когато езикът му накара устата ѝ да се отвори, опустошавайки нежните ѝ дълбини, Алета едва не припадна. Разтърси я вълна на отвращение и когато ръцете му разкъсаха корсажа ѝ, за да започнат да тормозят гърдите ѝ, тя реагира яростно.

— Ще викам баща си — изпъшка тя, отблъсквайки нараняващите я ласки.

— Викай, колкото си искаш, милейди — каза пресипнало Грей. — Няма да дойде да те защити. И двамата смятаме, че трябва да бъдеш опитомена, и за мене ще бъде голямо удоволствие да започна незабавно.

Разбирайки, че няма да има друга помощ освен собствената си изобретателност, Алета поднови усилията си да се откопчи от непоносимите ласки на Грей. Силата му, подклаждана от бушуваща страст, не можеше да се сравнява с нейната. Когато я бутна на пода и започна да развързва връзките на панталоните си, тя реагира

инстинктивно. Вдигайки коляно, му нанесе удар в слабините. Добре прицелният ѝ удар го омаломощи и той се търкулна в агония на пода.

Изправяйки се неуверено, Алета го изгледа за миг, преди да се обърне и да избяга от стаята. Задъхан и с яростно изражение, той извика след нея:

— Ще ми платиш за това, кучка такава! Само почакай да се оженим, имам си начини да те накарам да молиш за вниманието ми. И не всички ще ти харесат.

Страхът като че ли накара крила да израснат на краката ѝ, когато тя изхвъркна от стаята, мина покрай изумения си баща и хукна нагоре по стъпалата към безопасността на своята стая. Заклучвайки вратата зад себе си, тя се строполи на леглото разтреперана и с чувството, че ѝ се гади. Как можеше да допусне тази пародия на брак да се състои, запита се тя безпомощно. Как да не допусне това да стане, като нямаше думата по въпроса? Страхуваше се, че лорд Грей ще направи живота ѝ истински ад, но нямаше абсолютно нищо, което би могла да направи, за да спре сватбата.

Ужасната мисъл накара стомаха ѝ да се разбърка. Тя бръкна под леглото и измъкна нощното гърне точно навреме, за да изпразни в него съдържанието му.

Роуина започваше да се отчайва. През седмиците, откакто се беше върнала в кулата, Хайме почти не ѝ обръщаше внимание. Тя знаеше, че той отново се е захванал с контрабандата, и дори от време на време го беше виждала да напуска кулата посред нощ. А точно тази сутрин случайно беше дочула един разговор между Хайме и Гейлърд. Те стояха в един ъгъл на двора, а тя случайно се беше натъкнаха на тях и се скри в една цепнатина на стената, когато дочу гласовете им.

— Корабът ще хвърли котва близо до брега утре вечер, Хайме — тъкмо казваше старецът. — Искаш ли да дадем сигнал? Може би е най-добре да не изкушаваме съдбата. Броят на бирниците е удвоен, говори се, че лорд Грей се е върнал в Уелс, за да сложи край на контрабандата. Казват, че много искал да залови Господаря на мрака.

— Дано се провали в най-дълбоката адска яма — измърмори Хайме. — Не е достатъчно умен, за да хване Господаря на мрака, ако някой предател сред нас не го предупреди. Тъй като лейди Алета си отиде, няма от какво да се страхуваме.

— Неправилно я обвиняваш — нападна го Гейлърд. — Тя не е предателка и аз вярвам, че е невинна.

— Няма значение, Гейлърд, тази част от живота ми мина и вече е свършено. Сега живея за опасността и приключението, и за да очистя името на баща си. Какво ще кажеш да отидем до Лондон и да се срещнем с краля след днешното приключение?

— Значи действаме тази вечер, както планирахме? Ще уведомя мъжете от селото да се срещнем на Северния бряг, където пред скалите има пясъчна ивица. Колкото да Лондон, сериозно се съмнявам, че имаш намерение да посетиш краля. Ако се надяваш да видиш Алета, страхувам се, че ще бъдеш разочарован. Сватбата ѝ трябва да се състои след един месец.

— Не се бой, Гейлърд, отивам в Лондон да се видя с краля и поради никаква друга причина.

Думите му опровергаваха жадния поглед в очите му.

Разделиха се скоро след това, оставяйки Роуина да мисли върху много неща.

Хайме седя в залата доста време същата вечер, не понасяше мисълта да види леглото си без Алета, която да го приветства там. Видя Роуина да се движи насам-натам из залата, разменяйки закачки с хората му, и се запита защо не се е възползвал от услугите ѝ. Господ знае, че има нужда от жена. Преди няколко месеца беше доволен от Роуина, но днес знойната красавица не го привличаше. Как да спи с нея, когато беше се любил с такава жена като Алета? Каквато си беше вещица, тя го беше направила безполезен за която и да било друга жена. Как можа да го изостави така лесно след всичко, което бяха споделяли?

Подпрял глава с ръце, Хайме си припомняше с копнеж всички онези незабравими нощи, когато бяха изследвали взаимно телата си, докато страстта не избухнеше във взрив на невероятни усещания. Беше я искал тогава и я искаше и сега. Искаше я въпреки факта, че тя не изпитваше нищо към него. Въпреки факта, че го беше предала. Искаше да я ненавижда. Господ знае, че се беше опитал, но сърцето му се беше разбунтувало.

Роуина го наблюдаваше внимателно, докато се движеше из залата. Макар че флиртуваше открито с войниците, Хайме като че ли не забелязваше присъствието ѝ. Неведнъж се беше задоволявала с някой от рицарите, но в действителност искаше Хайме. Но не тази нощ, реши тя. Не, тази нощ щеше да го чака в леглото му, да го примами с гъвкавото си тяло. Излизайки от залата, тя отиде направо в стаята му, бързо се съблече и се пъкна гола между чаршафите.

Хайме се изправи неуверено, не толкова трезвен, колкото му се искаше. Беше изпил достатъчно ейл тази вечер, за да притъпи болката от загубата на Алета. Стъпалата му се сториха безкрайни, докато се изкачваше към стаята си, и когато най-накрая влезе в затъмнената стая, хвърли дрехите си и се строполи на леглото. Смъртно уморен, той придърпа завивката до кръста си и затвори очи. Лекуващите пръсти на съня успокоиха болящото тяло и го приспаха.

Минаха няколко минути, преди да осъзнае, че пръстите, които прокарваха огнени следи по кожата му, са от плът и кръв и нямаха нищо общо със съненото състояние на сетивата му. Очите му се

отвориха, когато внезапно осъзна, че едва малка ръка броди по гърба и седалището му. Изпъшка смутено, когато ръката се одързости и се вмъкна между бедрата му, за да обгърне и погали мъжествеността му.

Роуина изгука възхитено, когато интимното ѝ докосване докара Хайме до мигновена ерекция. Все още замаян от тазвечерното пиене, той успя да изрече само едно име, което непрестанно беше на върха на езика му.

— Алета.

Обръщайки се рязко, посегна към нея и притисна голото ѝ тяло до себе си. Изстена отново, наслаждавайки се на топлината на плътта ѝ и на начина, по който втвърдените връхчета на гърдите ѝ се притискаха към неговите. Ръцете му намериха влагата между краката ѝ и той се надигна над нея, така жаден да се вмъкне в тялото ѝ, че целият трепереше като безкостна маса от тъкани и мускули.

Роуина се намръщи; нямаше търпение да го задоволи, но достатъчно самонадеяна, за да му покаже, че се люби с нея, а не с Алета.

— Хайме, аз съм, Роуина. Люби ме, милорд, люби ме добре.

Очите на Хайме се отвориха. Беше много тъмно, за да я види ясно, но позна гласа ѝ.

— Господи, Роуина, какво правиш в леглото ми?

— Имаш нужда от мене, Хайме — прошепна тя срещу устните му. — Не си имал жена, откакто твоята... откакто Алета замина. Позволи ми да те облекча. Не помниш ли как беше помежду ни?

Ръцете ѝ се плъзнаха между телата им, търсейки обекта на нейното желание. Тя си пое остро дъх, когато разбра, че се е смалил забележимо в последните няколко мига. Водена от отчаяние, се плъзна надолу по тялото му. Хайме ахна и извика, когато почувства мокрите ѝ устни да го обгръщат. Роуина щеше да бъде шокирана, ако разбереше, че викът му не е бил предизвикан от върховно блаженство. Макар че беше правила това интимно действие много пъти в миналото, този път в действителност това го отврати. Едва когато той я отблъсна грубо, Роуина разбра, че действията ѝ не му харесват.

— Ако те бях искал, Роуина, щях да те повикам — каза той сурово.

— Ако не беше изпаднал в пиянско вцепенение в последните няколко седмици, щеше да се чувстваш различно — нападна го Роуина.

— Никога не съм те виждала в такова състояние, Хайме. Тази студена кучка, за която се ожени, е причината за всичките ти проблеми. Смятай се за щастливец, че се отърва от нея. — Ръката ѝ се плъзна надолу, за да обгърне члена му. — Мога да те накарам да ме пожелаеш.

Този път, когато Хайме я отблъсна, беше доста по-малко нежен; дори я ритна, от което тя се сви на купчинка на пода.

— Стига, Роуина, приключих с тебе много отдавна. Трябва да съм бил луд, за да ти позволя да се върнеш в кулата, щом не те искам. Махай се от живота ми, жено! Намери си друг мъж, пред когото да се правиш на курва. Когато стана утре, очаквам да си си отишла.

— Хайме, не говориш сериозно.

Роуина беше шокирана. Как можа да допусне такава ужасна грешка? Тя беше сигурна, че Хайме ще приветства връщането ѝ в живота му и в леглото му, след като разбере, че не може да има Алета.

— Да, Роуина, никога не съм бил по-сериозен.

Надигайки си от пода, тя потърси дрехите си. Стискайки ги пред гърдите си, впи свиреп поглед в Хайме.

— Ще съжаляваш — каза тя заплашително. — Предупреждавала съм те и преди, Хайме, но този път говоря сериозно.

Извърна се и избяга от стаята, без да обръща внимание на голотата си. Замина рано следващата сутрин. Гейлърд докладва, че я е видял да пришпорва безмилостно коня си, отдалечавайки се сред хълмовете.

Ивън Грей се разхождаше напред-назад из залата в красивото си имение; сърдитите му едри крачки го носеха от единия край на обширното помещение до другия. На който и бряг да отидеше да патрулира с хората си, откриваха, че Господарят на мрака е преместил дейността си другаде. Нямаше ли край невероятната му смелост? Той искаше да залови негодника; толкова го искаше, че предпочете да остане в Уелс когато трябваше да бъде в Лондон при бъдещата си невеста и да я възпитава. Алета го беше наранила зле при последната им среща и той ѝ дължеше един хубав бой заради непростимото ѝ поведение. Ако Хайме Мортимър не беше влязъл в живота им преди тези дълги месеци, Алета вече щеше да бъде негова съпруга и щеше да носи първото му дете.

Мрачните му мисли бяха прекъснати от иконома му.

— Милорд, една млада жена иска да влезе.

— В този ранен час? — намръщи се Грей. — Кажй й, че имаме повече прислужнички, отколкото са ни нужни.

— Не съм прислужничка, милорд.

Роуина застана на вратата, уморена да чака.

Веждите на Грей се вдигнаха.

— А, Роуина, влизай, жено. Какви новини имаш за мене днес?

Тя изчака икономът да излезе, преди да проговори.

— Новини, за които мисля, че ще платите добре, милорд — изрече тя хитро.

След като предадеше Хайме, тя се страхуваше от неговото възмездие и имаше нужда от пари, за да се отдалечи от него.

— Нищо не сме говорили за пари — оплака се кисело Грей.

— Ах, милорд, но този път ще ви кажа кой е Господарят на мрака и къде може да го намерите още тази нощ. Това сведение не е ли достойно за награда?

— Знаеш кой е Господарят на мрака? — Грей не повярва. Но толкова се нуждаеше от тази информация, че беше склонен да плати каквото и да било. — Ще видиш, че съм много щедър, жено — каза той.

Гласът на Роуина се втвърди.

— Колко щедър, милорд?

— Ама и ти си една продажна кучка.

— Жена в моето положение не може да си позволи друго.

Грей я изгледа втренчено, после каза:

— Чакай тук.

Тя го загледа втренчено, когато той се обърна и изчезна нагоре по витата стълба. Минаха цели десет минути, преди да се появи отново и да сложи малка платнена торбичка в ръцете й. Роуина вдигна торбичката, надникна вътре и се усмихна доволно.

— Това задоволява ли те?

Тя кимна, наистина удовлетворена.

— Вие сте повече от щедър.

— Името, Роуина. Ако хвана Господаря на мрака, това ще бъде голямо постижение.

Внезапен пристъп на чувство за вина обхвана Роуина. Как да предаде мъжа, когото някога беше обичала толкова страстно? Но после

си спомни безсърдечния начин, по който я беше изхвърлил от леглото и от живота си, и решението ѝ се затвърди. Не дължеше на Хайме Мортимър никаква лоялност.

Гърлото ѝ внезапно пресъхна и думите едва си пробиваха път през напуканите ѝ устни.

— Хайме. Хайме Мортимър е Господарят на мрака.

Злобна усмивка загрози лицето на Грей.

— Мортимър! Това крадливо копеле! Знаех го, но нямах доказателство. Откога знаеш?

Изплашена от мрачното му настроение, Роуина реши, че за нейно добро ще е да го излъже.

— От вчера, когато дочух Хайме и Гейлърд да говорят за кораб, който щял да пристигне тази нощ.

— Тази нощ ли? — запита остро Грей. — Къде?

— В едно заливче на около пет мили от кулата, където вместо скали има гора и пясъчен бряг. Местните го наричат Северния бряг. Ще закарат контрабандните стоки в кулата с фургони. Само това успях да чуя.

— Достатъчно е, жено — Той я изгледа подозрително. — Признавам, че съм любопитен. Защо предаваш любовника си?

Усмивката на Роуина стана отблъскваща.

— Това арогантно копеле ме отпрати. Не е същият, откакто онази бледа кучка влезе в живота му.

Грей се намръщи.

— Да не би случайно за говориш за лейди Алета?

— Да — изсъска Роуина. — Въпреки че е сгодена за вас, милорд, Хайме още е обсебен от тази вещица. Изгони ме от леглото си. Предупредих го, че ще си отмъстя, но той не пожела да ме чуе.

— Предаден от отмъстителна жена — измърмори Грей под носа си. — Колко удобно. — И добави на глас: — Задължен съм ти, жено. И ако това е някакво успокоение, Алета скоро ще бъде моя съпруга и Мортимър вече няма да се доближи до нея.

Нощта беше безлунна, идеална за онова, което си беше наумил Хайме. Ниски облаци се търкаляха откъм морето и от земята излизаше тънка мъгла. Удари полунощ точно когато той тръгна надолу по дългата вита стълба. Гейлърд го чакаше в залата.

— Готов съм — каза старецът.

Хайме го изгледа остро, мислейки, че никога не му е изглеждал по-остарял или по-крехък, отколкото сега, с прегърбената си фигура, увита в черно наметало. Това го накара да се замисли и той внезапно осъзна, че Гейлърд е прекалено стар, за да се занимава с такива неща. Интуицията го предупреди да не взема стареца със себе си тази нощ.

— Не и този път, приятелю — изрече Хайме и го тупна по рамото. — Тази вечер оставаш в кулата да направляваш фургоните, когато пристигнат. Знам, че наемниците разбират какво става тук, но не искам да ги въвличам в незаконните си дейности. Ако някой от тях се събуди, гледай да останат в помещенията си, докато контрабандните стоки бъдат скрити в тайната стая.

— Не, Хайме, ще дойда с тебе, както винаги. Лош късмет е да правим промени сега.

— Направи каквото ти казвам, Гейлърд — изрече рязко Хайме.

Обърна се и се отдалечи, преди аргументите на Гейлърд да го разколебаят. Да рискува собствения си живот беше едно, но да изложи стареца на опасност беше съвсем друго нещо.

Контрабандистите вече се бяха събрали на Северния бряг, когато Господарят на мрака пристигна. Чакаха го да даде сигнал на кораба, закотвен извън залива. Щом запалиха фенерите, за да известят кораба, всички тревожно зачакаха пристигането на първата лодка, пълна със стоки. Хайме седеше на седлото на неспокойно танцуващия си жребец, напрегнат и бдителен. Сетивата му подсказваха, че нещо не е наред. Макар че не виждаше и не чуваше нищо необичайно, всяко нервено окончание у него крещеше за предстояща опасност.

Първата лодка вече беше разтоварила и друга беше заела мястото ѝ. Контрабандистите работеха тихо и ефикасно, складирайки бързо бъчвите и сандъците на брега в очакване на фургоните. Хайме въздъхна облекчено, когато е последната лодка беше разтоварена и капитанът на кораба си получи парите и си тръгна. Когато чу скърцането на колелата на фургоните, напрежението му понамаля, макар да знаеше, че все още има опасност, докато контрабандните стоки не бъдат благополучно скрити под кулата.

Фургоните стигнаха до брега и Хайме се обърна, за да наблюдава как загърнатите в наметалата си каруцари насочват конете към струпаните бъчви. Предчувствие за нещо тъмно и страшно се

разливаше из цялото му с всеки удар на сърцето. Нещо не беше наред! Хайме слезе от коня взе един фенер и се приближи предпазливо към първия фургон. Каруцарят изглеждаше нервен и когато вдигна очи към него, Хайме разбра!

Гласът му прогърмя в нощната тишина.

— Клопка! Бягайте, бягайте!

Мъжете се пръснаха във всички посоки, научени от Хайме да бягат веднага, когато ги предупреди, и да задават въпроси по-късно. Настана истински ад, когато десетки въоръжени мъже изскочиха от фургоните с извадени мечове и готови за бой. Хайме се хвърли към коня си, когато видя още мъже да се материализират от гората край брега. Макар че бягството му беше затруднено, със задоволство забеляза, че повечето мъже от селото са избягали. Предупреждението му беше дошло тъкмо навреме.

Завъртайки се рязко, той забеляза жребеца си, опита се да стигне до него преди бирниците и се озова лице в лице с Ивън Грей. Грей стоеше изправен пред него с меч в ръка и шестима мъже наоколо си, въоръжени и готови моментално да понижат Хайме.

— Опасната ти игра свърши, Мортимър — изрече подигравателно Грей. — Или по-скоро, Господарю на мрака?

— Ясно — изрече Хайме със спокойствие, което вбеси Грей.

— Ако се питаш откъде съм узнал самоличността ти, нека да кажем, че една много красива жена ми го разкри.

Макар че Грей нарочно пропусна името ѝ, Хайме знаеше, че говори за Алета.

— Предайте моите поздрави на тази ваша жена — каза той с ледено презрение.

— Непременно. Междувременно тя с удоволствие ще узнае, че най-накрая ще пожънеш наградата за нечестивите си дела. И кралят ще ми благодари, че съм спрял изтичането на данъците от хазната му. Твоето задържане и екзекуцията ти ще бъдат достоен край за сина на един изменник. Съдбата е наредила синът да умре по същия начин като бащата.

— Копеле! — изръмжа Хайме и се хвърли върху Грей.

Ако успееше да докопа гърлото му, нямаше да го пусне, докато не изстиска и последния живот от него. За съжаление не го достигна. Двама мъже пристъпиха напред. Използвайки дръжките на мечовете

си, те го зашеметиха със силни удари по главата. Хайме тупна тежко на мокрия пясък, проклинайки Алета с последния си съзнателен дъх.

Сватбеният ден на Алета приближаваше с плашеща бързина. Тъй като не можеше да излиза от градската къща, тя чезнеше в разкошно отегчение в своята стая. Беше благодарна, че лорд Грей не се върна, след като го беше нападнала, когато се опита да я изнасили, но беше вкусила гнева на баща си заради своето дръзко поведение. Когато научи какво е направила, я удари с такава сила по лицето, че белегът остана да личи повече от една седмица. Когато тя му каза, че Грей е искал да спи с нея преди сватбата, той ѝ се стори шокиран, но не се извини, че я е ударил.

— Не е като да си девица — беше казал, не смеейки да я погледне в очите, като че ли засрамен от случилото се. — Нямахше подобни оплаквания, че ще спиш с Мортимър.

А сега, когато до сватбата оставаше само една седмица, Алета разбра нещо, което я зашемети. Често се беше чудила защо семето на Хайме не се е захванало в утробата ѝ, но сега вече не се чудеше. Знаеше без никакво съмнение, че очаква дете от Хайме. Не беше имала женския си период вече два месеца; гърдите ѝ бяха чувствителни и почти всяка сутрин ѝ се гадеше така силно, че едва успяваше да стигне до нощното гърне.

Знаеше, че баща ѝ ще побеснее, когато научи за бременността ѝ, а можеше само да предполага каква ще бъде реакцията на лорд Грей. Щеше ли да се разгневи така, че да развали годежа, питаше се с надежда. Не, реши тя. Имаше нещо повече в предложението му за брак, много повече от това, мъж да иска жена. Нещо, което включваше тайни, неизвестни на Хайме. Нещо повече от обикновена алчност подклаждаше омразата на Ивън към рода Мортимър, реши тя пронизателно. Тъмни тайни се криеха някъде в дълбокото минало. Тайни, известни само на Ивън Грей.

Два дни преди сватбата лорд Съмърсет предаде нареждане Алета да отиде при него в залата.

— Какво има, татко? — запита тя с надежда. — Да не би лорд Грей да е променил намеренията си за сватбата?

Той я изгледа раздразнено.

— Лорд Грей се върна триумфално в Лондон. Господарят на мрака най-накрая е хванат и очаква екзекуцията си и подземията на Уайтхол.

Изражение на върховен страх се изписа на лицето на Алета.

— Господарят на мрака ли? — ахна тя. — Сигурен ли си, татко?

— Да, дъще, но няма нужда да ти казвам името му, защото този негодник ти е добре познат. Откога знаеш за Хайме Мортимър?

— Аз... не знам за какво говориш. — Никога не би предала Хайме, дори целият свят да знаеше тайната му. — Той добре ли е?

— Колкото може да се очаква при тези обстоятелства, скъпа, докато кралят се върне в Лондон, за да заповяда екзекуцията. Това е голямо постижение за Ивън. Трябва да се гордееш с бъдещия си съпруг.

— Да се гордея, че мъжът, когото обичам, е в затвора и очаква екзекуция ли? Не, татко, Хайме може би е нарушил закона, но на него му е била сторена много по-голяма злина. Не мога да се омъжа за лорд Грей. Ако ме обичаш, няма да настояваш за този фарс. Не го обичам. Принадлежа на Хайме.

— Любов — изсмя се Съмърсет. — Какво знаеш ти за любовта? Аз не обичах майка ти, когато се оженихме, но се разбирахме достатъчно добре, докато тя не умря при раждане. Жалко, че брат ти умря заедно с нея.

— Защо не се ожени повторно, татко? — полюбопитства Алета.

Макар че беше имал достатъчно любовници, тя се чудеше защо никога не е почувствал нуждата да вземе друга съпруга и да създаде мъжки наследник.

Съмърсет се поколеба, после реши да й каже истината.

— Нямам нужда от мъжки наследник — осведоми я той. — Разбрахме се с лорд Грей, след като хлапето на Мортимър изчезна и се смяташе, че е умряло. Сгодих те за лорд Грей с намерението той да стане мой наследник. Не ми пречи в това, Алета. Трябва да признаеш, че съм бил много снизходителен баща и съм искал от тебе само послушание.

— И аз бях много покорна дъщеря, татко, но не мога да ти де покоря за това. Обичам Хайме.

Темпераментът на Съмърсет експлодира.

— Как може да обичаш този селяк? Когато кралят санкционира брака между вас, ти ме помоли да се намеся. Какво ти е направил, за да привлече лоялността ти?

Алета отвори уста, за да отговори.

— Не, не ми казвай, вече знам. Очевидно този мъж е майстор на съблазняването и те е превърнал в безсрамна блудница, обвързана от страстите на плътта. Чуй ме добре, дъще, настоятелно те съветвам да оставиш тази неуместна страст за лорд Грей.

— Не, татко, не мога да се омъжа за лорд Грей — настоя Алета.

— Нямах думата по този въпрос. Ивън ще дойде тук веднага, за да уреди последните неща за сватбата. Затова те повиках.

Като че ли по даден знак Ивън Грей влезе в залата с твърди и уверени стъпки. Дори от разстояние Алета виждаше, че арестуването на Господаря на мрака е засилило егото му и е подхранило арогантността му. Взря се настоятелно в нея, преди да поздрави излиятелно Съмърсет. Едва след като размени приветствия с него, се обърна към Алета и каза:

— Милейди, изглеждате възхитително. Очаквам с нетърпение сватбения ни ден.

В гласа му се долавяше нотка на заплаха, която изплаши Алета. Тя знаеше, че той нито е забравил, нито е простил това, че го беше нападнала, и че възнамерява да я накара да си плати за това.

Поемайки си остро дъх, тя каза:

— Няма да има сватба, милорд.

Очакваше силна реакция, но Грей просто се усмихна самодоволно.

— Колко жалко, милейди, че трябва да чакам два дни, за да започнем с уроците ви по смирение и покорство.

— Тъй като вие двамата с баща ми упорито пренебрегвате моите желания, съм принудена да разглася причината, поради която не мога да стана ваша съпруга. — Тя спря многозначително, после избъбри: — Нося дете от Хайме.

Грей стана смъртноблед, а после яркочервен.

— Кучка! — нападна я той. — Ако мислиш, че щом носиш семето на Мортимър в мекия си корем, това ще ме спре да се ожения за тебе, много си сгрешила. Той може да те е разорал, но само аз ще имам законни деца от тебе. Копелето, което носиш, може и да не доживее

светлината на деня. А ако случайно се роди, лично аз ще се погрижа да бъде удушено веднага след това.

— Не! — извика ужасена Алета. Никога досега не беше познала такъв ужас. — Дори вие не може да сте толкова жесток! — Обърна се към Съмърсет с широко разтворени от страх очи. — Татко, умолявам те, не допускай това престъпление.

Съмърсет се намръщи смутен. Двамата с Грей бяха извършили някои подли неща в миналото, но дори той не беше убеден, че убийството на невинно дете е нещо редно.

— Няма нужда от такива драстични мерки, лорд Грей — обади се той. — Ако детето оживее, само трябва да му намерим добър дом.

— Аз ще решавам кое е най-доброто за съпругата ми — каза Грей студено и многозначително. — Нима толкова скоро забравихте, че и двамата сме в тази работа?

Съмърсет разпознаваше опасността, щом я видеше. Двамата с Грей бяха дълбоко затънали в минали бъркотии и той не можеше да си позволи да го ядосва.

— Ще бъде както кажете, милорд — изрече Съмърсет, подчинявайки се на логиката на Грей. — Алета ще бъде ваша и ще можете да правите с нея каквото искате, но знайте, че ще ми бъде много неприятно, ако тя бъде наранена.

— Вашата загриженост ме трогва. — Сарказъм капеше от гласа на Грей. — Чаках много време, за да се ожения за нея. От нея зависи колко сила е необходима, за да я направя покорната съпруга, каквото желая.

— Ще ви убия, преди да позволя да се докоснете до детето ми — заяви Алета с тиха решимост. — Искам то да живее и да знае кой е баща му.

Грей се изсмя мрачно.

— Значи ще се срещнат в ада, защото Хайме Мортимър е осъден и с единия крак е вече в гроба.

— Искам да го видя — настоя Алета.

— Не мисля. Ще се оженим след два дни, както беше планирано, и вие веднага ще заминете с баща си за замъка Съмърсет в Уелс, където ще останете до раждането на детето. Мисълта да спя с вас, докато семето на друг мъж расте в корема ви, ме отвращава. Не искам да имам нищо общо с вас, докато не се отървете от копелето.

Сърцето на Алета подскочи от внезапна радост. Отсрочка, помисли тя с радост. Всичко можеше да се случи за седем месеца. Тя можеше да избяга от имението на баща си; Хайме можеше да избегне въжето на палача; кралят можеше да се намеси... Господ ѝ даваше надежда, когато нямаше никаква. Стига да имаше достатъчно вяра, всичко беше възможно.

Вратата на Алета не спря сватбата между нея и Ивън Грей. Омъжиха я в градската къща на баща ѝ в Лондон без никакви гости, само свещеникът, който изпълни обряда, баща ѝ и икономите на Съмърсет, които бяха свидетели. Макар че черковният съд беше постановил анулирането, Грей помисли, че няма нужда да привлича нежелано внимание към сватбата си. Когато кралят се върнеше в Лондон, всичко вече щеше да е свършило.

Алета упорито отказваше да повтори брачните клетви, но мълчанието и разяри лорд Грей до такава степен, че тя се уплаши да не я набие. Накрая изрече неохотно съгласието си с толкова тих глас, че свещеникът трябваше да я помоли да повтори думите, финалните думи бяха изречени за невероятно кратко време Алета получи благословено кратка, но брутална целувка от младоженеца, който изглеждаше по-скоро ядосан, отколкото удовлетворен.

Един час след церемонията Алета вече беше на път към усамотеното имение на баща си в Уелс. Прощалните думи на Грей бяха насочени към Съмърсет.

— Пазете я добре, Съмърсет. Съобщете, ако нещо... неочаквано се случи с копелето, което носи. В противен случай ще остана в Лондон, докато тя не се освободи от него. Когато се върна в Уелс, не искам да ми се напомня за предишния брак на съпругата ми, ако ме разбирате.

— Напълно — съгласи се Съмърсет.

— Ще оставя подробностите на вас. — Обърна се към Алета с подигравателно изражение. — Имате много месеци, за да измислите различни начини да ми доставите удовлетворение. Възползвайте се от тях, милейди, защото, когато се съберем, очаквам пълно и цялостно подчинение.

Въргалаяйки се в мръсотията, с окървавена глава и пребито тяло, Хайме се опита да нагоди очите си към чернотата на килийката,

лишена от всякаква светлина. Колко дни беше прекарал тук, запита се той унило. Първите дни му се губеха. Както и пътят от Уелс до Лондон. Биеха го жестоко, връзваха го и със запушена уста го хвърляха в дъното на фургона. Пътуването беше истински кошмар от начало на край. Почти не си го спомняше с изключение на болката и може би всекидневния бой, заповядан от Ивън Грей. Храна и вода му даваха рядко, точно колкото да остане жив за въжето на палача. Но най-ужасната болка беше предизвикана от съзнанието за безсърдечното предателство на Алета.

Внезапно той изправи глава. Както беше свикнал с върховната тишина в подземиято, звукът от приближаващи стъпки отекваше силно в подобните на пещера коридори. Тъй като вече му бяха дали първото и единствено ядене за деня, той нямаше представа кой идва или защо. Щяха ли да го екзекутират без съд?

Вратата на килията му се отвори и Хайме трепна от внезапното блясване на ярко светец факел.

— Тук вони на тор — забеляза Грей, набърчвайки нос с отвращение. — Но по някакъв начин тази воня и мръсотията по вас ми изглеждат уместни.

Хайме разпозна гласа му моментално и ярост нахлу в изтощеното му тяло. Ако имаше сили, щеше да се хвърли върху врага си независимо от последиците.

— Обичате да злорадствате, а?

— Да, харесва ми да виждам как правосъдието тържествува. Но това не е поводът за посещението ми. Мислех, че ще ви хареса да узнаете, че идвам направо от сватбената си церемония. Ние с Алета се оженихме днес и исках лично да ви донеса добрата вест. Но вие най-добре можете да оцените факта, че спяхме заедно много преди церемонията. На вас ли трябва да благодаря за страстта на милейди? Тя е като разгонена кучка. Не ѝ стига...

Събирайки последните си изтощени сили, Хайме скочи към Грей. Беше повален от стражите, преди да нанесе първия си удар.

Ивън Грей очакваше крал Хенри да бъде сърдит, но нямаше представа, че монархът така ще се вбеси, когато му съобщи за брака си с Алета.

— Какво? — измуча Хенри, когато Грей обясни, че църковният съд е отменил брака между Алета и Хайме Мортимър. — Защо не бях осведомен за това?

— Сир — изрече подкупващо Грей, — вие бяхте толкова зает с планирането на вашето пътуване до Франция за предстоящата сватба, че помислих, че няма защо да ви занимавам със съдебни дела. Решението беше взето въз основа на това, че Мортимър е чакал прекалено дълго, за да предяви претенциите си към Алета, и беше постановено, че лорд Съмърсет е имал право да сгоди дъщеря си за друг, тъй като всички са смятали Мортимър за мъртъв. Лейди Алета беше незабавно сгодена за мене и се оженихме преди една седмица.

Хенри му хвърли кос поглед.

— Нищо, което се случва в кралството ми, не е маловажно. Трябваше да бъда уведомен. А сега ми казвате, че Хайме Мортимър е контрабандистът, известен като Господарят на мрака?

— Да, сир — изрече натъртено Грей, — крадливото копеле е в затвора и очаква да се разпоредите.

— Изненадан съм, че не сте се заели да заповядате екзекуция — каза кисело Хенри.

Грей стана тъмночервен, упрекът на краля никак не му хареса.

— Оскърбявате ме, сир, защото знаете, че вземам присърце интересите ви. Надявах се да бъдете доволен, че негодникът е заловен.

— Да, доволен съм. Голямо облекчение е да ми бъде възвърнат един източник на доходи. Данъците ми трябва много.

— Да повикам ли писаря да подготви заповедта за екзекуция?

— Не, бих искал най-напред да поговоря със затворника — изрече замислено Хенри. — Той ми направи силно впечатление тогава, когато нахлу в параклиса, за да спре венчавката ви с лейди Алета. И

трябва да призная, че въпросите, които той повдигна за вината на баща си, ме заинтригуваха.

— Хайме Мортимър е луд, чиито несвестни обвинения не трябва да се вземат сериозно — протестира Грей.

Най-големият му страх беше, че ще се намерят някакви нередности в присъдата на лорд Мортимър и в последвалата я екзекуция. През всичките тези години никой не беше поставял под съмнение обвиненията срещу него или решенията на съда... не и преди Хайме Мортимър да се появи изневиделица и да претендира, че баща му е бил невинен.

— Не съм толкова сигурен, че Мортимър е чак толкова луд, колкото го описвате — каза замислено Хенри.

Грей пребледня.

— Ка... какво искате да кажете, сир?

— Какво? О, нищо, нищо. Да поговорим за сватбата ви с лейди Алета. Предполагам, че е била съгласна с този съюз?

Не можейки да погледне Хенри в очите, Грей измърмори:

— Лорд Съмърсет беше повече от съгласен. Той иска най-доброто за дъщеря си.

Хенри разбра, че Грей се преструва, но изостави темата. Имаше още няколко седмици, преди да отплава за Франция, и той сериозно възнамеряваше да проучи нещата.

— Къде е сега милейди, лорд Грей?

— В Уелс, с баща си, сир. Лондон не ѝ харесва — излъга той гладко, с угодлива усмивка.

— Доста необичайно да бъдете разделени, не е ли така? Имам предвид, тъй като сте младоженци.

— Нямам търпение да се присъединя към съпругата си, сир, веднага щом се погрижа за недовършените неща в Лондон. Бих си позволил да настоявам да заповядате незабавна екзекуция. Господарят на мрака вече много време ни е трън в петата.

— Хъм, да — каза Хенри, поглаждайки брадичката си разсеяно.

Искаше да обмисли нещата малко повече, преди да даде заповед за екзекуция. И искаше лично да говори с Хайме Мортимър.

Грей си тръгна скоро след това, недоволен от начина, по който се беше развил разговорът. Хенри изглеждаше прекалено ангажиран с Мортимър и това не му харесваше. Екзекуцията трябваше да се състои

незабавно, каза си той, иначе до края на живота си щеше да бъде преследван от Хайме Мортимър. Не само заради твърденията на Мортимър, че баща му е бил невинен, но и заради начина, по който Алета му беше отнета.

Раните и синините по тялото на Хайме бяха започнали да заздравяват, но той още се въргальше в най-невъзможна мръсотия. Малкото вода, която му даваха, беше оставена само за пиене. Храната беше оскъдна, казано най-меко, а и изобщо не беше годна за ядене. Но той се принуждаваше да изгълтва воднистата каша заради малкото сили, които можеше да му даде. Онова, което му трябваше, беше добър, богат говежди бульон и червено месо. Но получаваше помия.

Обгърнал болящата го глава, още пулсираща от побоищата, той усещаше как гневът му нараства с всеки мизерен ден, прекаран във влажното подземие. Гневът му беше насочен най-вече срещу Алета заради начина, по който го беше предала, след като го беше накарала да повярва, че не ѝ е безразличен. Според него тя умееше да лъже и освен това беше чудесна актриса.

За да поддържа крайниците си силни и гъвкави, Хайме си беше създал навика да се упражнява часове наред в мъничката, лишена от въздух килия. Тъкмо се упражняваше с въображаем меч, когато чу стъпки да отекват по коридора. Когато спряха пред килията му, той се напрегна, спомняйки си болезнените последици от последното посещение. Дали лорд Грей не се връщаше, за да го измъчва? Този път беше в по-добра форма, за да се защити.

Тежката врата се отвори с изскърцване на ръждясалите от старост панти. Когато очите му се нагодиха към внезапно блесналата светлина, Хайме с изненада видя крал Хенри да стои пред него.

— Ваше величество — каза той, отпусвайки се на едно коляно.

— Станете, Мортимър — заповяда Хенри, шокиран от покъртителното състояние на Хайме.

Но трябваше да очаква такова нещо, като знаеше склонността на Грей към жестокости.

Хайме стана с усилие и залитна леко.

— Изглеждате ужасно. Вярвам, че сте научили нещо от грешките си. Контрабандата е престъпление срещу вашия крал и страната ви, а наказанието е повече от строго.

— Вие сте прав, разбира се, сир — каза Хайме и наранените му устни се разтегнаха в дяволита усмивка. — Но контрабандата наистина е доходна.

Хенри се намръщи.

— Да, предполагам, че е така, за моя сметка. Данъците от брeндитo и различните стоки, които сте внесли контрабандно през годините, щяха да финансират още някое пътуване до Франция. Или да осигурят на годеницата ми богати подаръци като за жена от такъв високопоставен ранг. Катрин е дъщеря на крал, заслужава най-доброто. Но Англия винаги е длъжница — оплака се той кисело, — и то благодарение на хора като вас. Лорд Грей иска да вземе главата ви и аз не мога да го обвиня.

— Ивън Грей е едно лъжливо копеле, което открадна всичко мое. Сега дори има моята съпруга. Щом умра, вече няма да се притеснява, че от килера ще излязат скелети и ще го преследват. Вече няма да има нито един Мортимър, който да го посочи с пръст. Мога ли да запитам, сир, дали разследвахте обвиненията срещу баща ми?

— Това е една от причините, поради които дойдох лично да се срещна с вас, вместо да наредя незабавна екзекуция, както настояваше Грей — каза Хенри. — Едно тайно разследване разкри възможни неправомерни действия от страна на обвинителите. Има и доказателства, че съдиите са били подкупени.

Невероятната радост даде на Хайме така необходимата му енергия.

— Доказахте ли, че баща ми е бил невинен?

— Не, но има нередности, които трябва да се разследват — призна Хенри.

Лицето на Хайме помрачня. Какъвто му беше късметът, сигурно щеше да бъде мъртъв много преди истината да излезе наяве.

— Както добре знаете, времето ми на тази земя е ограничено.

— Би трябвало да помислите за това, преди да се заемете с контрабанда. Грей и Съмърсет искат главата ви и изглежда, приказният ви живот е наближил края си.

Въпреки неговите думи Хайме беше уверен, че Хенри се колебае дали да заповяда екзекуцията му. Двамата наистина се харесваха взаимно и бяха развили взаимна симпатия още от първата си среща. Ако имаше някакъв начин... Внезапно Хайме замря, когато една идея,

толкова възмутителна, колкото и абсурдна, влезе в мозъка му. Можеше да успее, помисли той, ако Хенри беше толкова алчен, за какъвто го мислеше, и ако кралството беше толкова закъсало за пари, както намекваше кралят.

— Може би не е необходимо — каза Хайме с поверителен тон. — Бихме могли да сключим сделка, сир. Изгодна и за двама ни.

Интересът на Хенри определено беше събуден. Любопитството му също.

— Каква сделка? Не ми изглежда да можеш да се пазариш особено, но съм склонен да те изслушам. Всичко, което е изгодно за кралството, е интересно за мене.

Хайме хвърли кос поглед към стражите, разположени зад Хенри, намеквайки, че иска да говори насаме с краля си. Несъмнено заинтригуван, Хенри заповяда на стражите да излязат от килията. Когато останаха съвсем сами, Хайме се приближи към краля, за да могат да говорят тихо. Но очевидно вонята от немитото му тяло беше прекалено силна за монарха, който запуши нос и му махна да се отдалечи.

— Толкова близо е достатъчно, Мортимър, вонята ви ме оскърбява. Казвайте, чувам ви.

Хайме се поклони, усмихвайки се тъжно.

— Нямам желание да ви оскърбявам, сир. Нито пък искам да увисна на въжето. Сделката, за която споменах, е животът ми срещу откуп за краля в злато и сребро.

Очите на Хенри блеснаха алчно.

— Злато и сребро ли? Първия път, когато ви видях, бих се заклеял, че сте беден като църковна мишка.

— Точно това исках да си помислите, сир. Ако се бях показал като богаташ, щяхте да се усъмните. Контрабандата наистина е много доходна. Всичко е ваше, сир, в замяна на моето освобождаване и обещанието ви да продължите разследванията относно невинността на баща ми. Той беше прекалено почтен, за да извърши измяна.

Очите на Хенри е присвиха замислено.

— Грей и Съмърсет ще се вбесят, ако сключи сделка с вас. Бих могъл да заповядам да претърсят щателно кулата ви, нали знаете, и сам да намеря златото.

Хайме се усмихна накриво.

— Няма да намерите нищо, сир. Само аз знам къде е скривалището.

Не беше точно така, но нямаше защо кралят да го знае.

— Голямо богатство, казвате? — повтори Хенри, замаян от мисълта да увеличи богатствата си.

— Хиляди лири стерлинги и много злато. Помислете какво можете да купите за бъдещата си съпруга. И за всичките войни, които бихте могли да финансирате.

— Ако приема вашата сделка — изрече хитро Хенри, — искам тържествено да се закълнете, че никога повече няма да се захванете с контрабанда. Ще се върнете в Уелс и ще останете там, докато не пратя да ви повикат. Моето разследване на обвиненията срещу баща ви ще продължи, но не трябва да казвате на никого и да не разправяте нищо, докато фактите не бъдат внимателно преценени и виновниците не бъдат установени.

— А съпругата ми?

Хайме нямаше представа защо пита за Алета, защото тя беше невярна кучка и без нея му беше по-добре. Само ако сърцето му послушаше главата.

— Съжалявам, че не научих за заговора срещу баща ви, преди лорд Съмърсет да постигне анулирането на брака ви. Имах да се занимавам с много неща напоследък, а пътуването до Франция, за да взема съпругата си, изисква повече време, отколкото бих желал. Ако бях осведомен за анулирането, можех да го спра, но тъй като Грей и лейди Алета вече са оженени, не мога да направя почти нищо. Условията, които посочих, са единствените възможни за сделката, за която говорите.

Хайме нямаше нужда да мисли два пъти, преди да приеме. Щом излезеше от това адско подземие, щеше да си върне Алета, и то по собствени условия. Лорд Грей пак щеше да чуе за него, Алета също. И щом я върнеше в кулата, щеше да я накара да съжали, че го е предала. Наказанието имаше много форми и той щеше да намери такава, която да съответства на прегрешението. Може би щеше да я набие или да я затвори, или... или да я люби до безкрайност, до тя не започне да го моли за милост. Това беше замайваща мисъл, от която сетивата му се разлюляха.

— Съгласен съм с вашите условия, сир — изрече колебливо Хайме.

— Тогава ме последвайте. Ще получите чисти дрехи и ще ви се даде възможност да се изкъпете, преди да отпътувате за Уелс. За да бъда сигурен, че ще спазите вашата част от сделката, ще бъдете ескортиран до дома си от собствената ми охрана, която ще се погрижи съкровището, за което споменахте, да ми бъде доставено невредимо. Ако капитанът на охраната намери, че не сте достатъчно благонадежден, ще бъдете върнат тук за незабавна екзекуция.

— Мисля, че ще бъдете удовлетворен, сир — отвърна Хайме с тиха убеденост. — И съм ви извънредно благодарен.

Разбира се, това щеше да го лиши от цялото му богатство, но животът му си струваше. И един ден, безмълвно се закле той, един ден щеше да си върне всичко, откраднато му от Ивън Грей и лорд Съмърсет.

Преди Хайме да напусне Лондон на следващия ден, той научи от Хенри, че Алета вече не е тук. Била пратена в имението на баща си в Уелс да чака благоволенieto на съпруга си. Сърцето на Хайме затуптя болезнено в гърдите му. Почти толкова стар и също така отдалечен като неговата кула, замъкът Съмърсет се намирал на по-малко от десет левги от Крисит. Наказание ли беше да има Алета толкова близо, но и толкова далече, знаейки, че вече не е негова?

Хенри беше осведомил Хайме и че е заповядал на Ивън Грей да остане в Лондон по време на разследването на обвиненията срещу Кларънс Мортимър в измяна, тъй като той и Съмърсет бяха основните обвинители по делото. На Хайме му стана много приятно, когато помисли какви мъки изпитва Грей, докато чака резултата от разследването.

Пътуването до Крисит мина без произшествия. Силата на Хайме постепенно се възвръщаше и той беше много благодарен за това, а с дрехите, заети му от Хенри, отново се почувства почти човек. По нареждане на краля той беше плътно охраняван. Но колкото повече се приближаваха към кулата, Хайме все по-ясно осъзнаваше, че скоро ще бъде бедняк, и тази мисъл никак не му харесваше. За съжаление, нямаше какво да направи.

Разположиха се на лагер рано, един ден преди да пристигнат в кулата, и Хайме, трепвайки, осъзна, че са много близо до замъка Съмърсет. Настоятелната необходимост да види мястото, където живееше Алета, беше толкова осезаемо, че го чувстваше като болка дълбоко във вътрешностите си. Искаше... Божичко, искаше да види красивото лице на Алета, да чуе сладкия звук на гласа ѝ... да я люби. Но тъй като не беше възможно, щеше да се задоволи с възможността да види мястото, където живееше тя. Намирането на извинение да се изплъзне от хората на краля не беше трудно, тъй като не бяха яли прясно месо в последните два дни, и когато Хайме предложи да иде на лов, за да осигури вечеря, предложението му не беше отклонено незабавно. Капитанът на охраната, опитен войник и проникателен познавач на характерите, го изгледа внимателно и каза:

— Прясното месо ще бъде добре дошло, момче, но мога ли да ти вярвам?

— Познавам тези гори, капитане. Давам тържествена клетва, че няма да се опитвам да избягам. За какво ми е да бягам? Дадох дума на краля и нямам намерение да позоря името Мортимър, като наруша обещанието си. Позволете ми да ида на лов и ще се върна с прясно месо навреме за вечеря.

— Ще пратя някого с тебе.

— Не, ако повече хора тръгнат из гората, ще подплашат дивеча.

Капитанът потърка нерешително брадичка.

— Вярно, но ако не се върнеш на стъмване, ще тръгнем да те търсим.

Въодушевен въпреки строгото предупреждение на капитана, Хайме кимна, пришпори коня си и се отдалечи.

Алета беше плакала толкова ноци, че вече нямаше сълзи. Всеки ден очакваше в неумолимо нещастие да научи, че Хайме е екзекутиран. Но досега никакъв куриер на смъртта не беше пристигнал в отдалеченото имение на баща ѝ. Хайме вече беше ли мъртъв, питаше се тя в агония. Сигурно не, опитваше се да си каже, защото иначе щеше да го почувства със сърцето си. Как ли я ненавиждаше, като мислеше, че го е предала. Как копнееше тя да му каже за детето им, да види лицето му, когато той научи, че ще стане баща. Щеше ли да се зарадва? Или щеше да намрази детето, защото мразеше майката?

Единственото ѝ утешение беше, че не трябваше да стои само в имението. Тъй като Хайме беше в затвора и очакваше смъртта си, лорд Съмърсет не виждаше причина да ограничава движението на дъщеря си. Освен това, разсъждаваше той, ако ѝ позволи да язди, това можеше да помогне тя да се отърве от детето, което лорд Грей смяташе да премахне още щом се роди. Мисълта да убие невинно дете не се харесваше на Съмърсет. По-скоро би предпочел Алета да пометне по естествен път, отколкото да се налага лично да премахне детето. Всъщност, абсолютно би отказал да го направи, когато дойдеше време.

Всеки ден Алета поръчваше да оседлает коня ѝ и настояваше да излиза сама на езда. Не отиваше далече, не искаше да навреди на детето, което носеше, но прекарваше почти целия ден уединена в една далечна долчинка, припомняйки си всеки скъпоценен момент, който бяха споделяли с Хайме. Тогава никога не мислеше за смъртта му, само за неговия живот, за жизнеността му и за краткия покой, който бяха преживели като съпруг и съпруга. Не мислеше и за бъдещето си като съпруга на Ивън Грей. Ако допуснеше да се съсредоточи върху брака си с Грей, отчаянието сигурно щеше да я убие.

Както беше свикнала, тя заповяда да оседлает коня ѝ малко след закуска. След като натъпка джобовете на топлото си наметало с плодове, сирене и хляб, тя излезе от кулата, преди баща ѝ, който беше доста ленив, да се беше събудил. За да пази детето си, тя яздеше бавно и полека стигна до любимото си място, където едно ромолящо поточе пресичаше обраслата с дървета долчинка.

Избирайки едно сенчесто дърво край потока, Алета се изтегна на земята под листнатите му клони, мислейки, че скоро листата ще опадат в очакване на зимата. Вече в четвъртия месец на бременността си, тя още беше достатъчно слаба, за да заблуди онези, които не подозираха. Гърдите ѝ бяха понаедрели, а талията с един или два инча по-широка, но тя подозираше, че е една от онези щастливи жени, които не се подуваха и не се обезобразяваха почти до края на бременността.

Поглеждайки към заоблаченото небе, Алета мрачно се замисли за подземиято, където чезнеше Хайме. Нямаше ли спасение за мъжа, когото обичаше, запита се тя унило. Никога не се беше чувствала така невероятно безпомощна през целия си живот. Когато слънцето се превърна в пламтяща червена топка високо в небето, Алета изяде разсеяно обяда си, без да усеща глад, но съзнавайки, че трябва да се

храни добре, за да роди здраво дете. Не се осмели да се замисли за съдбата на детето си след раждането му. Въпреки че баща ѝ си имаше недостатъци, тя знаеше, че я обича и няма да позволи новороденото ѝ дете да пострада от ръката на Ивън. Дори ако бъде дадено за отглеждане, Алета таеше надежда, че един ден ще могат да се съберат.

Нямаше намерение да живее с Ивън Грей като съпруг и съпруга. Щеше да избяга от него, закле се тя, веднага щом роди и бъде в състояние да се грижи за себе си и за детето. Толкова много мисли прелетяха през главата ѝ, че скоро се умори. Увивайки се по-плътно в наметалото си, тя заспа дълбоко. Не усети как слънцето полека залязва в краткия ден, предвещаващ идването на есента и зимата.

Когато Хайме наближи замъка Съмърсет, забеляза един елен. Тъй като беше обещал на капитан Хенкок, че ще се върне с прясно месо, не се поколеба и го подгони през гората, като мислеше да се върне след това и да погледне замъка. Зареди стрела в арбалета си и се прицели в животното точно когато то навлизаше в една уединена долчинка, напоявана от ленив поток. Стрелата улучи елена на много уязвимо място.

Като смушка с коляно взетия назаем кон, Хайме препусна след плячката си, нахлувайки в долчинката с тропот на копита и триумфален вик. Стресната от шума, Алета се надигна и премига боязливо, когато видя един елен да пада на около три крачки от мястото, където седеше. Видя конника след миг, докато препускаше сред дърветата. Опитвайки се да се отмести от пътя му, тя скочи на крака.

Хайме не я видя, докато не стигна почти до нея. Когато тя скочи, той дръпна силно юздите, наранявайки муцуната на животното, което се изправи на задните си крака. Едва когато конят спря, той разбра, че пред него стои Алета. Първата му реакция беше невероятна радост, която полека се превърна в невероятен гняв.

Алета го загледа втренчено, сякаш виждаше призрак. Мислеше, че той е в най-мрачното подземие на Уайтхол или е вече мъртъв. Като го видя сега — силен, в добро здраве и вгледан в нея с неотслабваща омраза, — това беше прекалено много за нея и тя полека започна да се свлича надолу. Хайме изруга, скочи от коня и я хвана, преди да беше докоснала земята.

Очите на Алета се отвориха полека, тя осъзнаваше, че намръщеното лице на Хайме е само на сантиметри от нея и той я гледа с отвращение.

— Хайме.

Името му излезе от устните ѝ като трепетна въздишка. С разтреперана ръка тя посегна да докосне лицето му Хайме си пое остро дъх, докосването ѝ беше толкова изнервящо, че той се дръпна.

— Разочарована ли си, че ме виждаш жив? — запита той с нарочна злоба.

— Разочарована? — Алета изглеждаше озадачен. — Не, милорд, зарадвана. Как избяга?

— Сега няма значение как съм избягал от правосъдието на твоя съпруг — каза той. — Случайно те намирам сама. Докато гниех в мрачния си затвор, все си мечтаех за всичките най-разнообразни начини, по които да те накажа, ако имам късмета да оцелея.

Очите на Алета станаха огромни на бледото ѝ лице.

— Не съм направила нищо лошо.

Треперливото ѝ отрицание извика мрачно изражение на лицето на Хайме.

— Ти ме предаде, милейди! — изрева той.

Посегна към нея и я дръпна към себе си така, че зъбите ѝ затракаха.

— Не, Хайме, аз те обичам.

— Обичаш ме? Друг път! Обичаш Грей. По-добър любовник ли е от мене? — запита той подигравателно. — Може ли да те накара да се гърчиш и да викаш? Защо, Алета, защо ми причини това? Толкова ли ме ненавиждаше, че искаше смъртта ми?

Сега Алета ридаше, не можейки да понесе тежестта на омразата му.

— Аз... не те ненавиждам, ни най-малко. Казах ти, обичам те. Не съм те предала аз.

Хайме изгледа златокосата глава на Алета, наведена под тежестта на нещастията ѝ, и беше видимо разтърсен. Независимо какво беше направила, той още я искаше. Силно се изкушаваше да я качи на коня си и да я отведе далече от Грей, ако хората на краля не му дишаха във врата. Къде би могъл да я отведе? Грей щеше да нападне кулата му с цяла армия, ако проявеше неблагоприятното да я отведе там. Докато не

получеше убедително доказателство, че баща му не е бил предател, и докато не си възвърнеше титлата на Мортимър, нямаше място в кралството, където двамата с Алета да бъдат в безопасност.

— Трябва да ми повярваш, Хайме — настоя Алета, когато той продължи да я гледа свирепо и странно. — Кълна се, че не съм те предала.

Той искаше да повярва... Господи, колко искаше да ѝ повярва. Но беше твърде пресилено да допусне, че някой от неговите приятели или от контрабандистите го е предал.

— Не, милейди, кълни се колкото искаш, не мога да ти повярвам. Сега си омъжена за Грей, както винаги си искала.

— Не искам лорд Грей! — извика Алета, видимо разстроена. — Тебе искам, Хайме, наистина.

— Лъжи! Само лъжи!

Думите ѝ го ядосаха толкова много, че той вдигна ръка, за да я набие, както заслужаваше, както си беше мечтал да направи всичките пъти, когато го бяха пребивали досега.

Алета замря, не можейки да му попречи да ѝ навреди сериозно. Инстинктивно затвори очи и кръстоса ръце на корема си, надявайки се поне да запази детето, което носеше. Както беше ядосан сега, тя се побоя да му каже, че носи неговото дете.

Стоическото изражение на Алета и пребледнялото ѝ лице разсеяха ужасния гняв на Хайме. Никога в живота си не беше удрял жена и макар Алета да заслужаваше, не можеше да се застави да нанесе първия удар. Със смутен вик ръцете му се спуснаха към раменете ѝ и я привлякоха към него. Тя беше толкова дребна, мека и уязвима, че му се искаше да я защитава, а не да я наранява. Устата му покри нейната с брутална жажда, притискайки я с почти отчаяна необходимост. Властната атака на устата му накара стомаха на Алета да подскочи диво.

Целувката му, отначало гневна, смаза нежните устни па Алета; езикът му беше като дързък, забиващ се безпощаден меч. Принудена да понася наказващите му целувки, тя изхленчи тихо. Тогава внезапно и необяснимо целувката му етана нежна, по-скоро настояща и изискваща, отколкото брутална. Дрезгавият му стон каза на Алета, че не е толкова незасегнат от целувката им, колкото изглеждаше. Когато я

положи на земята тя издаде лек протестен вик. Макар че отчаяно го желаше, не искаше той да я вземе в пристъп на гняв.

— Не, Хайме, не тук, не по този начин.

Лицето на Хайме се вкамени.

— Да, милейди, тук и сега. Ти още си моя съпруга, за мене бракът ни е законен и обвързващ. Не ме интересува дали Грей е вкусил сладостта ти, ти беше най-напред моя. Ще те накарам да забравиш че си спала с Грей. Моето име ще бъде на устните ти, когато те обземе насладата. Искам винаги да помниш този ден, милейди, и не забравяй, че един ден отново ще бъдеш моя. Няма логика да те искам, но те искам, милейди, да, искам те.

— Хайме, Ивън никога...

Думите ѝ замряха в гърлото, когато той покри устата ни палеца целувка, която я остави безпомощна, неможеща м се противопостави, когато той започна да я съблича. Приливът на студен въздух към разгорещената ѝ плът беше първият признак, че Хайме е свалил всичките ѝ дрехи.

— Не лъжи, Алета, не ти отива — измърмори той срещу устните ѝ.

Вгледа се в лицето ѝ за миг, преди да се спусне надолу, за да плени едно розово зърно, засмуквайки го дълбоко в устата си, докато ръката му прокарваше изгаряща пътека по корема към бедрото ѝ.

— Напълняла си — изрече той, повдигайки бялата ѝ гърда в шепата си. — Или може би си станала по-женствена. — Ръката му очерта извивката на ханша ѝ. — Да — забеляза той навъсено, — определено по-женствена.

Докато Алета мислеше над думите му, той бързо съблече всичките си дрехи и я притисна с цялата си тежест. После устните му започнаха да измъчват отново връхчетата на гърдите ѝ, набъбнали до краен предел. Той смучеше жадно, пораждайки потоци от желание у нея, преди да прогори пътека по корема чак до бедрото ѝ. Алета усети влажния връх на езика му да пътува нагоре по вътрешната повърхност на бедрото ѝ и се изви към него, търсейки още по-голяма интимност. Хванал седалището ѝ с две ръце, той я повдигна към горещата влажност на устата си. Алета извика, когато езикът му раздели златистите косъмчета там, където се съединяваха бедрата ѝ,

навлизайки в розовите гънки на деликатната ѝ плът, за да намери нежната пъпка на нейното желание.

Вместо да го отблъсне, тя вплете пръсти в гъстата му тъмна коса и го привлече към себе си, близо, още по-близо, страхувайки се, че ще умре, ако той се отдръпне. Съзнавайки, че се олюлява на ръба на кулминацията си, Хайме пхна един пръст в нея, после още един, без да престава да ги движи неуморно, докато езикът му продължаваше да я похищава. Алета се вцепени, а после започна да трепери неудържимо, експлодирайки в милиони парченца, уплашена, че никога повече няма да бъде цяла.

Надигайки се над нея, Хайме застина, хипнотизиран от изражението на несдържана наслада, изписано на красивото ѝ лице.

— Грей прави ли това с тебе, Алета?

Отговорът ѝ потъна в задавен стон, когато той навлезе диво в нея, пулсиращият му член беше същински инструмент за сладко изтезание. Тя усещаше как се разтяга, докато стегнатата ѝ ножница го обгръщаше плътно и интензивната наслада отново започна да я овладява. Ръцете ѝ по собствена воля се обвиха около него; дланите ѝ погалиха гърба, раменете, стегнатите извивки на седалището му, което се стягаше от ритмичните му тласъци, докато той навлизаше и излизаше, отново и отново.

Смаяна, че може отново да реагира след яростната си кулминация само преди броени мигове, Алета посрещаше тласъците му, стремейки се да достигне висините, където само Хайме беше способен да я запрати. Тя изписка възхитено, когато той рязко смени взаимното им разположение и тя се озова върху него. Разтваряйки краката ѝ, той ги постави от двете си страни, така че тя го възседна. Едно леко движение го накара да навлезе още по-дълбоко в нея.

— Язди ме, Алета — настоя той, задъхан от усилието да се въздържа.

Вихърът на страстта му я обвя, карайки я да осъзнае невероятно ярко собственото си желание, което я накара да политне. И когато той вдигна глава, за да засмуче болезнено туптящите ѝ гърди, тя пропадна в бездна от първично еротично усещане. Заливана от гонещи се вълни невероятна наслада, тя се извиси до непознати висини на неподправено удоволствие.

Пленен от разтърсващото усещане, Хайме яздеше заедно с нея към хребета на собственото си блажено удовлетворение.

Разтърсен от срещата, която не беше нито планирана, нито очаквана, Хайме отмести Алета и се надигна несигурно. Когато започна да облича дрехите си с резки движения, тя беше озадачена от гнева му. Изправяйки се полека, намери собствените си дрехи и с трепереци ръце започна да се облича. Когато свърши, хвърли поглед към Хайме и не се изненада, като го видя да я гледа намръщено.

— Какво съм направила? — запита тя меко.

— Искаш да кажеш, освен че ме предаде ли?

Думите му я нараниха дълбоко.

— Пак ме омагьоса с красивото си лице и съблазнително тяло.

— Не съм никаква вещица.

— Вещица или съблазнителка, все едно. Омагьоса ли и лорд Грей?

— Хайме, моля те, трябва да ми повярваш. Независимо от това, какво си мислиш за мене, знай, че никога не бих те предала. Освен това, аз намирам брака с лорд Грей неприятен. Поради причини, които не са ти известни, не мога да остана с Ивън. Вземи ме със себе си, моля те.

Думите на Алета зашеметиха Хайме. Ужасът и молбата в сините ѝ очи бяха така истински, че той почти ѝ повярва. Почти, но не напълно.

— Един ден, милейди, отново ще бъдеш моя. Но не сега, не и докато съм на практика затворник на личния страж на Хенри.

— Затворник? Как така? Къде са пазачите ти?

— Сигурно не мислиш, че съм могъл да избягам от онази влажна адска дупка, където бях хвърлен, нали? Не, милейди, сключихме сделка с Хенри. Моят живот срещу всичкото богатство, което съм събрал от контрабандата.

— Наистина ли си богат?

Някак си Алета не можеше да повярва на твърденията на Хайме, че притежава голямо богатство.

— Повече, отколкото можеше да си представиш. Или по-скоро, бях богат. Няма да ми остане и фартинг, след като Хенри сложи ръка на съкровищата ми.

— Не ме интересува, Хайме, наистина — настоя тя. — Има много сериозна причина, поради която трябва да ме вземеш със себе си сега.

Тя мислеше за детето, което носеше, и за реакцията на Хайме, когато научеше, че ще става баща.

— Независимо дали има или няма причина, къде ще те заведе, милейди? Като нямам пари, не мога да платя на наемниците да те защитават. Кулата ми не може да бъде защитена от нападението на Грей или баща ти и... — Той направи многозначителна пауза. — Ако те открадна в този момент, това може да разгневи Хенри и да попречи на усилията ми да оневиня баща си.

Гневът на Алета кипна. Отмъщението така беше обсебило Хайме, че нямаше място за нищо друго в живота му. Никакво място за нея, нито пък за дете. Ако сега му кажеше за детето, нямаше да има никаква полза, реши тя тъжно. Щеше да намери начин да избяга от Ивън и да опази детето си, а Хайме да върви по дяволите.

— Твоята кауза! — изфуча тя презрително. — Всичко, което правиш, откакто се срещнахме, е само в твоя полза! Ако си толкова сляп, че не можеш да видиш нищо друго, не искам да имам нищо общо с тебе.

И нарочно му обърна гръб, отказвайки да го гледа как си тръгва.

— Трябва да тръгвам, Алета, преди капитан Хенкок да прати хората си да ме търсят. Обещах да се върна с прясно месо, преди да се стъмни.

— И аз трябва да се връщам у дома, преди татко да дойде да ме търси. Сбогом, милорд... радвам се, че не са те отделили от главата ти.

Тя тръгна с отмерени стъпки към мястото, където беше вързан конят ѝ. Хайме я последва.

— Алета, почакай! — Той хвана ръката ѝ и я извъртя, за да я накара да застане с лице към него. — Каква е причината?

— Какво?

— Каза, че имаш причина, поради която трябва да те взема със себе си.

— Остави, Хайме, няма нищо — отговори тя с лекота в гласа. — Това няма да те заинтересува.

Наистина, помисли тя тъжно, можеше да го обича до полуда, но той все пак нямаше да се интересува от нея или от детето им.

— Повярвай ми, любов моя — изрече Хайме с такова яростно убеждение, че тя беше склонна да му повярва, — ако имаше някакъв начин да те защитя и да не загубя приятелството на Хенри, щях да те отведа веднага със себе си. Ти си моя, Алета, а аз не се отказвам лесно от това, което е мое. Ако следователите на Хенри бяха работили по-бързо, днес щях да имам повече власт от баща ти или от Грей. Но истината скоро ще се разбере и титлата и имуществата ми ще ми бъдат върнати.

— Ще бъде твърде късно.

Прехапвайки устни, тя отвърна поглед.

Объркан от думите ѝ, Хайме се замисли. Нямаше представа какво иска да каже тя.

— Не, Алета, не мога да измисля как да попреча на Грей да те докосне отново. Може сега да нямам пукнато пени, но не съм безпомощен. Тази бясна страст към тебе ме е овладяла изцяло. Докато не се видим отново, милейди, не забравяй срещата ни на това уединено място.

После тя отново се озова в прегръдките му, вкусвайки сладкото мъчение на целувката му, усещайки твърдия натиск на тялото му. Откъсвайки се рязко от нея, той се извърна, метна мъртвия елен през седлото, скочи зад него и се отдалечи.

Да остави Алета беше най-трудното, което някога беше правил. Знаеше, че я обича, макар да имаше сериозни основания да я ненавижда, но практичната му природа беше взела връх, когато малко оставаше да я метне на седлото и да я отвлече. Като нямаше къде да отиде и да се скрие, хората на краля щяха да го хванат само за броени часове. И може би отново щяха да го хвърлят в тъмницата. Или това щеше да му струва главата.

Хайме знаеше, че Грей вероятно остане в Лондон, тъй като кралят му беше наредил да не напуска града, докато трае разследването. Което означаваше, че Ивън няма да се върне в Уелс при невестата си в скоро време, а това даваше на Хайме време да премисли възможностите пред себе си и Алета.

Кулата на Крисит не се беше променила особено през времето, докато го бе отсъствал, реши Хайме, когато заедно със стражите мина покрай срутената крепостна стена.

— Жалка работа — забеляза капитан Хенкок, оглеждайки кулата с открито презрение. — Изглежда малко вероятно тези древни руини да крият богатството, което крал Хенри очаква.

Хайме не каза нищо, предпочитайки вместо това да наблюдава изражението на лицето на Хенкок, когато сандъците със злато и сребро бъдат извадени от тайната стая под неговата кула.

Рицарите на Хайме се бяха струпали в двора, за да го приветстват. Гейлърд стоеше начело със загрижено лице.

— Господи, Хайме! — извика старецът. — Чухме, че са те хвърлили в тъмница и очакваш екзекуция!

— Така беше — изрече мрачно Хайме — и щеше да бъде, ако не беше милостта на краля.

Гейлърд като че ли не повярва.

— Не разбирам. Господ знае, че нямаш особена причина да очакваш милост от краля.

— Това е дълга история, Гейлърд, ще ти обясня по-късно. Моите приятели тук — и той махна към кралските стражи — имат нужда от храна и питие, за да се подкрепят за обратния път към Лондон.

— Веднага ли се връщате? — обърна се към капитан Хенкок.

— Да — изрече сериозно капитанът. — След като свършим работата си тук, няма причина да се бавим.

Той изпрати многозначителен поглед към Хайме, докато в същото време не изпускаше от вниманието си множеството въоръжени мъже, събрани наоколо. Бяха повече от достатъчно, за да накарат неговите малобройни войници да избягат, за да си спасят живота, ако господарят им дадеше съответната заповед. Но честта на Хайме беше заложена тук. Той беше длъжен да предаде богатството си, както беше обещал.

Отпращайки Гейлърд и наемниците си, Хайме поведе капитан Хенкок и хората му вътре в кулата и надолу към склада. Като избута няколко бъчви с брашно и солена риба, той посочи един железен кръг, вдълбан в пода. Двама мъже скочиха напред, вдигнаха капака и надникнаха предпазливо в мрачината.

— Факел — заповяда троснато Хенкок.

Когато му подадоха факела, той внимателно слезе по стъпалата в ямата, където беше складирано богатството на Хайме. Последваха го двама войници. Бързо подадоха няколко малки сандъка на другите, които чакаха горе, докато Хайме гледаше със стоическо примирение. Да предаде богатството си на краля беше нищо в сравнение с това, да си върне живота.

Когато десетте малки сандъка легнаха на пода на склада, Хенкок и другарите му се качиха по стълбата и започнаха да проучват съдържанието им с голямо вълнение. Хайме наблюдаваше с озадачено изражение. Знаеше със сигурност, че трябваше да има два пъти по десет сандъка и още доста неща, прибрани в тайната стая. Но тъй като Хенкок изглеждаше повече от доволен от придобивката, той не каза нищо. Сандъците бяха бързо натоварени във фургона, който беше пътувал заедно с тях, и бяха поставени под охрана. След това останалите стражи влязоха в залата, за да споделят щедрото угощение, което Гейлърд беше заповядал да бъде приготвено.

Донякъде обезпокоен от големия брой войници, които бяха на разположение на Хайме, Хенкок реши да тръгне незабавно за Лондон. Страхуваше се от нощно нападение от страна на малката армия на Хайме въпреки неговите уверения, че се заклева да изпълни нареждането на краля да предаде нечестно спечелените си богатства. Всъщност, колкото по-скоро Хенкок оставеше зад гърба си тази разпадаща се купчина камъни, толкова по-добре щеше да се почувства. Срещата с дивите уелсци беше за предпочитане пред това, да се бие с Хайме Мортимър и неговата армия, която очевидно беше много добре подготвена и желаеща да влезе в схватка.

Хайме изчака Хенкок и хората му да изчезнат в гората, а после даде знак на Гейлърд да го последва в стаята му. След като затвори вратата, за да си осигурят уединение, Хайме запита:

— Какво, в името на бога, е станало с другите пари, скрити в тайната стая?

— Питам се дали си забелязал — каза Гейлърд с удовлетворена усмивка. — Прав ли съм да предполагам, че си предложил на краля богатството си в замяна на живота?

— Да. За щастие кралят няма представа, че ще получи по-малко от половината богатство, което съм натрупал. Какво стана, стари

приятелю?

— Когато научих, че си в затвора и очакваш екзекуция, се отчаях. Дни наред си блъсках главата да измисля как да те спася. Макар че войниците искаха да нападнат Лондон, аз се съмнявах дали ще бъде разумно. Знаех, че ще трябва по-скоро хитрина, а не сила, за да те освободим. Тогава реших да взема половината от богатството ти и да подкупя всички важни хора в Лондон, ако е необходимо. Личната стража на Хенри не е добре заплатена и повечето войници биха се възползвали от възможността да спечелят нещичко, за да гледат на другата страна, докато ти бягаш. Разбрах, че няма време, и смятах да тръгна за Лондон утре, заедно със сандъци злато и сребро, и да взема половината ти войници със себе си. Сандъците вече бяха натоварени във фургона, преди вие да пристигнете, и утре щяхме да тръгнем рано сутринта.

— Господи, Гейлърд, да не би да искаш да ми кажеш, че цяло съкровище е стояло под носа на стражите през цялото време, докато са били тук, и дори не са разбрали?

— Да, точно така беше.

— Още веднъж съм ти задължен, приятелю — изрече пресипнало Хайме. — Не, ти си повече от приятел. Ти ми беше баща след смъртта на родния ми баща, учеше ме, когато не знаех нищо, подготвяше ме за деня, когато ще стана граф Флинт. Този ден може да настъпи много скоро, Гейлърд.

Гейлърд се оживи.

— Какво е научил Хенри?

— Скоро ще разкрие заговор, подготвян дълго време, който е целял да унищожи баща ми. Както подозирахме, татко е бил лъжливо обвинен, за да му вземат титлата и богатството.

— Близко ли? Колко близо? — запита неспокойно Гейлърд.

Имаше някои неща за Кларънс Мортимър, които той още не беше казал на Хайме. Но приближаваше времето, когато трябваше да му ги каже.

— Още нямат имената на подбудителите, но Хенри обеща, че много скоро ще ги има. Разбира се, ние и двамата знаем кои стоят зад онези лъжливи обвинения. Но докато Хенри няма убедителни доказателства, ме посъветва да си държа езика зад зъбите, да се върна

в Крисит и да не се забърквам в неприятности. Обеща да прати да ме повикат, когато дойде време.

— Слава на бога — изрече благоговейно Гейлърд. — Но... ами лейди Алета? Видя ли я в Лондон?

Лицето на Хайме се вкамени.

— Алета е съпруга на Ивън Грей. Оженили са се преди освобождаването ми.

Гейлърд изглеждаше зашеметен.

— Значи тя е изгубена за тебе.

— Не!

Яростното отрицание на Хайме сепна стареца.

— Ще си я върна, Гейлърд. Тя е при баща си в замъка Съмърсет, на около десет левги оттук. Поради някаква причина, известна само на Грей, той я е отпратил малко след сватбения им ден. Аз... видях я, тя е добре.

Гейлърд изглеждаше поразен.

— Божичко, Хайме, как успя?

Дръзката усмивка на Хайме разкриваше повече, отколкото думите му.

— Това е дълга история. Достатъчно е да кажа, че вчера говорих надълго и нашироко с нея.

Не само думи бяха разменили, помисли той, но не го каза. Но тялото и умът му си припомниха всеки възторжен момент от страстното им съвкупление в уединената долчинка.

— Тя наистина ли ти каза, че не се е провинила спрямо тебе? Аз вярвам, че лейди Алета не е способна на предателство.

— Когато ми потрябва мнението ти, ще ти го поискам — каза навъсено Хайме. — Назови друг, който би могъл да ме предаде.

Гейлърд потри замислено брадичката си.

— Може би Роуина.

— Господи, Гейлърд, Роуина не знаеше нищо за Господаря на мрака.

— Тя е много хитра — забеляза старецът. — Отхвърлената жена няма съвест. Би те предала, без да се поколебае нито миг. Видя ли я сутринта, след като я изгони от кулата?

Хайме поклати отрицателно глава.

— Не помислих за това. Нито аз, нито някой от войниците. Бих допуснал всичко от тази ревнива вещица.

— Даваш ми много материал за размишления, Гейлърд — заяви Хайме. — След като се погрижиш сандъците да бъдат прибрани на сигурно място, ще поговорим отново.

Разбирайки, че разговорът е свършил, Гейлърд излезе от стаята, щастлив, че е посял семената на съмнението относно вината на Алета в ума на Хайме. Поне така се надяваше.

Дългите крачки на Хайме го водеха от единия край на стаята до другия, а умът му работеше яростно. Прав ли беше Гейлърд? Дали самият той не беше преценил неправилно Алета? Тя наистина ли го обичаше? Ако имаше някакъв намек за истина в думите ѝ, значи я беше оскърбил сериозно и я беше оставил в ужасяваща ситуация. Тя го беше помолила да я вземе със себе си, но той беше пренебрегнал желанието ѝ и си беше отишъл. В онзи момент това беше според него най-благоразумното, защото се чувстваше неспособен да я защити от Грей или от баща ѝ баща. Щеше ли да я остави, ако наистина вярваше, че тя не иска Ивън Грей?

Колкото повече мислеше, толкова повече осъзнаваше, че трябва да научи истината. Трябваше отново да се види с Алета, преди Грей да пристигне в замъка Съмърсет, за да вземе невестата си. Не можеше да понесе да знае, че негодник като Грей вече е притежавал жената, която той обичаше, и смята да го прави отново и отново, за да създава децата си в нея. Тогава изведнъж, с яснота, каквато преди не беше имал, Хайме разбра свършено точно какво трябва да направи.

Беше допуснал сериозна грешка, като я остави вчера. Макар че беше страдал ужасно, когато се разделиха, наистина беше смятал, че е постъпил правилно с оглед обстоятелствата. Но трябваше да рискува и да избяга с нея към брега, където можеха да се качат на кораб за Ирландия. Благодарение на Гейлърд още имаше половината си богатство, достатъчно, за да може да наеме армия и да спаси Алета, а крал Хенри да върви по дяволите. Взел решение, той излезе от стаята, за да каже на Гейлърд какво възнамерява. Още на следващата сутрин прати хора из околностите да съберат наемниците, които беше вербувал, за да атакуват замъка Съмърсет. Даде нареждания на Гейлърд и да наеме кораб, който да ги отведе в Ирландия.

Алета се беше прибрала у дома толкова късно през този ден, когато беше срещнала Хайме в долчинката, и в такъв раздърпан вид, че баща ѝ беше отказал да ѝ позволи да излиза на езда. Не беше приел мъгълните ѝ обяснения за забавянето и реши, че повече не може да ѝ се доверява. Тя беше прекарала следващите два дни в стаята си, казвайки, че е болна. Нещо не беше наред, заподозря Съмърсет, но не знаеше какво.

Няколко дни по-късно той получи обезпокоителни известия. Пристигна конник от Лондон с послание от лорд Грей. В него той обясняваше как кралят е осуетил техния план да скъсят бъдещето на Хайме, като му е позволил да откупи свободата си. Алета влезе в залата точно когато Съмърсет четеше посланието, и се сепна, когато той избълва поток ругатни от които ушите ѝ пламнаха. Тя веднага разбра, че писмото съдържа новини за освобождаването на Хайме от затвора, и зачака търпеливо баща ѝ да ѝ съобщи какво пише. Не се наложи да чака дълго.

— За бога, Алета, този негодник е магьосник! Как може Хенри да е толкова глупав и да позволи престъпник да излезе на свобода? Този мъж заслужава да увисне на въжето или да му отсекаат главата заради онова, което е направил.

— За кого говориш, татко? — запита Алета с престорена невинност.

— За Мортимър, за кого другого! Не само това, но и Хенри е назначил специална комисия да разследва обвиненията за измяна срещу баща му преди толкова много години. Това е лудост! Лорд Грей е получил заповед да остане в Лондон.

— Може би Кларънс Мортимър действително е бил невинен?

Лицето на Съмърсет от червено стана пурпурно, толкова голям беше гневът му.

— В името на всичко свято, дъще, нямаш представа за какво говориш. Или какво би могло да докаже това разследване. Цялата тази бъркотия може да избухне като буре с барут в лицата ни.

Алета пребледня. Не искаше да допусне, че баща ѝ е виновен, но лека-полека стигаше до това убеждение.

— Да не искаш да кажеш, че ти и лорд Грей имате пръст в осъждането и екзекуцията на Кларънс Мортимър?

Съмърсет я изгледа изпитателно.

— Няма за какво да се безпокоиш, дъще. Ти беше дете, когато се случи всичко това. Не е нужно да споменавам, че годеникът ти няма скоро да се появи в този замък, а аз съм почти затворник, докато не се роди детето ти. — Той се взря в корема ѝ, който вече започваше да показва признаци на ранна бременност. — Известно време се съмнявах, че си бременна, но сега виждам, че не си ме излъгала. Заради собствената ти безопасност е най-добре да си стоиш в замъка.

— Забраняваш ми да излизам на езда?

— Да. Щом Мортимър е на свобода, не се знае дали или кога ще се появи тук. — Той я изгледа, припомняйки си как се беше прибрала късно преди няколко дни. — Или вече си се срещнала с този негодник?

— Съмнявам се, че Хайме се интересува от мене, татко. Губиш си времето с догадки дали ще дойде да ме види или не.

Преди да минат още много седмици, Алета щеше да научи, че нейното мислене е било не само погрешно, но и извънредно неточно.

За две седмици армията на Хайме нарасна, когато в кулата на Крисит се събраха много войници. Повечето от тях бяха наемници, склонни да направят почти всичко срещу определено заплащане, но имаше и мъже от селото, които се присъединиха към Хайме от лоялност. В кулата се строяха катапулти, обсадителни машини и съоръжения, подобни на стълби, предназначени за атакуване на стени; много работа се отвори на ковача, който приготвяше оръжия. Когато научиха, че ще атакуват замъка Съмърсет, по-колебливите бяха отпратени, а останалите започнаха усилено да се упражняват. Като имаше предвид колко много хора беше събрал, Хайме си остави още две седмици преди да приключи окончателно с приготовленията.

Ледените пръсти на влагата лепнеха по косата и кожата му. Студена мъгла се надигаше откъм морето и придаваше на пейзажа почти призрачен вид, когато Хайме тръгна начело на армията си в един сив, унил ден в началото на септември. Времето не беше нито за хора, нито за животни, помисли той, докато армията му пълзеше полека към замъка Съмърсет. Десет левги беше голямо разстояние да се мъкнат обсадните машини, разсъди той, но на смрачаване очакваше армията му да се разположи на лагер пред стените на замъка. И ако нищо

неподозиращият Съмърсет откажеше да пусне дъщеря си, щеше да види замъка си сериозно обсаден.

На залез слънце заваля. Не плътни водни завеси, а лепкава мъглица, която даваше достатъчно влага, за да се почувства човек угнетен. Както беше предвидил, армията му стигна до замъка малко след смрачаване. Не запалиха огънове, за да не издават присъствието си пред обитателите на замъка, и се установиха на лагер в близката гора. Хайме спа малко тази нощ, мислейки за Алета и колко искаше да ѝ се извини, че не ѝ е повярвал, че тя не го е предала. А после искаше да се люби с нея. Така, че тя напълно да забрави, че Ивън Грей някога я е притежавал.

Щастието като че ли покровителстваше Хайме на следващата сутрин, когато той застана пред желязната подвижна решетка, защитаваща входа на замъка. Денят беше светъл и обещаващ, дори слънцето като че ли му се усмихваше, издигайки се в славното си великолепие на източния хоризонт. Хайме го прие като предзнаменование, когато зае позиция, от която лесно можеше да бъде видян от патрулиращите в двора на замъка. Армията му се беше материализирала от гората, готова да щурмува замъка по негова заповед. Строга усмивка изви пълните му устни, когато в замъка се надигна врява и войниците се разтичаха насам-натам, въоръжавайки се набързо.

— Покажи се, Съмърсет! — извика Хайме през подвижната решетка.

След дълго бавене лорд Съмърсет се появи пред кулата, облечен като за бой в плетена стоманена ризница и въоръжен с внушителни оръжия.

— Какво искаш от мене, Мортимър? — провикна се той.

— Има ли нужда да питаш? Идвам за съпругата си. Прати ми Алета и армията ми ще си тръгне с мир. Ако се възпротивиш, обещавам, че ще се пролее много кръв.

— Алета вече не е твоя съпруга — заяви Съмърсет.

— Питай я кого предпочита — беше самодоволният отговор на Хайме.

— Дъщеря ми няма думата по този въпрос. Тя беше законно омъжена за лорд Грей и това ще си остане така.

Умът на Съмърсет работеше яростно. Той нямаше намерение да започва безконечна битка с Хайме Мортимър. Знаеше, че замъкът му може да издържи безкрайно дълго под обсада, но нямаше енергията да се бори срещу по-млад и по-хитър противник.

Преди повече от десет години беше слушал Ивън Грей и баща му и беше така заинтригуван от това, което би могъл да спечели от извънредно богатия лорд Мортимър, че веднага се беше съюзил с рода Грей и лъжливо бяха обвинили Мортимър в измяна. Крал Хенри IV беше толкова ядосан от въстанието в Уелс по това време, че беше приел неубедителните доказателства и след кратък процес беше поискал смъртта на Мортимър, Едва след екзекуцията на Мортимър Съмърсет беше научил истинските причини, поради които двамата Грей бяха искали да сразят Мортимър. Когато младият Хайме Мортимър изчезна безследно, Съмърсет и старият Грей бяха сключили договор да сгодят Алета за Ивън, осигурявайки по този начин мълчанието и съдействието на Съмърсет.

Всичко щеше да се развие, както го бяха планирали, ако Хайме Мортимър не се беше появил внезапно, за да осуети плановете им в най-неподходящия момент. Делът на Съмърсет от имуществото на Мортимър беше дошъл по време, когато той най-много имаше нужда от него, позволявайки му да си осигури безгрижен живот в Лондон вместо да стои в усамотеното си имение в далечния Уелс. Нямаше да загуби всичко това заради един човек, който буквално беше излязъл от мрака, за да му отправи предизвикателство.

— Отпрати хората си, Мортимър — повтори Съмърсет, вече обмисляйки как да действа по-нататък. — Ще доведе Алета, за да ти каже лично колко е щастлива да бъде съпруга на лорд Грей. Може много да се изненадаш от това, което ще научиш.

В мига, когато Хайме се беше появил пред стените на замъка, Алета едва сдържаше вълнението си. Искаше да се втурне навън, но баща ѝ я предупреди да остане вътре, докато не разбере какво иска Хайме. Макар да не го каза, тя вече знаеше какво е то. Той я искаше и тази мисъл накара сърцето ѝ да запърха от радост. Той я обичаше! Тя си го беше знаела през цялото време. Просто му беше необходимо много време, за да свикне с тази мисъл. Макар още да мислеше, че тя го е предала, той все пак я обичаше. Щастиято шумеше в кръвта и като опияняващо вино.

Останала без дъх, тя загледа как Хайме и баща ѝ говорят и когато лорд Съмърсет се обърна, за да влезе в кулата, тя изтича да го посрещне.

— Какво иска Хайме, татко? — запита тя нетърпеливо.

— Има ли нужда ли да питаш, дъще? — изръмжа грубо Съмърсет. — Това нахално копеле като че ли си мисли, че го предпочиташ пред лорд Грей.

— Така е, татко — изписука Алета. — Моля те, позволи ми да отида при Хайме. Не искам да се пролива кръв между тебе и мъжа, когото обичам.

— Ако Ивън беше тук, щеше да смачка жалката армия на Мортимър както досадно насекомо. Ако сега отидеш с Мортимър, няма място, където да се скриеш от Ивън, той ще те намери навсякъде.

— Ще рискувам — изрече упорито Алета.

— Не, дъще, няма да ти го позволя. Можеш да говориш с Мортимър, но ще кажеш само това, което аз ти кажа.

— Няма да го направя — заупорства Алета.

— Ще го направиш, иначе ще наредя на най-точните си стрелци да го убият на място, там пред решетката.

Бързото поемане на дъх показа страха на Алета.

— Няма да го направиш! Къде ти е честта?

— Имам прекалено много да губя, за да мисля за чест. Ще направиш ли каквото ти кажа?

Алета му вярваше. Твърде угнетена, за да продума, тя затърси в ума си някакво средство да провали дяволските машинации на баща си. Хайме със сигурност нямаше да се поддаде на уловките на баща ѝ, нали? Може би тя би могла да му даде някакъв сигнал, да го накара да разбере, че само следва заповедите на баща си. Хайме я обичаше, нали? Тя трябваше да му се довери, че ще разбере, че тя е принудена да направи каквото казва баща ѝ. Време, помисли тя отчаяно, имаше нужда от време. Но времето ѝ изтичаше.

— Е, какво решаваш? — запита нетърпеливо Съмърсет.

— Ще направя каквото кажеш — отвърна тя, не желаейки да изложи на риск живота на Хайме.

Съмърсет се усмихна, кимна и изрече рязко:

— Свали си роклята.

— Какво?

— Свали си роклята, дъще. Не искам никой да се усъмни в бременността ти. За разлика от повечето жени в твоето положение ти не си много едра, а аз искам Мортимър лично да види, че носиш детето на Ивън.

— Татко! Много добре знаеш, че нося детето на Хайме.

— Така е, но бих се обзаложил, че Мортимър не го знае. Каквато е гореща глава, ще повярва на това, което му кажеш. Сега събличай роклята.

— Отказвам да се появя по риза пред всичките ти войници — заяви Алета в зашеметяваща проява на дързост.

— Още не е късно да заповядам на стрелците си да се прицелят в Мортимър — предупреди я заплашително Съмърсет. — Те стоят сега до стената и очакват заповедите ми.

Алета пребледня.

— Не, татко, ще направя както кажеш.

Докато сваляше горната си дреха, той й каза какво трябва да каже.

— Хайме няма да повярва — заяви тя трепереща. Но се страхуваше, че ще повярва.

— Да, дъще, ще повярва, ако бъдеш достатъчно убедителна.

Веднага след като тя свали роклята, той изгледа неодобрително леката издутина на корема ѝ, която личеше под ризата. Хващайки я за ръка, я поведе към вратата, на няколко крачки от мястото пред подвижната решетка, където стоеше Хайме.

Той беше шокиран и ядосан, когато видя лорд Съмърсет да влачи Алета през двора, облечена само в риза. Какво е намислил, запита се той, видимо разтърсен. Беше толкова вбесен, че призова на помощ цялата сила на желязната си воля, за да не заповяда на армията си да се хвърли в атака.

— Какво означава това, Съмърсет? — изрева той, вглеждайки се в пребледнялото лице на Алета. — Защо излагаш дъщеря си пред войниците по риза? Наказваш ли я, задето предпочита мене пред лорд Грей?

Съмърсет се усмихна хитро.

— Погледни добре дъщеря ми, Мортимър, и ми кажи какво виждаш.

Очите на Хайме се спряха на измъченото лице на Алета.

— Виждам жена, тероризирана от жестокостта ти. Пусни я, Съмърсет.

— Погледни по-добре — подкани го Съмърсет, избутвайки Алета напред.

Внезапното движение раздвижи ризата около изпъкналия ѝ корем и това не остави никакво съмнение относно състоянието ѝ на бъдеща майка.

Лицето на Хайме позеленя под загара, задавен звук избликна от гърлото му. Алета беше бременна! Сърцето му подскочи. Неговото дете ли носеше?

— Сега разбираш ли защо Алета предпочита да остане със законния си съпруг? — усмихна се злобно Съмърсет. — Семето му намери плодородна почва в сватбената им нощ докато всичките тези месеци, през които бяхте женени с дъщеря ми, не дадоха плод.

Хайме се взря сломен в Алета, с безмълвна молба тя да отрече думите на баща си. Но очите ѝ оставаха сведени, отказвайки да отвърнат на неизреченото му предизвикателство. Неудовлетворен от мълчанието на Алета, Съмърсет я смушка грубо.

— Говори, дъще, кажи на това копеле чие дете носиш.

— Това... това е детето на Ивън.

Гласът ѝ беше толкова тих, че Хайме трябваше да се напрегне, за да го чуе.

— По-високо, дъще — заповяда Съмърсет. — Кажи му да си иде и никога повече да не те безпокои.

Очите на Хайме не изпусаха Алета, когато тя най-накрая вдигна глава. Когато погледите им се срещнаха, той видя болка, съжаление и нещо дълбоко, което не се поддаваше на описание. Тя сякаш се опитваше да му предаде безмълвно съобщение. Устните ѝ бяха безкръвни, лицето лишено от цвят. Тя поклати глава почти неусетно, но толкова бегло, че на Хайме му се стори, че си го е въобразил.

Алета прехапа устни, за да не изкрещи истината пред Хайме. Погледна към баща си, видя предупредителния му поглед и даде отговора, който той искаше.

— Вярно е, Хайме. Детето, което нося, е на... на Ивън. Виждаш, че атаката на замъка няма да послужи за нищо.

— Защо не ми каза тогава, когато се видяхме в долчинката? — изрева Хайме.

Съмърсет изгледа свирепо дъщеря си, но не каза нищо. За първи път чуваше за някаква тяхна среща.

Алета затърси отговор, който да подсети Хайме, че не му казва всичко.

— Щеше да издаде причината ми.

Очите на Хайме се присвиха. Тя говореше със загадки. Мозъкът му беше твърде объркан, шокът беше твърде силен, за да разбере думите ѝ.

— Може би причината е била да ме правиш на глупак.

— Не, Хайме, аз...

Краят на изречението ѝ отлетя, когато Хайме се извърна рязко, скочи на гърба на огромния си черен жребец и се отдалечи в галоп.

Хайме се върна в кулата невероятно вбесен. Първата му работа беше да възнагради и да разпусне почти всичките многобройни наемници, които беше привлякъл за каузата си, с изключение на десетимата, които му служеха от по-рано. След това поръча да му донесат буренце с бренди. Затваряйки се в стаята си, започна да се налива.

Съкрушен от това, че жената, която обичаше, носи дете от друг мъж, той не желаше да общува с никого в последвалите мрачни дни. Едва докосвайки храната, която му носеше верният Гейлърд, той отказваше да говори за Алета или дори да показва, че е чул въпросите на стария слуга. Всичко, което Гейлърд успя да научи, го узна от сър Джайлс.

Колкото до Хайме, той се въргаше в самосъжаление, мислите му бяха толкова разрушителни, че затварянето на стаята беше единственият начин да не хукне към Лондон и да извърши убийство. Макар че остана в пиянския си унес цяла седмица, умът му отказваше да се удави в пороите от алкохол, докато мислите му се връщаха отново и отново към Алета и как го беше омагьосала със сладките си лъжи, че го обича.

Любов ли? Ха, мислеше той подигравателно, докато го е молела да я вземе със себе си, настоявайки, че го обича, е носела детето на друг мъж. Един мъж не й ли стигаше? И за да стане положението още по-лошо, той се беше влюбил напълно и безвъзвратно в тази малка вещица, дотолкова се беше влюбил, че беше склонен... не, искаше да изостави мисията си да докаже невинността на баща си и да избяга с Алета в Ирландия.

Хайме беше изпаднал толкова много, че когато Гейлърд влезе в стаята в края на седмицата, едва позна мъжа, когото беше заобичал през годините като роден син. Отвращението му от саморазрушителното падение на Хайме беше толкова силно, че той веднага накара да изнесат остатъка от брендито и нареди да донесат

храна и вана. Докато чакаше заповедите му да бъдат изпълнени, Гейлърд започна да укорява Хайме, обвинявайки го, че се е предал на слабостта, когато трябва да прояви сила.

— Ти си глупак, Хайме Мортимър — замърмори Гейлърд, докато отместваше завесите, закриващи прозорците, за да пусне в стаята светлина и свеж въздух. — Тук вони на алкохол и разруха. Ставай, момче, един посетител те очаква.

— Отпрати го. Нямам настроение за посетители — изръмжа Хайме с надебелелия си език. — Божичко, Гейлърд, имам нужда от пиене. — посегна към каната на масичката до леглото и я намери празна. Изпращайки свиреп поглед към Гейлърд, той метна каната в другия край на стаята и тя се разби о стената. Така разбита чувстваше и главата си. — Донеси ми нещо да пия!

— Не, Хайме — каза Гейлърд с тиха решимост. — Вече пи достатъчно, момче. Дошъл е кралски куриер. Пратих го в кухнята да хапне, за да имаш време да се съвземеш, преди да го приемеш.

— Не давам пет пари за краля — отвърна кисело Хайме. След миг един слуга пристигна, носейки поднос с храна.

Хайме го изгледа косо и хлъцна.

— Ставай, Хайме, ставай, казах — настоя безмилостно Гейлърд. — Не ти прилича да се мъчиш толкова за една жена. Ти си човек на действието, Хайме, не пияница, измамен от лъжливи думи.

— Лъжливи думи ли? Ха, какво знаеш ти.

— Знам достатъчно, момче. Нещо повече, не вярвам на нито една думичка.

Едва-едва отваряйки подутите си очи, Хайме го изгледа свирепо.

— Не си видял Алета, Гейлърд. Тя със сигурност носи дете. Господ знае, че исках да вярвам, че е мое, но я чух съвсем ясно, когато каза, че носи детето на Грей.

— И ти като пълен глупак й повярва. Не съм знаел, че си толкова лековерен. Но пък и никога досега не си се влюбвал — добави загадъчно Гейлърд. — Ставай, казах! Има да свършиш много работи, преди да бъдеш в състояние да се срещнеш с пратеника на краля.

Гейлърд най-накрая надви на ината на Хайме. Ставайки от леглото, съвсем облечен, той се олюля опасно, преди да запази равновесие.

— Не си си сменял дрехите повече от седмица — укори го Гейлърд, оглеждайки петносаната му туника с отвращение. — Най-напред се наяж — добави той рязко, — после ще се изкъпеш.

— Не съм гладен.

Стомахът му изкъркори, опровергавайки думите му. Защо не го остави на мира? Но нямаше как да разубеди стареца. Преди Хайме да се усети, той го накара да опита от вкусната храна, приготвена за него. След като изяде всичко, призна с неохота, че стомахът му се чувства по-добре, когато е напълнен. Само главата да спреше да го боли...

Когато излезе от ваната, Хайме се почувства почти като човек. Тъй като бръсненето изискваше по-уверена ръка от неговата, той позволи на Гейлърд да го обръсне и да подреди дългата му коса в донякъде приличен вид. Когато беше готов да се срещне с кралския пратеник, изглеждаше повече като себе си, отколкото през изминалата седмица. В мига, преди да излезе от стаята си, Гейлърд го задържа. Лицето на стареца беше сериозно, а думите му излизаха право от сърцето.

— Хайме, съветвам те да помислиш внимателно какво се е случило в замъка Съмърсет, преди да си вадиш заключения. Нещата не винаги са такива, каквито изглеждат. Може би лейди Алета е била също такава жертва като тебе. Тя е само една безпомощна жена, контролирана от баща си и от лорд Грей. Какъв избор е имала, освен да прави и да казва това, което те са й наредили?

— Ти си моята съвест и моят наставник вече много години, стари приятелю, но този път грешиш. И ти беше омагьосан от Алета, може би повече от мене, щом веднага гледаш да застанеш на нейна страна.

— Вярно е, че много се привързах към лейди Алета, но ти винаги си бил основната ми грижа. Аз се грижех за тебе и те напътствах през всичките тези години, момче, и още не съм те подвел. Умните хора търсят истината, реди да си извадят прибързани заключения, които може да унищожат живота им.

С тези думи той се обърна рязко и излезе от стаята.

Хайме се замисли над смущаващите думи на стареца. Наистина ли ме смяташ за умен човек, стари приятелю, или съм глупакът, каквото твърдиш, че съм, запита се той. Не му трябваше много време, за да реши да последва мъдрия съвет на Гейлърд. Вместо да затъва в самосъжаление и да дави мозъка си в силни питиета, трябваше да

смекчи гнева си и да помисли върху думите на Алета и какво може би намекваха.

Вярно, че лорд Съмърсет използва принуда, за да накара Алета да каже това, което тя каза, помисли той, и детето, което тя носеше, може би наистина беше негово. Може би причината, която тя спомена, която не искаше да издава, имаше нещо общо с детето, което очакваше — с неговото дете. За тази причина беше говорила и там, в долчинката, но той беше прекалено задръстен, за да го разбере тогава. Проклинайки избухливия си темперамент, Хайме най-накрая излезе от стаята си, за да приеме кралския куриер.

Посланието от краля беше кратко и не му съобщаваше нищо друго освен факта, че трябва веднага да се представи в замъка Уиндзор. Куриерът не можа да го осветли повече, защото не знаеше какви са причините на краля да го повика. Гейлърд и Хайме се спогледаха, разбирайки, че повикването е пряко свързано с разследването на процеса и екзекуцията на Кларънс Мортимър.

— Тръгвам веднага — каза Хайме, нямайки търпение да говори с Хенри.

Беше чакал повече от десет дълги години справедливостта да възтържествува.

— Сам ли тръгваш? — запита Гейлърд.

— Половината наемници ще дойдат с мене. Другата половина ще остане с тебе в кулата. Когато се върна, ще бъда лорд Хайме Мортимър, граф Флинт и всичките имуществва на баща ми ще ми бъдат върнати.

— С божията воля — изрече напевно Гейлърд. — И да се надяваме, че Ивън Грей, Съмърсет и всички замесени в заговора против баща ти ще бъдат надлежно наказани за престъпленията си.

— Може би най-накрая ще науча какво е вдъхновило това долно деяние — каза замислено Хайме. — Нещо повече от алчност е подтиквало виновниците. Нито Съмърсет, нито Грей са бедни мъже, и двамата имат титли. Макар че навремето старият Грей е бил дребен барон с малко имение, и той, и Ивън са били смятани за почтени мъже. Затова никой не ги заподозря, че са подали лъжливи сведения за баща ми.

Гейлърд не каза нищо, само кимна в отговор на предположенията на Хайме. Старецът се разкъсваше; не знаеше дали да му каже това,

което знаеше за баща му, или да изчака истината да види бял свят. Реши да изчака.

— Ще подготвя преместването ни в имението Мортимър — изрече старецът с огромна охота. — Ще бъде хубава промяна след кулата на Крисит.

— Да, Гейлърд, имението Мортимър отново ще е наше. И когато се върна, очаквам да науча истината за детето, което носи Алета.

Пътуването на Хайме до замъка Уиндзор беше трескаво препускане в хладните есенни дни и ясните студени нощи. Нямайки търпение да стигне по-скоро в замъка Уиндзор, той не щадеше нито себе си, нито коня си, нито хората си. Завари голямо тържество, поредното празненство в чест на предстоящия брак на краля с Катрин дьо Франс. Празникът, на който бяха дошли всички важни придворни, течеше с пълна сила, когато Хайме влезе, без да бъде обявен, в голямата зала на замъка. В средата седеше Хенри, обкръжен от лордовете и благородните дами на кралството. Очевидно всички празнуваха, защото масите още преливаха от остатъците от великолепни ястия, а мястото в средата на залата беше разчистено за тези, които щяха да забавляват гостите.

Разбирайки, че шансовете му да говори насаме с краля тази вечер са нищожни, Хайме се задоволи да гледа празненството от един тъмен ъгъл, не желаейки да се забърква в разврата, който се знаеше, че се развихря в двора, когато кралят се намираше в резиденцията си. Забавленията тази вечер бяха доста скучни и Хайме тъкмо щеше да помоли някой прислужник да го заведе до някоя свободна стая в огромния замък, когато зърна Ивън Грей.

Наклонил закачливо глава към една привлекателна дама, Грей не се държеше като женен мъж, което накара Хайме да изпадне в невероятен гняв. Някоя от присъстващите в голямата зала жени не можеше да се сравнява с Алета. Когато жената се усмихна на Грей с открита покана и излезе от залата малко след това, нетърпеливият негодник изчака само няколко минути, преди да я последва дискретно. Хайме загледа с отвращение как Грей се изкачва по една вита стълба. Излезе от сенките с намерение да го последва, когато Хенри го забеляза от другия край на залата и му даде знак да се приближи.

— Добре дошъл, Мортимър — поздрави го той весело. Хвърляйки поглед към бързо отдалечаващия се Грей.

Хайме отиде при краля с видимо нежелание.

— Получих съобщението ви, сир — каза той, когато му направиха място до краля, — и дойдох колкото можах по-бързо.

— Бих казал, долетя — пошегува се Хенри. — За съжаление трябва да те помоля да потърпиш още малко. Както виждаш, празнуваме. Заминавам след две седмици за Франция, за да взема невестата си, и искам този въпрос да се разреши преди отпътуването ми.

Хайме се намръщи.

— Ще се опитам да бъда търпелив, но както добре знаете, тази грижа ми лежи на сърцето още откакто бях на петнадесет години. Не че не съм ви признателен за разследването, сир — добави той бързо.

— Тогава още няколко часа няма да бъдат пречка — каза Хенри, обръщайки вниманието си към изпълнителите в центъра на залата. — Ела утре на закуска и ще ти кажа всичко, което стана ясно в твое отсъствие.

— Можете ли поне да ми кажете дали невинността на баща ми беше доказана?

Той беше дошъл отдалече, беше рискувал твърде много, за да остави момента да отmine без положителен отговор.

Хенри се взря в него, преди да отговори:

— Честта на баща ти беше възстановена. Но същевременно високопоставени мъже на кралството бяха уличени в заговор, целящ да го дискредитира. Ще говорим утре.

Победата никога не беше имала толкова сладък вкус. С блеснали от благодарност очи Хайме изрече:

— Мога ли да бъда извинен, сир? Имам да мисля за много неща, а пътуването от Уелс ме умори много.

— Иди да си легнеш, Мортимър — каза благосклонно Хенри. — Помоли някой прислужник да те заведе в свободна стая.

Когато остави нещата си в стаичката, която му бяха посочили, Хайме усети неспокойствие. Всичко, за което можеше да мисли, беше Ивън Грей, който се забавляваше някъде в замъка с някаква жена, без да подозира, че предстои да бъде изобличен. Нямаше търпение да види изражението на негодника, когато чуе, че му се отнема титлата, която

беше откраднал от рода Мортимър. Макар Хенри да не беше споменал никакви имена, за Хайме не беше никаква тайна кой стои зад подлия план. Тъй като старият Грей беше починал преди няколко години, сега вината лежеше върху Ивън, тъй като той беше извлякъл най-много полза. Хенри IV беше дал огромните имуществва на Мортимър и титлата му на Ивън Грей.

Излизайки от стаята си, Хайме тръгна по пустите коридори, за да намери някой прислужник. Разбирайки, че не може да заспи, той изведнъж усети, че е гладен. А щом намереше нещо за ядене, щеше да провери какво правят хората му, за да бъде сигурен, че са били добре нахранени и подслонени. Звънък смях привлече вниманието му към една недобре затворена врата. Щеше да отмине, без да обърне внимание, ако не беше надникнал през тесния отвор и не беше видял Ивън Грей върху една почти гола жена, легнала на някакъв диван.

Темпераментът на Хайме експлодира, когато чу отговора на Грей на въпроса на жената дали съпругата му го задоволява.

— Милейди не може да ме задоволи като тебе, любов моя. Нейните жалки усилия са наистина смешни. Но стига толкова за съпругата ми — каза той, дръпвайки полите ѝ над кръста. — Горещата ти малка уста събуди ужасния сърбеж между краката ми.

Жената изписка възхитено, когато Грей зарови мъжествеността си дълбоко в нея. Точното в този момент Хайме нахлу в стаята. Скачайки на крака, Грей пребледня, когато Хайме прекъсна интимната му среща, и на лицето му се изписа буреносно изражение.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Дойдох, защото кралят ме повика — заяви Хайме. — Дните ти са преброени, Грей. Ще бъдеш изобличен и всичките ти нечестно спечелени богатства ще ти бъдат отнети.

Грей изглеждаше зашеметен.

— Не знам за какво говориш.

Внезапно жената скочи, изгледа уплашено Хайме и хукна навън. Грей понечи да я последва.

— Остави тази курва, Грей, това е между нас двамата.

— Нямам какво да ти кажа, Мортимър.

— Мисля, че имаш. Знаеше ли, че Алета носи твоето дете?

Думите на Хайме накараха Грей да спре на място. Обръщайки се към него, той се усмихна хитро.

— Ревнуваш! Затова ли е цялата работа, Мортимър?

— Ревността няма нищо общо с това — изрече сурово Хайме. — Искам да говоря за Алета. Носи ли твоето дете?

— Видял ли си я?

Грей се беше надявал Хайме никога да не научи за бременността на Алета, но тъй като беше разбрал, той смяташе да използва това за своя изгода.

— Да.

Кокалчетата на стиснатите му юмруци бяха побелели, Хайме едва сдържаше гнева си.

— Тогава доказателството говори само за себе си.

— Не е толкова просто — заяви Хайме, осъзнавайки, че Грей нарочно го дразни. — Каж ми, че Алета носи твоето дете. Извънредно важно е да те чуя да го казваш.

Тънките устни на Грей се извиха в хитра усмивка.

— А, може би мислиш, че детето е твое. Ако очакваш да потвърдя или да отрека подозрението ти, много има да чакаш, но искрено ти благодаря, че си научил съпругата ми на всички тези малки хитрости. Тя ми доставя огромно удоволствие, макар да не ми се иска да призная, че едва не ме умори с ненаситните си изисквания. Кой да помисли, че тази хладна красавица е такава дива котка?

Крехкото самообладание на Хайме се пръсна на парчета.

— Копеле такава! — изкрещя той, посягайки към гърлото на Грей. — Хенри знае за лъжливите ти обвинения срещу баща ми и много скоро всичко, което си спечелил с лъжа, пак ще бъде в ръцете на Мортимър. Обречен си, Грей, и това невероятно много ме радва.

Грей отблъсна ударите на Хайме и двамата се затъркаляха на пода. Хайме щеше да го смели, ако двама рицари, които случайно минаваха покрай стаята, не бяха чули шума и не се бяха втурнали да ги разтърват. Дишайки шумно, като изтриваше кръвта от изпопребитото си лице, Грей хвърли убийствен поглед към Хайме и излезе от стаята. Когато Хайме се надигна, за да тръгне да го гони, той вече беше изчезнал в тъмния коридор.

С ругатни на уста Хайме осъзна, че Хенри ще се вбеси, когато научи какво е станало. Трябваше да си сдържи езика, независимо колко го беше ядосал Грей. Тъй като нямаше вероятност отново да го срещне тази нощ, Хайме се върна в стаята си и към мислите си за Алета и за

това, което Грей му беше казал. Но може би за пръв път от много седмици насам той мислеше ясно. Докато не научеше със сигурност, щеше да смята, че всичко, което Грей му беше казал, е лъжа.

Крал Хенри отпи голяма глътка ейл, премлясна и каза с лек укор:
— Имал си бурна нощ, Мортимър.

Хайме тъкмо се беше присъединил към него в покоите му, където кралят седеше унило, дъвчейки разкошната закуска, каквато предпочиташе да му се поднася всяка сутрин.

Той срещна мрачния поглед на Хенри, разбирайки, че си е навлякъл неодобрението на краля.

— Съжалявам, сир, но лорд Грей ме изкара извън пределите на човешката издръжливост.

Раздразнената въздишка на Хенри не предвещаваше нищо добро за Хайме.

— Седни, човече, пречиш ми на храносмилането, като стърчиш така над мене като ангел отмъстител. — Пъхна последната хапка от пая с бъбреци в устата си, задъвка замислено, преглътна, после остави вилицата настрана и бутна чинията. — Трябваше да проявиш повече дискретност.

— Ивън Грей е наказанието на живота ми вече много години. Моля ви, не ме дръжте в напрежение, сир. Какво научихте за баща ми? Вашата комисия доказа ли невинността му?

— Да, Хайме, точно както подозираше. Има още двама мъже освен стария и младия Грей, замесени в заговора срещу Кларънс Мортимър. Както знаеш, старият Грей умря преди няколко години. Другият мъж, лорд Барлоу, изчезна, но моите следователи го откриха много бързо. Бил е на смъртно легло и преди да почине, се е изповядал; в изповедта си споменава за заговора на двамата Грей и Съмърсет срещу баща ти. Обвинили са го несправедливо в измяна и са си присвоили имуществата и богатството му.

— Но защо? — запита Хайме. — Нито Грей, нито Съмърсет са имали причина да мразят баща ми.

— Моите следователи намекнаха, че двамата Грей са били подбудителите на заговора, подтиквани от някаква въображаема или истинска вражда с баща ти. Другите са били уговорени да се съюзят с тях, като им е било обещано да получат дял от богатството. Лорд

Барлоу се е оплакал, че е бил измамен от Съмърсет и Грей и твърди, че не е получил почти нищо за усилията си. След като баща ми дал титлата и имуществата на Мортимър на Ивън, той решил да задържи по-голямата част от богатството в собствената си съкровищница. Както много добре знаеш, Англия винаги е изпитвала недостиг на пари.

— Лорд Барлоу не е ли получил нищо ценно?

— Само лорд Съмърсет е получил дял, след като са се уговорили Ивън Грей да се сгоди с лейди Алета. Барлоу е получил само едно маловажно имение.

Хайме гледаше втренчено Хенри в зашеметено мълчание. Подозираше, че има още нещо зад очевидната омраза на двамата Грей към рода Мортимър, но нямаше представа какво точно.

— Когато това се е случило, времената са били размирни — продължи Хенри — и баща ми е трябвало да се справя с въстанието в Уелс. Когато лорд Мортимър бил обвинен от трима уважавани мъже, че е начело на бунта, кралят нямал друг избор, освен да обвини баща ти в измяна. Прегледах протоколите от процеса и показанията на свидетелите наистина са уличаващи. Баща ми е искал делото да приключи бързо и след кратък процес баща ти е бил осъден и екзекутиран. Съжалявам, Хайме, но баща ми не може да бъде обвинен, бил е длъжен да потуши въстанието и да екзекутира водачите му.

— Съгласен съм. Кралят няма вина. — Изравянето на старите спомени беше болезнено за Хайме. — Двамата Грей, Съмърсет и Барлоу, подтиквани от алчност и някаква дълбока потребност, са дали лъжливи показания. Преди да убия Ивън Грей, ще науча какво го е накарало да поиска смъртта на баща ми.

— Не, Хайме, ще бъде въздадена справедливост, но не преди да заповядам лорд Грей да бъде арестуван и доведен при мене за разпит. Трябва да разбереш, че всичко това е станало преди много години и може да е твърде късно да се намерят достатъчно свидетели за повторно отваряне на делото. Най-много, което мога да обещаая, е от днес титлите и имуществата да ти бъдат върнати. Не мога да върна парите, иззети от баща ми, защото са отишли за финансиране на адските войни, които опустошават Англия. Но цялото богатство, което Грей и Съмърсет са натрупали през тези десет години, ще бъде твое.

— Бих искал да присъствам, когато лорд Грей бъде разпитван, сир — помоли Хайме.

Ако беше възможно, щеше да му изтръгне истината за бременността на Алета.

— Да, ще наредя да те уведомят, когато Грей бъде разпитван. Сега, докато чакаме лорд Грей да бъде арестуван, да отидем в голямата зала и да съобщим на всички за споходилото те щастие. Слуховете се разнасят бързо. Скоро цяла Англия ще знае, че титлата ти е възстановена. Отсега нататък ще бъдеш известен като лорд Хайме Мортимър, граф Флинт. За твой късмет повечето благородници на кралството днес са в замъка Уиндзор и те ще разнесат вестта навсякъде.

Вестта беше посрещната с нещо повече от любопитство и много спекулации относно съдбата на досегашния граф Флинт, лорд Ивън Грей. Повечето присъстващи поднесоха поздравления, но някои се въздържаха, изчакайки да чуят какво е повалило такъв силен благородник като лорд Грей. Макар че някои си спомниха въстанието, довело до безславното отнемане на титлата от Мортимър в полза на Ивън Грей, мнозина не си го спомниха.

Хенри тъкмо представяше Хайме на един от бароните си, когато изречението му беше прекъснато от един от неговите рицари, който показваше с жест, че непременно трябва да говори с краля. След като се извини, Хенри го дръпна настрана, давайки му разрешение да говори. Хайме стоеше близо до краля, сигурен, че рицарят има новини за Грей.

Думите на рицаря изпратиха тръпка на предчувствие по гръбнака на Хайме.

— Сир, лорд Грей го няма в замъка. Претърсихме навсякъде, никой не го е виждал от снощи. Най-накрая намерихме един коняр, който си спомни, че е видял лорд Грей да напуска замъка така бързо, сякаш дяволът е по петите му.

— Господи! — изрева Хайме, — Аз съм виновен, намекнах му, че е разкрит. Конярят забелязал ли е накъде отива?

— Било е тъмно, милорд, а конярят се е интересувал повече от това, да отиде да си легне, отколкото какво прави някой благородник.

Хенри се намръщи. Не обичаше плановете му да бъдат осуetyавани. Заминаваше след две седмици и искаше този въпрос да се уреди, преди да тръгне. Хенри V не се славеше като мекосърдечен.

Можеше да бъде жесток и отмъстителен спрямо онези, които се опитваха да избягат от правосъдието му.

— Веднага предупредете стражата — нареди той рязко. — Предполагам, че е тръгнал към Лондон.

Рицарят се поклони, обърна се и понечи да се отдалечи, за да изпълни заповедта на краля.

— Не се отчайвай, Мортимър — каза Хенри, когато двамата с Хайме останаха насаме. — Птичето е отлетяло, но не може да е отишло далече. Ще претърсим Лондон, докато не открием негодника.

Хайме се сбогува с краля при първата представила се възможност. Хенри можеше да смята, че Грей е избягал в Лондон, но Хайме не беше толкова сигурен. Наистина, Грей лесно можеше да се скрие в потайните места на Лондон, но Хайме предположи, че ще избяга от страната, но не без съпругата си. Убеден, че Грей би тръгнал направо към Уелс и замъка Съмърсет, Хайме състави план за действие.

Когато узна, че Хайме възнамерява да отиде в Уелс да си върне наследствения дом, Хенри даде благословията си заедно с официален документ, възстановяващ титлата и имуществата му.

— По-добре ще е да оставиш нещата с Ивън Грей на мене — каза Хенри, не подозирайки какви са мотивите на Хайме да замине за Уелс. — Много лесно се палиш и това не е добре, ако искаш да се срещнеш с Грей. За мене работят хора, които умеят да изтръгват истината от обвиняемите.

— Страхувам се, че Грей ще избяга от страната.

Най-голямото опасение на Хайме беше, че Грей ще напусне Англия и никога няма да бъде открит. Той искаше да накара Хенри да осъзнае тази възможност.

— И аз подозирам нещо подобно — съгласи се Хенри, — но взех мерки да спра бягството му, ако е решил да постъпи така. Всички важни морски пристанище в Англия ще бъдат наблюдавани и ако се опита да избяга, ще бъде хванат и върнат в замъка Уиндзор.

Хайме беше удовлетворен. Почти нямаше възможност Грей да се опита да напусне страната от английско пристанище. Хубаво беше да знае, че хората на краля са на негово разположение, за да го заловят. През това време щеше да отиде в замъка Съмърсет и да попречи на

Грей да избяга от тази посока. Прекалено много обичаше Алета, за да се откаже от нея без бой.

Алета, която чезнеше в мъката си в стаята в замъка Съмърсет, беше убедена, че Хайме е повярвал, че тя носи детето на Ивън Грей. Нямахме никакво съмнение относно напредналата ѝ бременност, защото коремът ѝ беше наедриял драматично в последните седмици. Напоследък нямаше вест и от Ивън Грей, а и отдалечеността на замъка Съмърсет ги оставяше без връзка с Лондон или замъка Уиндзор. Лондон и околностите му спокойно можеше да са изчезнали от лицето на земята. А в състоянието, в което се намираше Алета, това никак не би я разтревожило.

Хайме я ненавиждаше, баща ѝ мислеше повече за благополучието си, а не за нея, освен това беше омъжена за човек, когото ненавиждаше. О, Хайме, ридаше тя безмълвно. Трябваше да излъжа, за да те опазя. Господ знае, че се опитах да ти кажа истината. Със сигурност трябва да знаеш, че бях принудена да призная нещо, което беше върховна лъжа. Но каквото и да става, ще пазя нашето дете до последен дъх и тържествено се заклевам да избягам от Ивън, преди да бъда принудена да му се подчиня. Обичам те, Хайме Мортимър, и никога няма да обичам друг.

На следващия ден Ивън Грей пристигна в замъка Съмърсет. Влезе в бесен галоп под подвижната решетка и заповяда веднага да я спуснат. След кратка консултация с лорд Съмърсет всички налични рицари бяха накарани да облекат пълно бойно снаряжение и да бъдат готови за битка.

Разяждана от любопитство, Алета излезе от убежището си, за да научи лично какво е довело лорд Грей в замъка Съмърсет и защо е пристигнал без ескорт. Не му беше присъщо да пътува сам през опасни местности или да пристига без фанфари. Това, което видя, когато влезе в голямата зала, я шокира.

Никога не беше виждала лорд Грей толкова разчорлен или разстроен. Изглеждаше така, сякаш беше яздил непрекъснато, без да спира нито за да се нахрани, нито за да си почине. Някога елегантното му облекло беше мръсно и покрито с петна, целият беше в кал и прах. Лицето му беше изпито, очите гледаха диво и разфокусирано. Двамата

с баща ѝ разговаряха оживено, когато Алета се присъедини към тях. Разговорът спря внезапно, когато я видяха.

— Какво има? — запита тя, осъзнавайки, че се е случило нещо извънредно важно. — Какво е станало?

Грей обърна кръвясалите си очи към нея, поглеждайки с очевидно отвращение към издутия ѝ корем.

— Копелето ни разкри — изфуча той презрително. — Следващата стъпка е кралят да ни арестува.

— Божичко, Грей, не казвайте нищо повече! — предупреди го Съмърсет. Погледна към Алета, привличайки вниманието на Грей към факта, че тя не знае нищо за тайните им взаимоотношения.

— Твърде късно, милорд, защото скоро всички в Англия ще узнаят за усилията ни да унищожим лорд Мортимър преди толкова години.

— Защо сега? — заоплаква се Съмърсет. — Минаха много години, откакто се случи това. Защо наследникът на Мортимър се появи изневиделица, за да обърка плановете ни? Всички мислеха, че детето е умряло скоро след екзекуцията на баща си.

Сега Алета знаеше точно за кого и за какво намекваха Ивън и баща ѝ. Някак си, поради причини, известни само на тях, те бяха дали лъжливи сведения, които бяха изпратили бащата на Хайме на смърт.

— Как можа, татко? Толкова много ли искаше дял от богатството на лорд Мортимър?

— Не разбираш, дъще — опита се да ѝ обясни Съмърсет. — Това беше споразумение между нас с лорд Грей.

Алета се обърна към Грей с пламъци в очите.

— Нямате ли съвест? Само един негодник би пратил невинен човек на смърт. Надявам се да изгниете в ада заради това, което сте извършили.

— Кучка такава! — Отчаянието беше пратило Грей на ръба на здравия разум. — Уличница! Махай се с отвратителния си корем, да не ми напомняш, че си отваряла краката си за един Мортимър.

— Вие не сте и наполовина мъж, какъвто е Хайме!

Гледайки я така, сякаш беше отровна змия, Грей загуби чувство за действителността. Вдигна ръка и я удари през лицето с отворена длан, от което тя се строполи на пода.

Зашеметена от силния удар, Алета се надигна едва-едва. Когато Грей пристъпи заплашително напред, тя се сви и прикри с ръце корема си, за да защити детето си. Но преди той да нанесе втория удар, Съмърсет пристъпи между нея и нейния мъчител.

— Няма нужда от бруталност, милорд — посъветва го той с твърд тон.

Едно беше да укорява собствената си дъщеря, но съвсем друго беше някой друг да я малтретира. Особено в деликатното ѝ положение. Съмърсет може и да беше алчен и жесток в някои отношения, но дъщеря му винаги беше послушна, почиташе го и не заслужаваше жестокостта на Грей.

— Забравихте ли, милорд? — изсъска Грей. — Алета е моя съпруга и мога да правя с нея каквото си поискам.

— Не и докато сте в дома ми. Само страхливец може да бие съпругата си.

През седмиците, докато беше живял заедно с Алета, Съмърсет беше осъзнал, че детето, което тя носеше, щеше да бъде негов внук, независимо кой го е създал, и той започна да очаква раждането му с нетърпение. Кръвта на Съмърсет течеше във вените на това дете и тъй като Алета беше единственото му дете, само тя можеше да му даде наследници. И независимо какво казваше или заповядваше лорд Грей, той нямаше да позволи детето на Алета да бъде унищожено. Нито пък тя.

— Много сте мек — изсъска Грей. Внезапно очите му пак станаха диви. — Ако кралят ни намери, и двамата трябва да признаем престъплението си. Кой да помисли, че ще бъдем унищожени от човек, когото и двамата мислехме за умрял още като дете.

— Не трябваше да влизам в споразумение с вас, баща ви и лорд Барлоу — изрече огорчено Съмърсет. — Току-що бях загубил съпругата си и умът ми беше разстроен. Станах алчен. Но вие, милорд, спечелихте много повече от унищожаването на Мортимър.

— Да — изрече мрачно Грей. — Отмъщение. Всичко, което Хайме Мортимър трябваше да наследи, ми принадлежеше.

Любопитство овладя Алета. Защитена от масивната фигура на баща си, тя се подаде иззад него и запита:

— Как така?

Пронизителният поглед на Грей се спря върху нея.

— Това не е твоя работа, момиче. — И насочи вниманието си отново към Съмърсет. — Не знам колко време имаме, докато пристигнат хората на краля. Според Мортимър нашият заговор е бил разкрит. Не се застоях там, за да науча какво смята да прави Хенри с мене.

— Хайме е бил в замъка Уиндзор? — запита ободрена Алета. — Какво ви каза?

Грей се изсмя рязко.

— Искате да знаете чие дете носиш. Смята, че е негово.

Алета си пое остро дъх.

— То наистина е негово. Какво му казахте?

— Нищо. Забавно ми е да го оставя да се чуди до края на живота си.

— Какво ще правим? — Съмърсет загрижено набръчка чело. — Нямам намерение да оставя Хенри да ме влачи до Лондон за разследване.

— Вече съм помислил за това — беше самодоволният отговор на Грей. — Преди да пристигна тук, уредих един кораб да ни вземе след два дни от Северния бряг. Не смея да се върна в имението Грей, но ще имаме много време да опаковаме всичко ценно в замъка Съмърсет, преди да дойде корабът.

— Къде заминавате? — запита Алета, която нямаше намерение да напуска Англия.

— За Франция. Не смятам да оставам тук достатъчно дълго, за да опитам кралското правосъдие, и съм сигурен, че баща ти мисли като мене.

— Аз няма да замина с вас — настоя упорито Алета.

— Ти си моя съпруга. Ще отидеш там, където те заведе.

— Искам детето ми да се роди в Уелс. — Тя обърна молеци очи към баща си. — Моля те, татко, не ме карай да заминавам.

— Нямам думата, дете. Съпругата трябва да следва съпруга си. Ако се тревожиш лорд Грей да не те малтретира, не се бой. Ще бъда с тебе и ще се погрижа да не се отнася лошо с тебе.

— Предлагам и двамата да започнете да опаковате багажа си незабавно — каза Грей. — Тъй като повечето наемници, които пратих тук от имението Грей, за да защитават лейди Алета, са ми верни, ще ги осведомя, че трябва да ни придружат до брега.

— Моля се да заминем, преди хората на Хенри да дойдат за нас
— прошепна тревожно Съмърсет.

Хайме стигна замъка Съмърсет един ден след Ивън Грей. Беше спрял за малко в кулата на Крисит, за да осведоми Гейлърд за всичко, което се беше случило в замъка Уиндзор.

— Много съм доволен да приветствам новия граф Флинт, милорд — ухили се широко Гейлърд. — Ах, Хайме, дълго беше чакането, но си струваше усилията. Ще предявиш ли още сега претенциите си към имението Мортимър?

— Не, Гейлърд, страхувам се, че Грей възнамерява да избягат от страната с Алета. Смятам, че сега той е в замъка Съмърсет. Ако е така, милейди е в сериозна опасност. Той знае какво ще ми причини, ако я вземе със себе си. Особено ако тя носи моето дете, както подозирам.

— А — усмихна се Гейлърд, — значи най-накрая ме чу. Какво искаш да направя, момче?

— Да предявиш моите претенции към имението Мортимър. Взemi нашите ценности и всичко друго, което сметнеш, че си струва. Не знам кога ще се присъединя към тебе, но когато това стане, милейди ще бъде с мене.

— Невъзможно е, Хайме! — извика ужасено Гейлърд. — Ти разпусна всичките си наемници с изключение на дванадесет рицари. Не е достатъчно, за да се нападне такава силна крепост като замъка Съмърсет. И няма време да съберем армия.

— Ще взема рицарите. Те са добри, смели мъже, подготвени да се бият и срещу превъзхождащ ги неприятел.

— Не е достатъчно, момче. — Внезапно лицето на Гейлърд се просветли. — Селяните, момче. Няма сред тях човек, който да не е готов да даде живота си за тебе. Веднага ще пратя известие.

След няколко часа Хайме потегли начело на дрипава армия от рицари и селяни, някои на коне, но повечето пеши, въоръжени с всякакви оръжия, включително здрави сопи, мечове и арбалети. Вървяха цяла нощ и на сутринта се укрива в горите, заобикалящи замъка Съмърсет.

Хайме си спомни последния път, когато беше отделен от Алета зад железната подвижна решетка и я чу как му казва, че очаква дете от Грей. Това беше най-отчаяният момент в живота му. Този път нямаше да се откаже толкова лесно или да позволи гневът да надделее над разума му. Никой нямаше да му отнеме Алета.

Той огледа стените на замъка, отбелязвайки увеличения брой стражи по дължината на пътеката на ръба на стената. Изглеждаше така, сякаш Съмърсет очаква компания. И ако предположенията му бяха верни, Ивън Грей също се намираше сред тези стени. Държейки се извън обсега на стрелите, Хайме се показва на края на горичката, след като предупреди хората си да стоят скрити. Бдителните стражи в замъка веднага го забелязаха и вдигнаха тревога. Удовлетворена усмивка изви устните му, когато Съмърсет и Грей изскочиха от кулата. Той незабавно сигнализира на един от своите рицари, когото беше инструктирал да тръгне към замъка Уиндзор и да съобщи на краля, че лорд Грей е в замъка Съмърсет.

Грей внимателно се приближи към подвижната решетка, последван от Съмърсет.

— Къде е Алета? — извика високо Хайме. — Да не сте ѝ направили нещо?

— Дъщеря ми е добре — извика в отговор Съмърсет. — Какво искате?

— Кралят иска вие двамата за отидете за разпит във връзка с лъжливите обвинения срещу баща ми Кларънс Мортимър. Предлагам веднага да изпълните нареждането му.

— Как ли пък не! — изръмжа Грей. — Ще напуснем Англия дълго преди хората на Хенри да пристигнат да ни арестуват.

— Не съм сам, Грей, имам достатъчно хора със себе си, за да обсадя замъка и да направя така, че да не отидете никъде, докато не пристигнат хората на Хенри.

— Не ви вярвам — извика Грей с подигравателен тон.

Когато чу това, Хайме сигнализира на хората си да излязат изпод прикритието на дърветата. От такова далечно разстояние селяните с примитивните си оръжия и липсата на брони не се различаваха от напълно въоръжените рицари. За щастие на Хайме, Съмърсет и Грей видяха това, което той искаше да видят. И двамата веднага осъзнаха, че ще им бъде трудно да напуснат замъка пред лицето на числено

превъзхождащия ги неприятел. Грей отново потърси изход в коварството си, за да излезе от заплетената ситуация. Обръщайки се рязко, той бързо мина покрай Съмърсет и влезе в кулата.

Ако Алета знаеше, че Хайме е пред вратите с цяла малка армия, щеше да бъде по-добре подготвена. Но се беше случило така, че тази сутрин тя се беше успала и тъкмо се беше облякла, когато Грей нахлу в стаята и, размахвайки меч.

— Ти! — ахна тя, извъртайки се рязко, за да му хвърли унищожителен поглед. — Какво искаш?

— Ела с мене.

Кратките думи накараха студена тръпка да се спусне по гръбнака ѝ. И когато той хвана ръката ѝ и я потегли да излезе от стаята, тя се уплаши, да не би да е полудял.

— Къде ме водиш?

— Ще видиш.

Очите му светеха безумно, изглеждаше не на себе си.

Макар че тя се опита да се отскубне, не можеше да се бори срещу превъзхождащата я сила на Грей. И когато той я потегли нагоре по стълбищата на кулата, тя ужасно се уплаши. Да не би да възнамерява да я хвърли от парапета? Къде е баща ѝ?

Грей не ѝ даде и секунда отдых, влачейки я безмилостно нагоре по витата каменна стълба. Дишайки шумно, на ръба на припадъка, Алета се озова избутана на пътеката на хребета на стената, която обикаляше целия замък. Вятърът задърпа косата и дрехите ѝ, отнемайки ѝ дъха, а пронизващата влага проникна до мозъка на костите ѝ. Неколцина стражи, патрулиращи по стената, като че ли се изумиха от вида ѝ, но суровите думи на Грей ги стреснаха.

— Защо ме доведе тук, Ивън? — Зъбите ѝ тракаха толкова силно, че думите едва излизаха от устата ѝ. — Какво ще правиш?

— Погледни надолу — заповяда той, избутвайки я опасно близко до ръба на стената. — Какво виждаш?

Любопитна, но и изплашена, Алета надникна между два зъбера, поглеждайки надолу. Отначало не видя. Но после го видя, застанал в края на горичката, малко пред подвижната решетка.

— Хайме!

Един порив на вятъра откъсна името му от устните ѝ и го донесе до ушите му. Отначало той помисли, че чува крясък на птица, носеща

се високо над главата му, но някакво шесто чувство го накара да погледне нагоре. Тогава я видя и кръвта замръзна във вените му.

— Алета!

— Ако ти е мил животът на лейди Алета и на детето, което носи, ще отпратиш армията си — извика Грей. — Ако не го направиш, те ще умрат. Чуй ме добре, Мортимър, аз съм отчаян човек. Няма нещо, което да не посмея да направя, за да напусна страната, преди да са дошли хората на краля. Ако не се подчиниш на нарежданията ми, следващия път, когато видиш Алета, тя ще бъде мокро петно на камъните под стената.

— За бога, Грей, знаех, че си покварен, но нямах представа колко си зъл. Отвратително е да заплашваш живота на бременна жена.

— Не говоря празни приказки — предупреди го зловещо Грей. — Няма да ми е трудно да я хвърля през стената. Колкото до детето, то не е мое, така че не ме е грижа какво ще се случи с него.

За един кратък момент Хайме си позволи разкоша да вкуси думите на Грей. Алета носеше неговото дете, не на Грей. Тази хубава новина го накара още по-твърдо да реши да спаси Алета.

— Какво искаш да направя?

Погледът му се спря на пребледнялото лице на Алета; бледността ѝ го изплаши. От мястото, където стоеше, я виждаше как трепери и знаеше, че без топло наметало сигурно страда невъобразимо много от ледения вятър.

Внезапно Хайме забеляза някакво движение по стената зад Грей и загледа безпомощно, когато една напрегната драма започна да се развива на пътеката на стената високо над главата му. Лорд Съмърсет, разбирайки какво се разиграва, се беше втурнал да защити дъщеря си. Доста късно беше осъзнал, че обича Алета и не му е безразлично какво ще стане с нея и с детето ѝ. След като Ивън Грей се беше появил в замъка Съмърсет в състояние, граничещо с лудост, Съмърсет почти беше стигнал до решението да помоли краля за милост, вместо да се осланя на един луд.

Алета видя Съмърсет много преди Грей да осъзнае присъствието му — толкова се беше съсредоточил върху това, да дразни Хайме. Благодарна, че баща ѝ е дошъл да я защити, тя усети облекчение да се разлива из тялото ѝ. Дълбоко в себе си той я обичаше, разбра тя,

въпреки факта, че в последните месеци не ѝ беше давал особени причини да мисли така.

Внезапно Грей осъзна накъде гледа Алета — нещо или някого зад него. Извърна се, но се поотпусна, когато видя Съмърсет.

— Пуснете Алета — настоя сурово Съмърсет.

Грей се усмихна широко.

— Не се страхувайте, милорд, Мортимър никога няма да позволи да се случи нещо на лейди Алета или на детето му.

— Казах, пуснете я — повтори Съмърсет. — Лудост е да я тормозите ненужно. Правил съм някои отвратителни неща в живота си, но никога не съм се крил зад женски поли. И със сигурност не зад жена в напреднала бременност.

— Ами! Издънката на Мортимър не заслужава да види бял свят. Родът Мортимър са прокълнати.

Съмърсет пристъпи напред, възнамерявайки да измъкне дъщеря се от хватката на Грей.

— Не се приближавайте, милорд, иначе ще причините смъртта на дъщеря си.

— Вие сте полудял, Грей — нападна го Съмърсет, поглеждайки угрижено към дъщеря си. — Мортимър знае ли защо заговорничихте срещу баща му преди толкова много години? Знае ли защо щяхте да го убие, ако го бяхте видели след екзекуцията на баща му? Има ли представа, че сте му полубрат? Или само на мене доверихте това?

Устата на Алета се отвори и очите ѝ се разшириха от шока. Баща ѝ наистина ли знаеше какво говори? Хайме и Ивън бяха ли полубратя? Как е възможно?

— Да, наполовина братя сме — изръмжа Грей, — но не искам да имам нищо общо с това копеле. Баща му изнасиллил майка ми, когато била само на тринадесет години. Била излязла на езда сама, когато Мортимър се натъкнал на нея. Помислил я за селянка, защото не била с камериерката си, и я изнасиллил. Дори като млад Кларънс Мортимър е бил арогантно копеле. Тя дори не знаела името му и била твърде уплашена, за да каже на когото и да било какво се е случило. Отивала в имението Грей, защото скоро щяха да се омъжи за Гордън Грей. Когато съм се родил, той помислил, че съм негов син.

Грей като че ли се наслаждаваше да разказва отново тази история, която беше държал в себе си, откакто майка му беше казала

тайната на неговия произход на смъртното си легло. Съмърсет беше единственият човек, на когото Ивън беше разказал това. Дори и Гордън Грей не знаеше истината. Старият Грей, яростен привърженик на Хенри IV, беше измамен от Ивън и накаран да повярва, че Кларънс Мортимър наистина е извършил измяна.

Накрая Алета си възвърна дар слово.

— Не ти вярвам. Изобщо не си като Хайме.

Грей я изглежда злобно.

— Вярно е, милейди. Майка ми научила името на похитителя си много години по-късно. Запазила тайната до последния си миг, когато ми я довери на смъртното си легло. Заклех се над трупа ѝ, че ще накарам Кларънс Мортимър да си плати за това, което ѝ беше причинил преди толкова много години. Ако Мортимър беше почтен мъж, щеше да се ожени за майка ми и аз щях да бъда законният наследник на неговото богатство. Но въпреки това аз все пак получих всичко, точно както трябваше да бъде. Затова те исках, милейди. Ти беше последното владение на рода Мортимър, което щеше да им принадлежи, ако бяха оцелели. Когато Хайме Мортимър се появи изневиделица, за да предяви претенциите си към тебе, исках да го убия.

Главата на Алета се замая. Истината ли казваше Ивън, или имаше халюцинации? Да не би да се беше побъркал? Но... Все пак в разказа му имаше достатъчно факти, за да го направят достоверен. Алета беше сигурна, че Хайме няма представа за действителната причина за омразата на Ивън към рода Мортимър.

— Това не е причина да изливате гнева си върху дъщеря ми — заяви Съмърсет, който вече знаеше историята за бащинството на Грей. — Ще отведе Алета в стаята ѝ. Тя ще измръзне до смърт тук.

Той пристъпи напред с решително изражение на червендалестото си лице.

Изражението на Грей се изкриви в маска на ярост, докато ръката му здраво стискаше тази на Алета.

— Не, милорд, единственият ни шанс да напуснем страната безпрепятствено зависи от нея. Мортимър ще направи всичко, за да бъде тя в безопасност.

— И аз, милорд — изрече с равен глас Съмърсет.

Въпреки предупреждението на Грей той хвана другата ѝ ръка и я дръпна към себе си.

Грей реагира съвсем неочаквано. Решен да спре Съмърсет и отчаяно искайки да задържи Алета на място, където Хайме да може да я вижда, той вдигна меча, който беше държал през цялото време, и го прониза. Със задавен вик Съмърсет се строполи на дървената настилка.

Алета издаде тих нечленоразделен звук, опитвайки се да се изтръгне от хватката на Грей и да се приближи към баща си. Хващайки я през кръста, той я повлече по пътеката. Алета се опита да се измъкне от желязната му хватка, но утихна веднага, когато той прошепна дрезгаво на ухото ѝ:

— Ако ти е скъп животът на детето ти, незабавно ще престанеш да се дърпаш.

Долу под стената Хайме наблюдаваше сцената с нарастващ ужас. Никога не се беше чувствал толкова притиснат, толкова безпомощен. Когато Грей заби меча си в лорд Съмърсет, кръвта му замръзна. Алета ли беше следващата жертва? Когато я видя да се бори неуспешно с Грей, му се допря да му поникнат крила и да полети в нейна защита. Изведнъж борбата престана и Хайме се напрегна, когато Грей погледна към него от ръба на стената.

— Виждаш ли какво става, когато ми пречат, Мортимър? Веднъж убих и няма да се поколебая да убия и втори път.

Леден страх пробяга през Хайме.

— Какво искаш да направя, Грей?

— Вземи хората си и си иди веднага — нареди Грей. — Ще ви наблюдавам оттук. Ако не те видя да се оттегляш начело на колоната, Алета ще пострада. Аз съм отчаян човек, Мортимър, не говоря празни приказки.

Той избута Алета опасно близо до зъберите на стената, между които стражите можеха да гледат навън и да се целят във врага. Хайме си пое дъх на пресекулки, уплашен, че подлуделият Грей ще хвърли любимата му през стената.

— Ще направя както казваш — извика той към противника си. — Но ако направиш нещо на Алета, няма място на света, където да се скриеш от мене.

Оттегляйки се под прикритието на дърветата, Хайме повика сър Джайлс. Рицарят притича, готов да изпълни нарежданията му.

— Бързо, сър Джайлс, сменете си бронята с мене и сложете моя шлем. После вземете черния ми жребец и поведете армията ми. Изведете ги на място, където да не ги виждат от крепостта, зад хълмовете, и чакайте по-нататъшни инструкции.

— Какво възнамерявате да правите, милорд?

— Искам Грей да помисли, че се оттегляме, както поиска. Аз ще остана скрит в гората и ще чакам следващия му ход. Оставете един човек за куриер. Когато имам нужда от вас, ще ви съобщя.

Смениха бързо броните и след като огледа бегло сър Джайлс, Хайме изрече:

— Става. Вървете и дръжте лицето си извърнато, за да не се досети Грей за измамата ни.

Клекнал зад гъстите храсти, Хайме наблюдаваше как хората му начело със сър Джайлс, облечен в неговата броня и шлем, отстъпват в боен ред през гората. Колоната се източи в дълга линия и полека изчезна зад хребета на хълма. Рицарят, останал за куриер, се присъедини към него и двамата седнаха да чакат развоя на събитията.

Безпомощна в жестоката хватка на Грей на ръба на крепостната стена Алета се поддаде на отчаянието. Според нея баща ѝ беше мъртъв, а Хайме, нейната последна надежда за спасение, я беше изоставил в ръцете на Ивън Грей. Макар да знаеше, че Хайме се оттегля, за да ѝ спаси живота, както тя преди беше излъгала два пъти, за да спаси неговия, това не облекчаваше страха и мъката ѝ. Какво щеше да стане сега с нея?

— Копелето май цени живота ти, милейди — изрече подигравателно Грей. — Колко добре за тебе. Виж — и той посочи с ръка, — язди начело на дрипавата си армия.

И я дръпна по пътеката към стълбището. Когато приближиха към тялото на лорд Съмърсет, блед и неподвижен, Алета помоли:

— Оставете ме да се погрижа за баща си, има нужда от помощ.

— Твърде късно е, раната беше смъртоносна. Изражението му беше лишено от всякакво разкаяние.

— Не можете да го оставите да лежи тук за храна на лешоядите — изпищя Алета ужасена.

Усещайки се на ръба на силите си, всеки момент щеше да изпадне в истерия.

Истерична жена беше последното, с което Грей би искал да се занимава точно сега. Той се нуждаеше от нейното сътрудничество, за да напуснат замъка тази нощ и да се качат на кораба за Франция. Блъсна я гневно и изръмжа:

— Погрижи се за баща си. Ако е жив, хората ми ще го отнесат в стаите му и там ще се погрижиш за раните му. Ако е мъртъв, както подозирам, ще бъде погребан в двора на замъка.

Виждайки се внезапно свободна, Алета се втурна към баща си и коленичи до него. Веднага видя, че Грей е прав. Раната, нанесена право в сърцето, се беше оказала смъртоносна. Лорд Съмърсет беше умрял мигновено. Алета беше благодарна, че поне не е страдал излишно. Отпускайки се назад на пети, тя метна свиреп поглед към Грей.

— Убиец! Няма да ви се размине. Хайме ще ви спре и кралят ще раздаде правосъдие.

— Мортимър няма да ме докосне, докато си с мене. А Хенри няма да се занимава, скоро тръгва за Франция. Побързай — каза той, дръпвайки я да се изправи, — трябва да свършим много работа, преди да се качим на кораба, с който ще заминем оттук.

— Не! — възпротиви се Алета. — Няма да оставя баща си така.

— Ще се погрижат за него — каза Грей, вече губейки търпение. — Смрачава се, има още много да се прави преди отпътуване. — Когато Алета продължи да се противопоставя, той я вдигна на ръце и я понесе надолу по стълбата. Щом стигна до стаята ѝ, я пхна вътре и я заключи. — Ще дойда за тебе в полунощ — осведоми я той иззад затворената врата.

Грей прекара часовете до полунощ в опаковане на всички ценности, които намери в замъка, и в надзираване на товаренето им в две каруци. Нареди тялото на лорд Съмърсет да бъде свалено от стената и погребано във вътрешния двор на замъка. Беше готов да се разправя с рицарите на Съмърсет, но тъй като собствените му рицари далече надхвърляха по брой тези на Съмърсет, намеренията за бунт угаснаха бързо. Понеже повечето от хората на Съмърсет, пък и неговите, бяха наемници, нямаше особена лоялност към убийтия. Силата беше у победителя, а Грей очевидно беше победителят тук.

Сълзи течаха от очите на Алета, докато наблюдаваше от прозореца на стаята си как погребват баща ѝ във вътрешния двор на замъка. Макар че не беше свършеният родител и винаги беше поставял собствените си интереси над тези на дъщеря си, беше неин баща и тя го обичаше. Оплакваше го с истински сълзи, припомняйки си годините след смъртта на майка си, когато двамата бяха близки, но след обвързването му с Ивън Грей отношенията им се бяха променили. Неговата натрапчива алчност беше причинила смъртта на невинен човек и заради това тя още дълго нямаше да му прости. Ако ѝ бъдеше позволено да живее още дълго.

Когато удари полунощ, Грей дойде за нея. Тя беше задрямала, седнала на един стол, напълно облечена в най-топлите си дрехи. До последната минута се беше надявала, че Хайме ще нахлуе през вратата и ще я спаси от ноктите на Ивън. Но не стана така. Ако не беше детето, което носеше, ѝ беше все едно дали ще живее или ще умре.

Грей взе малкия ѝ сандък и я накара да побърза, извеждайки я във вътрешния двор. Алета зашеметена видя всички наемници събрани около две каруци, натоварени с всичко ценно от кулата. Тя знаеше, че баща ѝ пази сандъци със злато и сребро, и заподозря, че Ивън е присвоил и тях. Когато се поколеба, застанала до едната каруца, той я настани на седалката и скочи до нея.

Подпомогнати от лунната светлина и от факлите, които държаха някои от стражите, за да осветяват пътя, те полека излязоха през вратите на замъка. По посоката, в която тръгнаха, Алета веднага разбра, че са се запътили към брега. Ако знаеше, че Хайме наблюдава под прикритието на близките дървета, нямаше да се поддаде толкова лесно на отчаянието.

Хайме почти се беше предал на отчаянието, когато видя подвижната решетка да се вдига и две каруци, придружавани от голям брой наемници, да излизат от замъка. Те минаха покрай него, толкова близо, че ясно видя напрегнатото лице на Алета да белее под лунната светлина. Мъката ѝ, така видима на красивото ѝ лице, го покърти, но нямаше начин да я посвети в плановете си. Тя наистина ли вярваше, че я е изоставил? Грей седеше до нея с мрачно, строго и решително изражение и управляваше каруцата. След като Хайме го беше видял да убива Съмърсет, беше разбрал колко отчаян е противникът му и разбираше, че няма да се спре пред нищо, за да избегне гнева на краля.

Когато мъжете и каруците свърнаха на север, Хайме се усмихна хитро. От посоката, в която се запъти Грей, той разбра точно къде отива. Имаше едно дълбоководно заливче надолу по брега, на по-малко от една левга отгук. Господарят на мрака го беше използвал много пъти в миналото за контрабандните си действия, когато постоянно сменяше местата за среща с корабите, за да обърка хората на краля. Сигурен, че Грей отива точно там, той събуди пратеника, който дремеше до него.

Сър Гарт се събуди незабавно от докосването на Хайме.

— Тръгвайте бързо — каза му Хайме. — Кажете на хората да ме чакат при Северния бряг. Селяните познават мястото и ще ви отведат дотам. Доверете им се.

Сър Гарт потегли незабавно. Качвайки се на коня, който сър Джайлс беше оставил, като си пожела сега тук да беше черният му жребец, Хайме последва Грей на солидно разстояние от последния му човек. Вървя зад хората и каруците цели два часа. Тогава, сигурен, че Алета не е в непосредствена опасност, той пришпори коня си в гората, за да ги задмине, без да го видят. Ако имаше късмет, щеше да се присъедини към хората си в заливчето много преди пристигането на Грей и бавно движещите се каруци.

Хората на Хайме наистина го чакаха на брега, когато той пристигна. Сър Джайлс пристъпи напред, за да го посрещне.

— Какви са заповедите ви, милорд?

— Ще чакаме — изрече мрачно Хайме. — Кажете на хората да се скрият под дърветата, където няма да се виждат. По мой сигнал ще излезем от засадата и ще пресечем пътя на Грей. Но посъветвайте хората да внимават съпругата ми да не бъде наранена — предупреди той. — Тя носи моето дете и двамата са ми много скъпи.

Сива, мъглива зора се сипна откъм морето и небето започна да избледнява — от тъмно пурпурно постепенно започна да става бледорозово, когато Хайме видя очертанията на един кораб, закотвен недалече от брега в дълбоките води на заливчето. Почти обезумял от тревога, той почувства огромно облекчение, когато видя хората на Грей по пътеката, водеща към брега. Следваха ги двете каруци. В едната беше Алета, отпусната изтощено на седалката.

Хайме се размърда тревожно, когато хората и каруците заслизаха към брега. Когато стигнаха, три лодки вече бяха се отделили от кораба

и чакаха да качат пътниците и товара.

Щом Ивън Грей изнесе Алета от каруцата, Хайме даде сигнал за нападение.

Въпреки че се бореше диво, Алета беше измъкната от каруцата. Знаеше, че ако Ивън успее да я вкара в лодката, няма връщане. Никога повече нямаше да види Хайме. Може би и нямаше да доживее да роди детето, което носеше. Точно тогава плодът в нарастващата ѝ утроба напомни за присъствието си и тя отново започна да се бори.

— Престани да се дърпаш — изръмжа Грей, докато я влачеше след себе си към лодката. — Само ще се нараниш.

Пазейки силите си, Алета не се опитваше да отговаря, заровила пети в мекия пясък, за да се противопостави на мощните ръце на Ивън. Хлипайки от болка поради безползните си усилия да избяга, примирила се с неизбежното, тя почти не повярва на очите си, когато видя мъже да изскачат на брега, изсипвайки се от околната гора. Размахвайки оръжия, най-вече груби тояги, търнокопи и други земеделски сечива, които можеха да се използват в бой, мъжете се нахвърлиха върху рицарите на Ивън, чиито по-съвършени оръжия и сили се огънаха под внезапното нападение.

Яростно проклетие излетя от устните на Грей. Той беше видял Хайме Мортимър да се оттегля с хората си; как е разбрал къде да устрои засада? Как е дошъл тук преди тях? За да се убеди, че Мортимър е напуснал замъка Съмърсет, както му беше наредил, той беше оставил стражи да наблюдават на крепостната стена. Кой да предположи, че зле екипираната армия на Мортимър ще нападне така яростно? За щастие, той притежаваше единственото нещо, което би попречило на врага му да надделее: Алета. Подновявайки усилията си, той я дръпна силно за ръката, влачейки я към водата, където се полюшваха лодките.

Когато приближи прибоя, той с ужас видя, че две от лодките се отдалечават от брега. Очевидно моряците нямаха желание да влизат в битка, която не ги засягаше. Третата лодка, малко по-бавно реагираща, също се насочваше обратно към кораба, когато Грей стигна до нея, влачейки Алета след себе си. Като я метна в лодката, той скочи след

нея, заповядайки на моряците да гребат към кораба. Тъй като бързаха да избягат от ситуацията, която бързо се превръщаше в истинско сражение, гребците се заеха да гребат усилено.

Хайме отблъскваше удар след удар в ръкопашен бой, пробивайки си път към Алета. Въпреки липсата на оръжия в ръцете на селяните те бяха свикнали да се бият и нападаха рицарите на лорд Греай смело и сръчно. А рицарите на Хайме бяха смели мъже, добре въоръжени и лоялни. Хората на Греай вече отстъпваха пред изненадващото нападение на Хайме. Той беше загубил Алета от погледа си, когато се хвърли в боя, и трескаво претърсваше с очи тъмния бряг, търсейки да я зърне. Само бледият лунен сърп и няколко фенера, запалени от хората на Греай преди нападението, подпомагаха търсенето му.

Сърцето му се качи в гърлото, когато най-накрая я видя. Стори му се, че се съпротивлява диво, но силата ѝ не беше достатъчна, за да попречи на Ивън да я вдигне и да я хвърли в лодката, полюшвана от прибоя. След като се отърва бързо от рицаря, който го беше нападнал, Хайме хукна към водата, викайки Алета по име.

Колкото и да беше замаяна, тя го чу да я вика и се надигна несигурно, протягайки се към него. Лодката бързо набираше скорост, отдалечавайки се от брега, за да навлезе в по-дълбоките води. Хайме стигна до водата и се приготви да хвърли тежката броня, за да скочи след Алета и Греай. Но Греай, верен на долните си инстинкти, стана и опря върха на меч си в гърдите на Алета.

— Не се приближавай, Мортимър! — извика той през тясната водна ивица, която го отделяше от Хайме. — Само една стъпка и Алета ще стане храна за рибите.

Хайме замръзна, лицето му се превърна в маска на омраза и гняв.

— Копеле такова! Само да навредиш на Алета и детето ми, ще те намеря и на края на земята.

Греай се изсмя сурово, отбелязвайки с доволство, че ивицата вода между него и Хайме се разширяваше с всеки удар на греблата. Скоро лодката щеше да потъне в мрака, люлеейки се на гребените на тъмните вълни на път към кораба, който чакаше, за да ги откара. Алета сигурно също го беше разбрала, защото запищя и се дръпна назад, за да избегне жестокото бодване на меч на Греай, от което лодката се разклати. Греай посегна към нея, смятайки да я обездвижи и да я затисне на дъното на лодката.

Разпъван от неумолима дилема, Хайме наблюдаваше с растящо отчаяние как преbledнялото лице на Алета става все по-малко и по-малко в сгъстяващия се мрак. Когато я видя да се дърпа назад, разлюлявайки опасно лодката, докато се бореше с Грей, той усети силен страх.

— Кучка такава! — изръмжа Грей, опитвайки се да я хване и в същото време да попречи на лодката да се преобърне.

— Ей, приятел, какво правиш? — викна единият от моряците, хващайки се за борда на лодката. — Не мога да плувам.

— И аз! — извика другият, докато Алета и Грей се бореха и малката лодка се люлееше опасно.

Внезапно лодката се наклони надясно, остана за един задъхан момент на ръба на една вълна, после се преобърна и запрати хората в нея във враждебните дълбини на разпененото море. Двамата моряци потънаха като два камъка, страхът не им позволи да направят и най-малкото усилие да се спасят. Въпреки тежестта на роклята и фустите Алета се бореше да задържи главата си на повърхността. Като дете често беше плувала в морето и макар от години да не го беше правила, се надяваше, че силите ще ѝ стигнат, за да се задържи над водата, докато дойде помощ от брега.

Изведнъж главата на Грей се показва на повърхността до нея; очите му гледаха диво и той отчаяно се опитваше да се задържи над водата. Тогавя я видя и изражението му се изпълни с омраза. Тя размаха отчаяно ръце, за да се отдалечи от него, но той посегна и сграбчи един дълъг златист кичур от косата ѝ.

— Няма да умра сам — изхърка той. — Ако не мога да те имам, и Мортимър няма да те има.

— Не можеш ли да плуващ? — намери тя сили да запита.

— Не.

Това беше последната му дума, когато потъна под повърхността. Алета успя да поеме голяма глътка въздух, преди той да я повлече след себе си, стиснал здраво косата ѝ в юмрука си.

Надолу... Водата стана непоносимо студена и толкова черна, че на Алета ѝ се стори, че сякаш влиза в най-тъмната дупка на ада. Дърпайки се яростно, тя се опита да накара Грей да пусне косата ѝ, но дори в смъртта той се бореше, за да я повлече със себе си. Дробовете и се молеха за глътка въздух. Тя разбираше, че умира, знаеше, че никога

няма да роди бебето на Хайме, и това я накара да изпита болка, неимоверно по-голяма от напрежението в дробовите ѝ, които се пръскаха от липса на въздух. И когато чернотата и отчаянието я накараха да приеме съдбата си, тя мислено се сбогува с мъжа, когото беше обикнала въпреки всички обстоятелства. И когато бездната на смъртта се приближи на безшумните си криле, тя изпадна в безсъзнание.

В мига, когато Хайме видя лодката да се преобръща и Алета да изчезва под повърхността, замръзналите му крайници отново се върнаха към живот. Ръцете му трепереха, докато откопчаваше колана на меча и хвърляше настрана оръжията си. Ризницата от стоманени брънки и шлемът ги последваха веднага. Стягайки се за скока в ледената вода, той се гмурна моментално и силните му, решителни загребвания го понесоха към преобрънатата лодка, клатушкаща се над вълните. Нищо друго нямаше значение сега, важна беше само Алета. Тя не можеше да умре, той толкова имаше нужда от нея, обичаше я така отчаяно.

Вече беше стигнал до лодката с безумни очи, оглеждайки тъмната повърхност на пенещото се море. Нищо. Не само Алета беше изчезнала, но и Грей, и двамата моряци. Умът и сърцето му крещяха в протест срещу несправедливостта спрямо невинните. Той си пое дълбоко дъх и се гмурна под повърхността, молейки се течението да не е отнесло Алета твърде далече от преобрънатата лодка. Взираше се сякаш в мастилен свят на чернота, помисли Хайме, ровейки в мрачните дълбини, за да намери жената, която обичаше.

Задъханите до пръсване дробове искаха да излязат на въздух. Смътно осъзнавайки, че тъмнорозовите ивици на зората превръщат небето от черно в сиво, той бързо се огледа, за да се убеди, че Алета не е изплувала на повърхността, а после си пое дълбоко дълбок дъх и отново се гмурна. Този път се устреми по-дълбоко, почти до скалистото дъно, преди да види Алета, чиято коса плуваше около нея като златист воал. Подчинявайки се на неотложната нужда да изплува, за да си поеме въздух, Хайме хвана Алета през кръста, възнамерявайки да я издърпа със себе си на повърхността. Именно тогава осъзна, че Грей лежеше до нея във водата, стиснал в юмрука си кичур от косата ѝ. В този момент обаче дробовите му бяха готови да експлодират и на

всяка цена трябваше да изплува заедно с Алета. Да остане там още миг би означавало сигурна смърт за и двамата.

Адреналин забушува във вените на Хайме, когато полека, мъчително се заиздига нагоре, влачейки Алета и Грей със себе си. Излезе на повърхността незабавно, за да си поеме въздух на големи глътки. Щом нуждите му бяха задоволени, насочи вниманието си към Алета. Лицето ѝ беше бяло като на смъртник, почти не дишаше, докато той търсеше признаци, че още е жива. Главата на Грей се люшкаше до него и той веднага видя, че ръката му още стиска косата ѝ. Проклинайки злокобните намерения на Грей, Хайме го дръпна силно, но юмрукът на Грей остана здраво стиснат, сякаш този златист кичур беше спасението му. Хайме дръпна отново, решен да освободи Алета и да стигне с нея на брега колкото може по-бързо. Извънредно важно беше да изстиска водата от дробовете ѝ, преди да е станало твърде късно. Нададе победен вик, когато кичурът се измъкна от юмука на Грей. Тогава Хайме заплува към брега, влачейки Алета след себе си.

Кашляйки и давейки се, Грей внезапно се свести и стисна полите на Алета.

— Мортимър, не ме оставяй. — Безумното дърпане на роклята на Алета едва не замъкна Хайме под водата. — Спаси ме, не мога да плувам.

Хайме чу безумните молби на Грей, но съзнаваше, че не може да спаси и двамата. Изборът беше лесен. Алета беше неговата любов, неговият живот. Бързайки да я изнесе колкото може по-скоро на брега, той развърза лентата, държаща полата ѝ, и я остави да се изхлузи. Погледна назад само веднъж. Грей го гледеше втренчено, поемайки си отчаяно въздух, докато пръстите му сграбчваха в ужас въздуха и той бавно потъваше под повърхността.

Загребвайки силно и равномерно, Хайме сякаш режеше водата; отчаянието му придаваше невероятна сила. Преди да стигне до брега, сър Джайлс нагази във водата, за да го пресрещне, поемайки Алета в ръце, докато друг рицар се впусна, за да помогне на Хайме.

— Тя е мъртва, милорд — каза сър Джайлс, полагайки полека Алета на пясъка.

Викът на Хайме беше покъртително отричане на ужасния удар, който му беше нанесла съдбата.

— Не!

Като избута сър Джайлс настрана, той коленичи до нея, обръщайки я по корем. Седна върху бедрата ѝ и започна да притиска гърба ѝ, за да изкара морската вода от дробовете ѝ. Изсумтя доволно, когато поток вода избликна от устата ѝ. След няколко минути я обърна по гръб и долепи ухо до гърдите ѝ.

Нищо. Изпаднал в отчаяние, той допря уста до нейната и започна да вкарва дъха си в устата ѝ в безумен опит да ѝ върне живота. Нямаше представа дали ще успее, но би опитал всичко, за да спаси любимата си.

— Безполезно е, милорд — забеляза сър Джайлс, поставяйки ръка на рамото на Хайме.

Той се освободи от ръката на рицаря, без да му отговаря, толкова разстроен, че би продължил цял ден да прави същото, ако е необходимо. Алета не можеше да умре. Никой никога не беше означавал за него толкова много, колкото тя и детето, което носеше.

Небето вече беше станало бледосиво, лъчите на утринното слънце прозираха на изток. Някой донесе одеяло и покри Алета, докато Хайме продължаваше спасителните си действия. Беше му студено, непоносимо студено, но отказваше да отстъпи пред студа, щом животът на Алета беше в опасност. Не обръщаше внимание на нищо, нито на думите на сър Джайлс, нито на факта, че мокрите му дрехи бяха се превърнали на кора от силния студ. Всичко, което виждаше, беше синьото около устните на Алета и треперещото ѝ тяло. Потънал в мъгла от болезнени спомени, той си припомняше мекотата на тези червени устни, сладостта и топлотата на реакциите на чувствителното ѝ тяло.

Треперейки от изтощение, Хайме се бореше с ужаса, че Алета може би е мъртва, отказвайки да я изостави на жестоката съдба. Ридаеше открито, когато се отпусна назад на пети, най-накрая принуден да признае, че любимата му го е напуснала. Грабвайки отпуснатото ѝ тяло в прегръдките си, той я притисна към себе си и ръцете му се стегнаха като стоманени ленти около нея, докато я прегръщаше като обезумял.

Внезапно още една струя вода избликна от дробовете ѝ и тя започна да кашля и да се дави. След няколко задавени изхълцвания започна да диша сама. Хайме не направи никакво усилие да скрие радостните сълзи, които се търкулнаха по бузите му. Беше прекалено

щастлив, за да се тревожи, че проявява слабост пред своите рицари. Това беше един от малкото пъти в живота му, когато позволяваше на истинските чувства да пробият твърдата черупка, зад която се беше крил почти цял живот. И не се срамуваше от това.

Когато Алета задиша сама, Хайме намери един миг, за да запита сър Джайлс:

— Какво стана с битката? Много жертви ли дадохме?

Сър Джайлс се усмихна.

— Хората на лорд Грей отстъпиха сравнително лесно въпреки превъзхождащата сила и оръжията. Изглежда, не са искали да се бият дълго, след като господарят им ги остави да се справят сами. Какви са вашите заповеди, милорд?

— Заведете пленниците в имението Мортимър. Домът ми вече никога няма да се нарича имението Грей. Това място вече е мое. Оставете няколко рицари да ни придружат с милейди до дома. Искам да настаня Алета удобно колкото може по-скоро, тя има нужда от незабавни грижи.

— Моля се всичко да бъде добре при лейди Алета и детето ѝ — каза сър Джайлс.

Макар че тя сега дишаше като че ли по-леко, преди няколко минути рицарят не би дал на горката дама шанс за оцеляване дори едно на един милион.

Разтревожен, че Алета не идва в съзнание, Хайме я взе на ръце и я отнесе в най-близката каруца, за да я настани полека на дъното ѝ. После се качи до нея и я прегърна нежно, за да я запази от тръскането на каруцата. Тя трепереше и зъбите ѝ тракаха така силно, че той се уплаши да не се разболеє от малария. Само преди броени мигове беше на път да я изгуби и не можеше да понесе мисълта, че болестта, може да му я отнеме.

Пътят до имението Мортимър беше дълъг. Те спряха веднъж, за да вземат на заем одеяла от едно имение, и продължиха. Алета не идваше в съзнание. Хайме се молеше дано Гейлърд, който знаеше много неща, да може да помогне на съпругата му. Единствената му утеха беше, че досега нямаше признаци тя да е загубила детето им. Когато слабото слънце протегна към тях тънки лъчи топлина, разсейвайки донякъде студа, Хайме се зарадва. Това изглеждаше като знак от небето, обещаващ розово бъдеще за него и Алета.

Няколко часа по-късно Алета въздъхна и отвори очи. Дезориентирана отначало, тя зачака мъглата пред очите ѝ да се разнесе, преди да разбере какво става. Последното, което си спомняше, беше как Ивън Грей я завлича в студените, мрачни морски дълбини. После смъртта я овладя.

Наистина ли беше станало така? Изглеждаше ѝ невъзможно да е измамила смъртта и да е оживяла. Вдигайки поглед, тя видя небето. И слънцето. И угриженото лице на мъжа, когото обичаше. Премига, после отново. Лицето на Хайме плуваше над нея, очите му бяха изпълнени с тревога и с още нещо. С любов. Той я обичаше. Тя го виждаше несъмнено. Там ли се беше намирало това чувство през цялото време?

Искрено облекчение разтърси Хайме, когато Алета отвори очи и се взря в него. Когато не издаде нито звук за няколко напрегнати минути, той се уплаши да не би шокът да е изтрил паметта ѝ. Не го ли беше познала?

— Алета. — Името ѝ се откъсна като въздишка от устните му, когато ръцете му я притиснаха нежно. — Помислих, че съм те загубил.

Тя отвори уста, но не се чува никакви думи. Гърлото я болеше от солта, която беше погълнала и повърнала. Можеше само да го гледа в очите, казвайки му с изражението си какво става в сърцето ѝ.

— Не, не говори — посъветва я той, поставяйки пръст на устните ѝ. — почивай си сега, любов моя, скоро ще стигнем в имението Мортимър. Вече никой няма да ти направи нищо лошо.

Очите ѝ се разшириха от уплаха, когато си спомни жестокия опит на лорд Грей да я удави. Тя отвори отново уста, този път успявайки да изшепти:

— Ивън?

Хайме знаеше какво иска да го пита въпреки липсата на думи.

— Не се бой, любов моя, Ивън Грей вече никога няма да те нарани. Той почива във воден гроб, а морето рядко предава мъртъвците си.

Тя видимо пребледня и се отпусна в ръцете му. Когато Хайме ѝ заговори след малко, видя, че очите ѝ отново се бяха затворили и тя беше унесена в сън.

Имението Мортимър, издигнато от праждото на Хайме, беше едно от най-модерните имения в Уелс. Намираше се на няколко левги от Флинт, многолюден град, където повечето хора си спомняха с добри чувства за лорд Мортимър и младия му син. Когато каруцата мина подвижния мост и спря пред дебелия дървен портал, Гейлърд се втурна да ги посрещне.

— Слава богу — каза старецът, когато Хайме скочи от каруцата, носейки Алета на ръце. Като я видя да лежи неподвижна до гърдите на Хайме, угрижена бръчка прекоси челото му. — Какво става с лейди Алета?

— Моля се да не е нищо повече от изтощение — каза Хайме, докато я внасяше вътре.

Гейлърд мина пред него, повеждайки го нагоре по каменната стълба, и задържа отворена вратата на спалнята му. Хайме положи Алета на леглото с разтуптяно от страх сърце, докато наблюдаваше едва забележимото движение на гърдите ѝ.

— Какво стана, момче? — запита загрижено Гейлърд. — И двамата сте мокри до кости.

— Ивън Грей беше в замъка Съмърсет, точно както подозирах. Когато го осведомих, че кралят го издирва за разпит, и поисках да пусне Алета, той реши да я използва като заложница. Заповяда ми да се оттегля, иначе щеше да я бутне от крепостната стена.

Очите на Гейлърд се разшириха.

— Оставил си я на Грей?

— Да, нямах друг избор. Надявах се лорд Съмърсет да се намеси. Тя е единственото му дете.

— Намеси ли се?

— Опита се, но за нещастие беше убит от Грей. Накарах хората си да се скрият и останах наблизо да наблюдавам замъка. Грей излезе точно след полунощ с каруци, натоварени с ценности, и с малка армия. Алета беше с него. Бях толкова сигурен, че Грей ще чака кораб на Северния бряг, че незабавно пратих известие на хората да се срещнем там. Бяхме в засада, когато Грей пристигна. Имаше кратка, но жестока битка, обаче Грей някак си успя да завлече Алета в лодката. Когато се опитах да ги последвам, той заплаши, че ще я убие. Не знам какво точно стана, но те се сборичкаха и лодката се преобърна. Заради тъмнината трудно открих Алета. Отмъстителен до самия край, Грей я

повлече със себе си под водата. Слава богу, намерих я точно когато се бях отчаял, че никога повече няма да я видя. Тя дойде за кратко в съзнание, но оттогава е в това състояние.

— Какво стана с Грей? — запита остро Гейлърд.

— Мъртъв е. Отървахме се. Изглежда, не можеше да плува, но аз се тревожа за Алета.

— Казваш, че тя се е свестила за малко?

Хайме кимна.

— Каза ли нещо?

— Да, една дума.

— Ясно ли я каза?

— Да, но се свести за толкова малко време, че е трудно да се съди от една-единствена дума. Не е нужно да казвам, че много се тревожа за нея и за детето, което носи.

Гейлърд постави загрубялата си ръка на челото на Алета. Беше студена. Прекалено студена.

— Сега всичко е в божиите ръце, но силният пулс е добър признак. Ще повикам камериерка. Милейди трябва да бъде освободена от мокрите дрехи и да се стопли. Ще поръчам да ѝ приготвят горещ бульон.

— Погрижи се за бульона, Гейлърд, аз ще се погрижа за другите ѝ нужди — настоя Хайме, докато ръцете му вече се занимаваха със закопчалките на дрехите ѝ.

Гейлърд кимна и излезе от стаята.

Вдигайки отпуснатото тяло на Алета, Хайме бързо съблече мокрите ѝ дрехи и я загърна в наметка от кожи, която намери в долната част на леглото. Спря за миг, за да положи ръка на издутия ѝ корем, учуден, че детето, което тя носеше, се държи здраво в гнездото си. После той седна до нея, спомняйки си с нежност всичките причини, които беше открил, за да я обича.

След малко Гейлърд се върна с димяща купа бульон, който Хайме полека започна да дава на Алета на малки глътки. Макар че тя все още отказваше да отвори очи, прилежно изгълта горещата течност, което накара Хайме да повярва, че е в по-добро състояние, отколкото показва. Оставяйки купата настрана, той тихо я повика по име.

— Алета, в безопасност си, любов моя. Събуди се.

Тя се намръщи, не искайки да напусне мъглявия свят на красивите сънища. Хайме беше в сънищата ѝ, детето им също. Беше момче, с черна коса като баща си и точно толкова хубаво. Хайме ѝ говореше, казвайки ѝ колко я обича и колко ѝ е благодарен за детето, което му беше дала.

— Алета, чуваш ли ме?

— Разбира се, че те чувам — изшептя тя тихо, несъзнавайки, че е проговорила на глас.

— Отвори очи, любов моя. Погледни ме.

Защо Хайме иска да го погледне, запита се тя разсеяно. Защо трябва да отваря очи? Чувстваше се в безопасност в света на сънищата, където нищо и никой не можеш да навреди на нея или на детето ѝ. Защо не я остави на спокойствие? Но Хайме беше толкова настоятелен, че накрая Алета отстъпи пред молбите му и отвори очи. Първото, което видя, беше усмивката на Хайме. Следващото, което забеляза, беше непознатата стая. Тъй като не беше виждала спалнята на домакина, когато Ивън я беше докарал тук, тя нямаше представа къде се намира.

— Къде съм?

— Това е новият ти дом, любов моя. Докараха те в имението Мортимър. Нашето дете ще се роди в дома на прадедите ми.

Когато той спомена детето им, всичките болезнени спомени, които се беше опитвала да забрави, се втурнаха в ума ѝ и ръцете ѝ литнаха към корема. Успокоителната изпъкналост под талията ѝ донесе толкова дълбоко облекчение, че способността да говори я напусна. Но Хайме беше достатъчно проникателен, за да осъзнае страховете ѝ и да ги облекчи.

— Всичко е наред с детето ни, Алета — увери я той.

Разбира се, нямаше представа дали това твърдение ще бъде вярно и след няколко часа или утре, но се молеше да е така. Алета непрекъснато беше доказвала, че има сила и воля.

Въпреки умората очите ѝ светнаха от щастие.

— Как успя да ме намериш във водата? Ивън се опита да ме удави. Не можеше да плува?

— Господ беше с мене — каза той с вяра, каквато не беше знаел, че притежава. — Колкото до Ивън...

— Той е мъртъв — каза Алета с глас, лишен от всякакво чувство.
— Уместен край.

Хайме я изгледа любопитно.

— Крал Хенри го преследваше; щеше да го накаже заради лъжливи показания.

— Знам.

— Съжалявам, че ти го казвам, любов моя, но баща ти също е бил замесен в заговора против моя баща.

Болезнено изражение изкриви бледото лице на Алета.

— Твърде късно е. Ивън уби татко, когато той му нареди да ме дръпне от ръба на крепостната стена. Видях как го погребяха във вътрешния двор. Татко не беше лош човек, Хайме, само беше алчен. Мисля, че накрая се разкая за престъплението си против твоето семейство. Мисля и че очакваше с нетърпение първото си внуче.

Сълзи се търкулнаха по бузите ѝ и Хайме я взе в прегръдките си, за да я успокои. Сериозно се съмняваше, че лорд Съмърсет е изпитвал такива угризения, както казваше Алета, но той беше нейният баща и Хайме нямаше да унищожи любовта, която тя изпитваше към него.

— Знам, любов моя, видях. Но всичко свърши — заувещава я той тихо. — Хенри ми върна всичко, което Грей и помощниците му ми бяха отнели. Когато се оправяш, ще се оженим отново, за да не може никой да поставя под съмнение законността на детето ни. Съжалявам за всичките мъки, които ти причиних, но ако досега не си разбрала, че те обичам, време е да ти го кажа. След като влезе в живота ми, никоя друга жена не означаваше нищо за мене, независимо от това, което се е опитвала да ти каже Роуина. Не съм спал с нея, след като се оженихме с тебе.

— А аз не съм те предавала. Твърде много те обичах.

Внезапно Хайме се замисли.

— Трябваше да се сетя, че именно Роуина ме е предала. Тя и Грей вероятно са заговорничили през цялото време. Искане ми се да знаех какво е карало двамата Грей да заговорничат против баща ми. Винаги съм усещал, че има нещо повече от алчност. Но ако не греша, боя се, че причината умря заедно с Грей и баща ти.

Алета пребледня. Тя знаеше причината. Ивън я беше изтървал пред нея, без да подозира, че тя отново ще срещне Хайме и ще му

каже. Но смееше ли да му го каже? Необходимо ли беше Хайме да знае, че Ивън Грей е негов полубрат?

— Какво има, милейди, защо така утихна? Толкова си бледа, че ме плашиш. Боли ли те нещо? Да не е детето?

— Аз... мислех нещо — каза тя виновно. Беше решила да не казва нищо на Хайме, докато не говори с Гейлърд. Несъмнено старецът трябва да е бил посветен във всичките семейни тайни. Ако той нарочно е криел това от Хайме, тя искаше да узнае защо. — Колкото до детето, то е добре. Виж как силно рита.

Вземайки ръката му, тя я постави на корема си, за да може той да усети колко силно детето му иска да оцелее. Загледа как изражението му се променя от учудване до върховно възхищение.

— Той е борец — каза гордо Хайме.

— Или тя — добави Алета.

— Няма значение, искам и едното, и другото.

Когато очите ѝ започнаха да се затварят, Хайме осъзна, че я уморява. Имаше още толкова много неща, които искаше да ѝ каже, които трябваше да ѝ каже, но всичко щеше да почака. Издърпвайки наметката до брадичката ѝ, той ѝ пожела приятни сънища. После седна до нея и я изчака да се унесе.

Когато Алета се събуди след няколко часа, беше тъмно и Гейлърд беше заел мястото на Хайме до нея. Когато старецът видя, че тя се размърдва, и забеляза как очите ѝ се стрелкат из стаята, каза:

— Пратих Хайме да си легне. Не е спал от няколко дни насам. Единственият начин да го накарам да си легне беше да му обещаая, че ще седя при вас и ще го повикам, когато се събудите.

— Радвам се, че си тук — изрече тихо Алета. — Имам нужда от съвета ти.

— От моя съвет ли, милейди? С какво мога да ви помогна?

— За Хайме е. Научих нещо много смущаващо от лорд Грей и не знам дали да му го кажа.

Макар че единствената светлина в стаята идваше от огнището, беше достатъчно светло, за да може Алета да види как изражението на Гейлърд става внимателно.

— Може би трябва да ми кажете какво сте научили.

— Откога служиш на семейство Мортимър, Гейлърд?

— Бях много млад. Бях сенешал на имението Мортимър, преди Кларънс да се ожени за майката на Хайме, и останах там, докато двамата не бяхме изгонени от имението.

Гейлърд много добре знаеше какво ще последва, но предпочете да изчака обяснението на Алета. Знаеше, че един ден истината ще излезе наяве, и се страхуваше от този момент.

— Сигурно знаеш много неща за семейството — настоя упорито Алета.

Гейлърд въздъхна.

— Да, нямаше тайни, които да не знам.

Алета не искаше да смущава стареца, особено ако спомените му са били болезнени, но усещаше, че е длъжна да го направи. Не беше редно такива важни неща да се държат в тайна от Хайме.

— Значи сигурно знаеш, че Ивън Грей и Хайме са полубратя.

Нямаше лесен начина да го каже, освен да го заяви направо.

Тесните рамене на Гейлърд се отпуснаха и цялото му тяло като че ли се сви.

— Да, подозирах такова нещо.

— А Хайме не е подозирал, така ли? Защо не си му го казал?

— Защото дори лорд Мортимър не знаеше със сигурност. Видял е лейди Грей само веднъж, след много години, разменили само няколко думи. Той с ужас научил, че тя не е била селянка, за каквато я сметнал преди толкова много години. Тогава беше младеж, на границата на зрелостта, с буйна кръв. Ако беше узнал последиците от необмисленото си действие, щеше да го поправи преди много години. Когато ми се довери, беше засрамен и ме закле никога да не казвам на Хайме какво е направил на онова младо момиче. Но след като вие знаете, голяма тежест падна от гърба ми. Вие решавате дали да кажете на Хайме.

Хайме отвори вратата на стаята на Алета и влезе тихо вътре. Очакваше да види Гейлърд да седи до леглото на Алета и когато не го видя, у него се надигна гняв. Гейлърд беше обещал да остане при Алета, докато той си даде няколко часа почивка, която му беше ужасно необходима, а старецът почти никога не нарушаваше дадената дума. Онова, което Хайме не знаеше, беше, че Алета, след като се беше събудила, се беше почувствала много по-добре и беше накарала Гейлърд да отиде да си легне, настоявайки, че е достатъчно добре, за да бъде оставена сама.

Алета чу вратата да се отваря и обърна глава. Преди да си тръгне, Гейлърд беше оставил запалена свещ на нощната масичка и в блещукащото сияние тя разпозна мощната фигура на Хайме. Дъхът заседна в гърлото ѝ, когато си припомни силата на ръцете му, убедителността на целувките му и дълбочината на страстта му. Беше ѝ липсвал ужасно много, искаше го, имаше нужда от него. Когато лорд Ивън я беше направил своя съпруга, беше ѝ се сторило, че животът ѝ е свършил. Единственото, което не ѝ беше позволило да полудее, беше детето на Хайме, което носеше в утробата си. А най-много се страхуваше от това, че Ивън смята да унищожи детето ѝ, когато се роди.

Хайме пресече стаята с бързи крачки, гол, ако не се смята панталонът, който беше облякъл, когато се беше събудил. Макар че до зазоряване оставаха още няколко часа, странно чувство за нещо неотложно го беше накарало да отиде в стаята на Алета. Трябваше да я види отново, да погледне красивото ѝ лице, да се увери, че тя е добре. Ако я загубеше сега, когато имаше толкова да ѝ даде, когато я обичаше и се нуждаеше от нея, щеше да обезсмисли всичко, за което беше работил през всичките тези години.

Хайме спря до леглото, пожелавайки си да можеше да каже на Алета всичко, което беше в сърцето му, но знаеше, че ще бъде жестоко

да я буди сега след всичко, което беше преживяла. Думите щяха да дойдат по-късно, реши той, след като Алета бъде във от опасност.

Със сърце, преизпълнено с любов, Алета наблюдаваше как Хайме се приближава към нея. С голи гърди, с изпъкнали мускули на бедрата, той стоеше пред нея в слабата светлина като древен воин. Раменете му бяха широки, торсът мощен, коремът плосък и стегнат. Мазилено черната му коса се спускаше по врата и раменете, обграждайки като в рамка красивото му лице. Той беше така ярко мъжествен, така великолепен, че накара дъха да застине в гърлото ѝ. Страхувайки се да не си отиде, Алета се протегна към него, прошепвайки името му.

Хайме изстена и коленичи до леглото; името му, произнесено от нейните устни, беше най-сладкият звук, който някога беше чувал.

— Защо не спиш, любов моя?

Гласът му беше мек и гальовен.

Тя докосна лицето му, вкусвайки сатенената гладкост под наболата твърда брада, която той не беше имал време да махне.

— Само спя, откакто съм тук, вече не съм уморена. Седни при мене.

Хайме се поколеба. Да седи до нея, когато я искаше така отчаяно, беше най-голямото изтезание.

Алета забеляза как той се колебае дали да седне до нея на леглото и сърцето ѝ падна в петите. Още ли я обвиняваше, че го е предала? Дали се колебаеше да я докосне, защото смята, че Ивън е спал с нея? Толкова много ли искаше той да се люби с нея, че беше сънувала, че ѝ шепне любовни думи?

— Аз... не знам дали мога да лежа до тебе и да не те любя — призна Хайме. — А по-скоро бих умрял, отколкото да те нараня по някакъв начин.

Алета не можа да не помисли, че той казва всичко това само за да не нарани чувствата ѝ.

— Моля те — прошепна тя с треперещ глас.

Беше преживяла толкова много, че не можеше да понесе мисълта да го загуби. Наведе се, прилепи устни към гръдната му кост и беше възнаграден да усети бурното туптене на сърцето му.

Това беше повече, отколкото Хайме би могъл да понесе. Съкрушен стон се изтръгна от устните му, докато се изтягаше до нея.

Години наред беше упражнявал самоконтрола си и макар че нямаше да му бъде лесно с Алета, можеше отново да го направи.

— Прегърни ме, Хайме, толкова страх преживях. — Молбата излезе от устните ѝ в накъсан стон. — Страхувах се, че лорд Грей ще унищожи нашето дете, но щях да го убия, ако се беше опитал.

— Това копеле направи ли ти нещо? — запита Хайме през зъби.

Не искаше да знае подробностите, но трябваше да разбере дали Грей я е наранил, когато е спал с нея.

— Не. Ивън ме изпрати с татко в замъка Съмърсет веднага след сватбата, не можеше да понесе мисълта да спи с мене, докато нося детето ти.

Надигайки се на лакът, Хайме се вгледа в лицето ѝ. Дали не беше разбрал нещо погрешно? Нима Алета му казваше, че никога не се е отдавала на Грей?

— Няма значение, че Грей е спал с тебе, любов моя, защото знам, че не си го искала.

— Не ме ли чу? Ивън не ме направи своя съпруга в истинския смисъл на думата. Заминах за Уелс веднага след сватбената церемония. Хайме беше зашеметен.

— Но Грей дойде при мене в затвора и ме дразнеше, разправяйки колко хубаво се любиш и колко страстна си била.

— Лъгал те е, Хайме. Има само един мъж, който може да събуди страстта у мене и този мъж си ти.

Ръцете му се стегнаха около нея, прегръщайки я така, сякаш тя беше по-скъпоценна от злато и сребро.

— Нямаше да има значение, любов моя, но заради самата тебе се радвам, че не си била принудена да понасяш натрапването му. Можем да оставим всичко това зад гърба си. Имаме цял живот пред себе си, за да отгледаме децата си в мир и доволство.

— Ами Господарят на мрака? — запита тя тревожно.

— Господарят на мрака престана да съществува, когато Хенри поиска да обещае, че ще се откаже от контрабандата. Селяните спечелиха много от контрабандата през всичките тези години и благодарение на нея се спасиха от бедност. Не съжалявам за това, което съм направил, но няма да се върна към него. Имам всичко, което ми е необходимо, тук, в имението Мортимър. Единствено съжалявам, че не открих причината за омразата на рода Грей. Години наред Грей и

Мортимър живееха в разбирателство. Но след като майката на Ивън почина, всичко се промени. Само да знаех защо.

Алета осъзна, че ако имаше намерение да каже на Хайме за Ивън, това е моментът. Но умът ѝ отказваше да формулира думите. За какво би послужило това, запита се тя. После моментът отмина, когато Хайме повдигна брадичката ѝ и я целуна. Отначало нежно, а после така яростно, че тялото му затрепери от усилието да овладее страстта си. Но сдържаността беше последното нещо, което Алета желаше точно сега, когато отвърна на целувката му с жар, която го шокира. Устата ѝ се отвори, приканвайки езика му, и той изстена, приемайки поканата ѝ. Въпреки че беше решил да се въздържа, разбирайки докъде може да го докара всичко това, ръцете му се пъкнаха под нощницата ѝ. Гърдите ѝ бяха по-пълни, разбра той веднага, а талията със сигурност беше понаедряла, но никога не му беше изглеждала по красива. С треперещи от нетърпение ръце той дръпна деколтето на нощницата, оголвайки сметановите заоблености на гърдите ѝ за жадния си поглед. Наведе се, близна и целуна нежно сатенената гладкост на шията и гърдите ѝ, прокарайки език по набъбналите зърна с леки близвания, които изтръгнаха стон от устните ѝ.

Сякаш разбирайки докъде ще доведе това, Хайме се отдръпна и тъмните му очи блеснаха от потисната страст. Но Алета не искаше да допусне това. Твърде дълго беше чакала този ден.

— Милорд, моля те — изхлипа тя, дръпвайки главата му отново към гърдите си.

— Не мисля, че ще мога да спра, ако продължа — предупреди я той строго. — Толкова отдавна не съм те любил.

— Няма защо да спираш.

— Детето...

— Той е добре, наистина. Щом не съм го загубила досега, нищо няма да му навреди. Люби ме, милорд, люби ме с цялото си сърце и душа.

— Нищо друго няма да ми достави повече удоволствие — изпъшка Хайме.

Свали нощницата ѝ, възхищавайки се на бялата ѝ кожа, на съвършената форма на дългите ѝ крака, на сметановата гладкост на бедрата ѝ.

— Толкова си красива. Аз съм най-щастливият мъж на света.

— А аз съм най-щастливата жена — въздъхна Алета, дърпайки панталона му.

Той се подчини незабавно, смъкна панталона надолу по бедрата си и го хвърли настрана.

— Всичко у тебе е свършено. Мисля, че се влюбих в тебе още първия път, когато те видях. Спомняш ли си? Ти ме нарече селянин с тор по подметките.

Тя почувства неговия поглед да се плъзва по нея като парещ, изгарящ вятър.

— Трябва да признаеш, че беше ужасно арогантен. Имах пълното основание да се противя на брака с тебе. Но това беше, преди да се влюбя в тебе.

— И аз в тебе — каза Хайме със светнали черни очи, навеждайки глава, за да засмуче връхчетата на гърдите ѝ.

Тя ахна възхитено, когато езикът му прокара огнена пътека към издатината на тазовата ѝ кост и по-нататък Бузите му бяха омайващо грапави срещу гладката ѝ плът и тя потръпна от неконтролируемо предчувствие. И тогава, докосвайки с устни сладката издутина на корема ѝ, той разтвори бедрата ѝ и коленичи между тях. Когато описа кръг с езика около пъпа ѝ, а после се спусна по-надолу, за да целуне меката цепнатина между краката ѝ, Алета се вцепени и изпъшка.

— Хайме, не мога да го понеса!

— Щастлив съм, че мога да ти доставя удоволствие — прошепна той срещу топлата влажност на плътта ѝ. — Още не беше убеден, че е безопасно да се люби с нея, но имаше повече от един начин да ѝ даде удоволствие, дори самият той да не получи какво. — Отпусни се, скъпа, просто се съсредоточи върху това, което правя с тебе.

Алета отвърна с нисък стон, когато устните му се притиснаха към горещото кадифе между краката ѝ, а езикът му беше като похищаващ меч от огън и наслада, докато навлизаше в нея. Хващайки бедрата ѝ, той я повдигна и започна алчно да се наслаждава на нежната ѝ женствена плът. Неможейки да се въздържи, тя се изви срещу устата му и извика, безсрамно придърпвайки главата му още по-близо.

Възторг избухна в нея, запълвайки тялото ѝ със сладко пулсиране, толкова интензивно, толкова невероятно дълбоко, че беше почти непоносимо. Вдигайки глава, за да вижда лицето ѝ в пристъпа на страстта, Хайме получаваше почти толкова удоволствие да вижда как

Алета се разтърсва от силата на кулминацията си, колкото би получил и ако се присъединеше към нея в блаженото ѝ пътуване. Когато се надигна, за да се премести от краката ѝ и да легне до нея, тя го изгледа стреснато.

— Хайме, няма ли да...

— Не, любов моя, не искам да те нараня.

— Ще ме нараниш, ако не довършиш това, което започна. Няма как да навредиш на детето, ако това те спира.

Тя нерешително посегна, полагайки ръка на стегнатия му плосък корем. Плътта му подскочи под докосването ѝ. Поощрена, малката ѝ ръка се премести бавно надолу към твърдата издатина на мъжествеността му, все още готова и жадуваща. Пръстите ѝ се свиха около него; тя се учуди на самоконтрола му и реши, че и той трябва да изпита същото удоволствие, каквото ѝ беше дал. Когато плъзна длан нагоре и надолу по дължината на члена му, измъченият му стон ѝ даде смелост да направи нещо, за което беше мислила много пъти, но никога не се беше осмелила да го направи.

Надигайки се на лакът, тя се наведе над него и леко целуна кадифеното връхче на члена му.

— Божичко, Алета!

Когато устата ѝ се отвори и го пое, той едва не излетя от леглото. След няколко мъчителни секунди той я вдигна нагоре за раменете и я притисна на леглото. Надигна се над нея с очи, тъмни като обсидиан, и запита с треперещ глас:

— Сигурна ли си, любов моя?

— Да, Хайме, искам те.

Разбирайки, че не може да легне върху нея, и за да не нарани бебето, Хайме я извърна настрана и се изтегна зад нея.

— Вдигни крака си, скъпа.

Объркана, но вярвайки му изцяло, тя вдигна крака си. Плъзвайки се между бедрата и, той положи крака ѝ на своето бедро и я разтвори още повече, за да може тя да го приеме. Тя изпусна дъх през зъби, когато почувства огромната му дължина да се вмъква между краката ѝ и после полека, о, толкова полека да я изпълва. Усещането беше върховно и от устните ѝ се изтръгна лек вик. Хайме замръзна, мислейки, че я е наранил.

— Искаш ли да спра?

— Не! Не спирай! Люби ме, Хайме, моля те, люби ме.

— Винаги, любов моя — изпъшка той, когато се вмъкна дълбоко в нея.

Изгуби дар слово, защото умът и мислите му бяха заети само с любовта, която изпитваше към скъпоценната жена в обятията си.

Тласъците му бяха бавни, преднамерени, той искаше отново да ѝ даде удоволствие, преди да потърси своето. Алета отвърщаше на тласъците му, приемайки дръзката сила на неговата мъжественост и отвърщайки със същата дързост. Вече се задъхваше, попадайки все повече и повече под магията на любенето му. Когато ръката му се пъкна сред златистото руно на мястото, където се съединяваха бедрата ѝ, Алета затаи дъх, питайки се какво ще направи той след това. После той я раздели, търсейки и намирайки мъничката пъпка, от която извираше нейната женственост. Еротичните му ласки я накараха да се залюлее опасно на ръба.

И двамата вече дишаха тежко, осъзнавайки суровата страст, която ги мотивираше. Но страстта беше само малка част от прекрасната магия помежду им.

Мислите на Алета се пръснаха, когато насладата я овладя изцяло. Тя извика името му, не можейки да сподави нуждата си да изкрещи. Усети как той се вцепенява, после почувства топлината на дъха му срещу шията си, чу го да вика в пристъпа на върховното си излияние.

Усмивайки се доволно, тя заспа. Хайме се сви до нея и я прегърна здраво, усещайки, че изтощението го завладява. Събуди се на разсъмване, шокиран да намери Алета наведена над него и обсипваща гърдите му с нежни, леки целувки. Когато езикът ѝ се стрелна и близна плоските му мъжки зърна, той веднага се втвърди. С котешка бързина я обърна по гръб, вгледа се в очите ѝ и навлезе в нея.

Няколко часа по-късно, когато Гейлърд надникна в стаята, видя двамата любовници потънали в блажен сън и тихо затвори вратата зад себе си.

Бледото зимно слънце се беше издигнало високо в небето, когато Хайме отвори очи, за да приветства деня. Спомняйки си страстната нощ, която беше споделил с Алета, той потърси с очи жената, която спеше блажено до него. Тя се беше свила до него като доволно коте и той не можеш да си спомни кога се е чувствал толкова добре на

събуждане. Първият му импулс беше отново да се люби с нея, но бързо остави тази мисъл настрана, спомняйки си с наслада, че се бяха любили два пъти през нощта, и то въпреки факта, че Алета още не беше укрепнала след борбата с Ивън Грей. Той се намръщи, укорявайки се мислено, че е оставил страстта да надделее над здравия разум.

Алета се раздвижи, сгушвайки се в топлината на огромното му тяло. Той изпусна един стон, от което тя се събуди изцяло. Отвори очи, вдигна поглед към него и се усмихна блажено.

— Не ме гледай така, любов моя, защото ще се изложа като неопитен младеж, който не може да контролира подтиците си.

— Нямам нищо против това.

— Но аз имам. Говорех сериозно, когато казах, че не искам да нараня тебе или детето ни. Два пъти за една нощ е достатъчно упражнение за жена в толкова напреднала бременност като тебе. Само ме остави да те поддържа още малко в ръцете си, преди да посрещна деня както трябва.

Алета въздъхна щастливо.

— Толкова се страхувах, че ще мислиш, че Ивън е бащата на нашето дете. Той искаше да ти внуши това, нали знаеш.

Хайме има благоприличието да покаже виновна физиономия.

— Трябва да призная, че точно това помислих отначало. Докато Гейлърд не ми отвори очите. Тъкмо той настояваше, че ти не можеш да ме предадеш. Колкото повече мислех над думите му, толкова повече осъзнавах, че Роуина си е играла с мене. Един ден ще намеря малката вещица и ще ѝ изтръгна истината.

— Роуина ревнуваше — каза замислено Алета. — Когато разбра, че не може да те има, искаше да си отмъсти. Затова толкова бързо се съгласи да ми помогне да избягам, когато ти ме заключи в кулата.

Хайме се изчерви.

— Можеш ли да ми простиш това? Бил съм в ужасна грешка. Само знаех, че ме ненавиждаш и смяташ да ме предадеш, след като научи за Господаря на мрака.

— Обичах те, милорд. Обичах те от много отдавна. Никога нямаше да ти навредя. Вече бях разбрала какъв е Ивън и не исках да имам нищо общо с него.

— Ще се омъжиш ли за мене, милейди?

Той беше толкова сериозен, че сърцето на Алета запърха.

— С най-голямо удоволствие ще се омъжа за тебе, милорд. Когато кажеш.

— Хенри е в Лондон и се готви да замине за Франция. Какво ще кажеш да заминем за Лондон веднага щом можеш да пътуваш, за да може кралят и всички лордове и дами в кралството да присъстват на сватбата на граф Флинт и избраницата му. Ще изпратя веднага вестител да съобщи на Хенри да ни очаква. Мислиш ли, че детето ни ще изчака толкова?

— Да, има много време.

Изведнъж Хайме се замисли.

— Може би Хенри вече е научил нещо повече за заговора против баща ми. Не мога да изкарам това от ума си. Сега ми се иска Грей да беше оцелял, за да ми даде отговорите, които търся. Може никога да не узная какво е обърнало рода Грей срещу Мортимър.

Неговите думи, толкова тържествени, така съвършено лишени от разбиране, покъртиха Алета. Как да запази тайната, която Ивън толкова лекомислено беше споделил, когато знаеше, че има отговорите, жадувани от Хайме? Решението беше просто: не можеше. Хайме заслужаваше да знае истината, каквито и да са били мотивите на Гейлърд да я пази в тайна през всичките тези години.

Молейки се дано постъпва правилно, тя си пое дъх, за да се успокои, и изрече:

— Аз имам отговорите, които търсиш, милорд.

Не знаейки как да тълкува думите ѝ, Хайме я изгледа озадачено.

— Какви отговори имаш предвид, любов моя?

— Знам защо лорд Грей ненавиждаше рода Мортимър. Знам причината, поради която е заговорничил против баща ти и е ввлякъл своя и моя баща в този злостен заговор.

— Божичко, Алета! — Той се изправи рязко и я привлече към себе си. — Знаела си и не си ми казала?

— Доскоро не го знаех — побърза тя да обясни внезапно свивайки се пред огнения му поглед. — Ивън ми каза всичко, докато ме държеше затворена в замъка Съмърсет. Аз... не бях убедена, че ще има смисъл да ти разкривам фактите сега. Никой от участниците вече не е жив, а ти си възвърна всичко, което беше загубил след смъртта на баща си.

— Никакво земно възнаграждение не би могло някога да компенсирa смъртта на почтен и любящ баща — изрече мрачно Хайме.
— Ако Гейлърд не беше толкова изобретателен, сега нямаше да съм тук, за да претендирам за рожденото си право. Кажете ми, милейди, кажете ми какво знаеш.

— Знаем, че обичаш баща си, Хайме, и не исках да ти казвам веднага, за да не мислиш лошо за него.

— За какво, по дяволите, говориш? Познавах баща си, знаем, че никога не би направил нещо непочтено. Ако Грей твърди обратното, значи е излъгал. Хайде, говори, Алета, какво каза това копеле?

Той не осъзнаваше, че пръстите му се забиваха в ръката ѝ, докато Алета не потръпна, изричайки:

— Боли ме.

Той веднага я пусна със смутено изражение.

— Прости ми, любов моя, не исках да бъда груб. Обещавам да те изслушам и да преценя дали Грей е казал истината.

— Какво знаеш за младежките години на баща си?

— Само което ми е разказвал Гейлърд. Бях млад, когато загубих баща си, а младостта не обръща внимание на много неща. Знаем, че е станал рицар под настойничеството на лорд Блейкли. Прекарал е първите си години в Англия и от време на време се е връщал в Уелс на кратки посещения. Бил сгоден за майка ми, когато бил на петнадесет години, а тя на пет. Оженили са се, когато той е бил на двадесет и шест години. Майка ми е била на шестнадесет. След сватбата са заживели в имението Мортимър, където съм се родил.

— Мортимър и Грей винаги ли са били приятели?

— Съседи и познати, но не и близки приятели. Колкото и странно да изглежда, преди смъртта на майката на Ивън двете семейства са се разбирали добре. Какво искаш да ми кажеш, Алета? Какво значение може да има младостта на баща ми за онова, което е станало по-късно?

Алета познаваше Хайме добре достатъчно добре, за да разбере, че той вече губи търпение.

— Почакай малко, Хайме, опитвам се да ти обясня по най-добрия възможен начин това, което знаем. Ти познаваше ли майката на Ивън?

— Малко. Тя рядко пътуваше със съпруга си и сина си. Изглеждаше плаха, необщителна, трудно можеше човек да се сближи с

нея. Изгубила е няколко деца след раждането на Ивън и здравето ѝ беше крехко. Рядко идваше в имението Мортимър, макар че често получаваше покани. Единственият път, когато дойде, двамата с татко се чувстваха неудобно. И вече не дойде.

— Нека да ти разкажа една история — каза меко Алета, търсейки най-подходящите думи. — Един ден един красив младеж излязъл на езда. Натъкнал се на красива млада девойка, която се била изплъзнала от камериерката си, взел я за селянка и я изнасилил. Трябва да разбереш, че младежът бил много млад, преливал от сили. Девойката нямала представа кой е той и много се срамувала, за да каже на някого какво се е случило. Малко след това тя се омъжила за мъжа, за когото била сгодена, и му родила син.

Докато тя разказваше, изражението на Хайме се промени от открит скептицизъм в искрено неверие.

— Не, баща ми никога не би направил такова нещо! Той беше почтен мъж. Ивън Грей е лъжец, който не знае какво говори.

— Ивън твърдеше, че е твой полубрат. Каза, че нито той, нито баща му са имали и най-малката представа, докато майка му не му се изповядала на смъртното си легло. Едва много години по-късно тя узнала името на мъжа, който я е изнасилил. Тогава и двамата са били вече женени и тя не виждала причина да разкрива истината.

— Господи боже! Това обяснява много неща. — Макар че той не искаше да повярва, че двамата с Грей са полубратя, това поне придаваше смисъл на всичко, което се беше случило. — Струва ми се невероятно лорд Грей да направи Ивън свой наследник, ако е знаел, че не е негов син. Старият Грей имаше няколко незаконни деца, които можеха да го наследят.

— Ивън настояваше, че старият Грей не е знаел, че само той е чул предсмъртната изповед на майка си. Мисля, че той нарочно не е казал истината на мъжа, когото винаги е смятал за свой баща.

Сега Хайме беше наистина озадачен.

— Тогава защо старият Грей е обвинил баща ми, когато той е бил невинен?

— Според Ивън той убедил лорд Грей, че Кларънс Мортимър действително е бил изменник. Единственият човек, на когото се доверил, бил баща ми. Той и още един човек трябвало да си поделят имуществото на Мортимър.

— Какво друго ти каза Грей? — запита Хайме със стегнато гърло.

— Нищо. Разказах ти всичко.

Тя нарочно премълча факта, че Гейлърд е знаел истината.

Хайме мълча дълго време, не напълно убеден, но осъзнавайки, че Грей не е имал основание да лъже Алета.

— Хайме, това няма значение. Не бива да мислиш лошо за баща си заради нещо, което е извършил на млади години. — Тя не би могла да понесе ужасното страдание, което той като че ли изпитваше, и ръцете ѝ се обвиха около него, сякаш за да го защитят. — Забрави миналото. Обичам те. Имаме цял живот пред себе си.

Тъмните очи на Хайме се вгледаха в обърнатото ѝ към него лице, виждайки човек, който му беше по-скъп от собствения му живот. Онова, което беше започнало като принудителен брак, се беше превърнало във връзка, основаваща се на любов. Макар че доверието отначало липсваше, той никога не се беше съмнявал в любовта си към Алета, дори когато се беше опитвал да отрича пред себе си това, че тя означава за него повече, отколкото всеки друг човек на света. Това, че тя го обичаше, беше невероятно, не можеше да се получи по-хубаво нещо при такова лошо начало. Седмици наред тя се беше опивала от възможността да му говори колко много го ненавижда.

Той мълча толкова време, че Алета се обезпокои.

— Хайме, чуваш ли ме? Обичам те.

Той се вгледа в нея, после ъгълчетата на устата му се извиха в ярка усмивка, преобразяваща лицето му от мрак в светлина. Дъхът заседна в гърлото на Алета, отново поразена от красотата на мъжа, когото някога селяните бяха нарекли Господарят на мрака. Ако можеха сега да го видят, помисли тя замечтано, щяха да го нарекат Господаря на светлината.

— Ако любовта ти към мене е половината от тази, която аз изпитвам към тебе, значи ще умра като щастливец.

Внезапно детето, почиващо в утробата на Алета, ритна силно, обявявайки присъствието си пред двамата си родители. За миг Хайме като че ли се стресна, после се засмя, поставяйки ръка на издутия ѝ корем. Смехът му я поразил; за първи път го чуваше да се смее на глас.

— Нашият син...

— Или дъщеря.

— Да. Нашият син или дъщеря иска внимание. Протестира, че е така притиснат помежду ни. Може би трябва да те оставя да си почиваш.

Той я целуна по носа и стана от леглото.

— Аз всъщност не искам да си почивам, милорд.

Дрезгавата нотка в гласа ѝ го спря. Сграбчвайки ръката му, тя се опита да го дръпне пак към леглото.

— Алета... — Той я изгледа нежно, осъзнавайки, че може би я е изтощил предната нощ. Никога не би направил каквото и да било, с което да изложи на опасност нейния живот или този на детето им. — Не мисля, че...

— Угоди ми, милорд. Една целувка е всичко, което искам, после можеш да си вършиш работите, докато аз изкарам в леглото остатъка от деня.

— Как да откажа на такава приятна молба? — отвърна закачливо Хайме, навеждайки глава.

Огънят, тлеещ в дълбините на сините ѝ очи, трябваше да го предупреди, защото в мига, когато устните им се докоснаха, той беше изгубен.

Стенейки в щастлива агония, той вдигна глава и изпъшка:

— Вещица. Предавам се. Прави с мене каквото искаш.

— Не забравяй тези думи, милорд — изрече предизвикателно Алета, докато го търкулваше върху себе си, — защото винаги ще искам да ми се предаваш.

— Както и аз — прошепна задъхано Хайме, когато с един дързък тласък сля двете им тела в едно.

ЕПИЛОГ

Това беше сватбата, за която Алета винаги си беше мечтала. Блестяща в синия брокат, поръбен с хермелин и окичен със скъпоценни украшения, сложила семейните накити на рода Мортимър, тя се чувстваше като принцеса до своя принц. Високата конусовидна шапчица и коприненият воал почти изцяло скриваха сребристите ѝ плитки, които се спускаха свободно чак до кръста ѝ.

За разлика от първата им кратка сватбена церемония, когато Хайме беше облечен като селянин, този път той се беше пременил в дрехи, които повече подхождаха на положението му в обществото. Съобразявайки се с модата, блестеше като паун в яркозелено, виолетово и жълто. Жакетът му беше кадифен, а панталоните, с един зелен и един жълт крачол, излагаха на показ съвършените му мускулести крака. Големи сребърни токи украсяваха обувките му, на кръста си беше запасал меч с украсена със скъпоценни камъни дръжка.

Кралският параклис беше мястото на церемонията, уважена от почти всички благородници в кралството. Понеже Алета вече нямаше баща, който да я предаде на младоженеца, сияещият крал Хенри изпълни това задължение. Самият епископ съедини младата двойка, а Хенри беше поръчал голямо тържество, за да почете новобрачните.

Ако на някого се беше сторило странно, че невестата е в напреднала бременност, никой не каза и дума по този повод. Вместо това гостите се съсредоточиха върху лъчистата красота на булката, гордата стойка на младоженеца и очевидното им щастие.

Когато Хенри беше научил какво е станало на пустия уелски бряг и беше разбрал, че Алета и Хайме искат да се оженят в Лондон, беше направил всичко, за да направи от сватбата им незабравимо празненство. Сега стоеше отстрани със сияещо лице, докато епископът ги обявяваше за съпруг и съпруга. Проницателен познавач на характерите, Хенри се радваше, че се беше сприятелил с Хайме Мортимър в деня, когато младият мъж дръзко беше прекъснал сватбата на лейди Алета и лорд Грей. Когато научи, че Мортимър е Господарят

на мрака, това беше голяма пречка, която за щастие бе преодоляна, и сега той беше абсолютно сигурен, че контрабандистът вече няма да изплува, за да го накара да съжали за взетото решение.

В мига, когато церемонията свърши и гостите тръгнаха към голямата зала, за да вземат участие в сватбеното тържество, Хенри дръпна Хайме настрана за частен разговор. Тъй като трябваше да замине за Франция в края на седмицата, той искаше да съобщи една поразителна информация на Хайме, преди да замине.

— Много съм ви благодарен, сир — каза Хайме, — че направихте сватбата ми толкова запомняща се.

— Няма защо, лорд Мортимър. Само като гледах сияещото лице на съпругата ви, това ми беше достатъчно възнаграждение. Спомняш ли си разговора ни отпреди няколко дни, когато ми каза как е станало така, че Господарят на мрака е бил заловен от Грей и хората му?

— Искате да кажете, как съм останал с погрешното впечатление, че лейди Алета ме е предала, докато това всъщност е била Роуина Хауърд? — Дори само тази мисъл го ядоса. — Да, спомням си.

Когато беше дошъл в Лондон, Хайме беше разказал на Хенри цялата история.

— Ще ти бъде интересно да узнаеш, че сър Тревър, братът на Роуина, е един от рицарите, които ще ме придружат във Франция. Неотдавна го взех на служба при мене. Той ме помоли да потърся съпруг за сестра му, преди да напуснем Англия. Изглежда, младата жена му създава доста неприятности, с които не може да се справи. — Той се усмихна хитро. — Имаш ли някакви идеи?

Веждите на Хайме се вдигнаха изненадано.

— Роуина е в Лондон?

— Така изглежда.

Той се усмихна широко.

— Съпруг, казвате?

Внезапно очите му се спряха на един свиреп, буен лорд от пограничните области на Шотландия, с когото наскоро се беше запознал — див и суров като страната, която представляваше. Лорд Кълън Макдонъф беше в Лондон от няколко седмици, търсейки помощта на Хенри, за да потуши един малък бунт. Мъж на средна възраст, преживял няколко съпруги, в момента той не беше женен. Говореше се, че лордът с огненочервена коса и сякаш пламтяща брада

е безмилостен боец и безкомпромисен господар, чиито груби маниери оставят какво да се желае. Хайме беше говорил с него няколко пъти след пристигането си в Лондон и смяташе че ще бъде съвършен партньор за отмъстителна вещица като Роуина. Бракът с мъж като Макдонъф щеше да бъде живо наказание, помисли радостно Хайме.

Хенри видя накъде гледа Хайме и се усмихна с очевидно одобрение.

— Лорд Макдонъф търси помощ. Хрумна ми, че мога да му я дам, ако се съгласи с условията ми. Интимна сватба утре в покоите ще може да се уреди лесно, мисля. Прости ми, ако не те поканя.

— Пропускаме ли нещо?

Алета избра този момент, за да се присъедини към Хайме и Хенри. Премести поглед от краля към съпруга си, питайки се защо и двамата изглеждат доста доволни от себе си.

— Не, милейди. — Хайме се усмихна, обвивайки ръка около раменете ѝ, за да я притегли към себе си. — Ние с тебе ще се заемем с по-важни неща и няма да имаме много време да се посвещаваме на други работи. — Очите му блеснаха дяволито, а Хенри открито се засмя на сексуалния му намек.

— Имам планове, които включват само нас двамата. Това е сватбената ни нощ в края на краищата.

— Трябва да кажеш на съпругата си за нашата малка шега — каза Хенри с дяволито наслаждение. — Сигурен съм, че ще я одобри.

— По-късно — отвърна Хайме, без да изпуска от поглед лицето на Алета, докато я насочваше към стълбите, водещи към стаята им. — Много по-късно. Ще се оттеглим ли, милейди?

Алета се изчерви силно.

— Да, милорд, но те предупреждавам, ще искам да узная каква е шегата, за която спомена крал Хенри.

— И аз те предупреждавам, милейди — каза той, докато очите му блестяха с див вътрешен огън, — че по-късно, много по-късно ще бъдеш готова да го чуеш.

Алета изписка изненадана, когато той я вдигна на ръце и се запъти нагоре по стълбите. Миг по-късно тя беше забравила за шегата на Хенри и мъркаше в блажено доволство.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.